

துமூரியாது தூகும்

சிற்குழுய்ர்
செல்வராசன்

J.P. Bunting
13/3/72

53pm

THANIYAATHA THAAHAM

[THIRST UNQUENCHED]

A FILM SCRIPT

BY

SILLAIYOOR SELVARAJAN

Cover Designed By

GAVIN ASERAPPA

Published By

Modern Arts Society, 14, 23rd Lane, Colombo-3.

Printed At

The Rajamani Press, 50, Malay Street, Colombo-2.

First Edition

April, 1971

Price

Rs. 4/50

அட்டைப்பு ஆகம்
ஒவியர் கலீன் அசுரப்பா

அக்கப் பதிவு
ராஜமனி அக்கம், 50, மலே நிதி, கொழும்பு 2

முதற்பதிப்பு
சித்திரை, 1971

விலை
ரூபாய் 4/50

தணியாத தாகம்

* ஒரு திருப்படச் சுவடி

* ஆகமம்

சில்லையூர் செல்வராசன்

* வெளியீடு

நவ கலா மன்றம்

14-ஆம் எண், 23-ஆம் ஓழுங்கல, கொழுங்கு 3.

COPYRIGHT BY SILLAIYOOR SELVARAJAN

All Rights Reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form under any title.

Caution: Professionals and amateurs are hereby warned that this film script THANIYAATHA THAAHAM being fully protected under relevant copyright laws, is subject to royalty. All rights, including professional, amateur, motion-picture, stage, recitation, lecturing, public reading, radio broadcasting and the rights of translation into foreign languages are strictly reserved. Particular emphasis is laid on the question of motion-picture making, permission for which must be secured with proof from SILLAIYOOR SELVARAJAN in writing.

பதிப்புரிமலாளர் ஸிலையூர் செல்வராசன்
இசீகவடியில் அடங்கும் காத, வசாடி, பாடல்கள், ஆக்கழை முதலியனவற்றை முழுதாயெனும் பகுதியாயே எம் எம் முறை யிலும் எத் தலைப்பின் கீழ் மீர்-ஆக்கம் செய்யும் உரிமை உப்படச் சுகல உரிமைகளும் பிரத்தியேகமானவை.

எச்சரிக்கை: “தனியாத தாகம்” என்னும் இத் திரைப்படச் சுவடி, தொடர்புபட்ட பதிப்புமைச் சட்டங்களின் கீழ் முற்றிலும் காப்புஸ்டயதாக்கயால், உரிமைப் பங்குப் பாத்தியதை கொண்ட நென்பதை, தொழில் முறை - பயில் முறையாளர்கள் இத்தால் அறிக் கொள்ள முறை, பயில் முறை, திரைப்படமாக்கல், மேட்ட ஏற்றுவிட, பகுதியாக ஒதல், விவிவுத்துல், வாசித்துல், ஒவியரப் பல், பிற மோழிகளிற் பெயர்த்தல் ஆகிய உரிமைகள் உப்படச் சுகல வித உரிமைகளும் கண்டிப்பாகப் பிரத்தியேகமானவை. ஞாப்பாக அழுத்தி வளியுறுத்தப்படும் திரைப்பட ஆக முயற்சிக்கு, ஸிலையூர் செல்வராசனிடம் எழுத்தில் அத்தாட்சி பூர்வமான அனுமதி பேறவேண்டும்.

ப

ரி

து

எழுது வித் தவணக்கு!

மன்னி செக்ராச் வள்ளி என நாமத்துட்
பின்னி உயிர்க் குள்ளும் பினைப்பாகி—முன்னின்று
எவ்வள்ளைனோ இக் காதை எழுதுவித் தானோ
அவனுக் கிந் நூல் அப்ப பணம்!

என் இதய நன்றி இவர்க்கு . . .

இச்செய்தியை எழுதி முடிப்பதற்கு உறுதுணையாய் அமைந்து உதவின் பகுபுரித்த தென்புலோலியூர் மு. கணபதிப் பிள்ளை அவர்களுக்கும் குடும்பத்தினர்க்கும், நடிக நண்பர் ஸி. எஸ். பாராதுசிங்கம் தமிழ்நாட்டினர்க்குப், இராப்பகலைச் சுத்திணங்களில் தட்டச்சுப் பதிவு செய்துதந்த திரு. பரமகுரு, திரு. தணபாலசிங்கம் இருவருக்கும், இந்நால் அச்சேறப் பெற்றும் உதவிய ஆர். எம். நாகவிங்கம் ஜயா, தோழர் கே. டானி யல், அண்பனி ஆர். ச. தேவசகாயன், அட்சைப் படத்தை ஆக்கம் செய்த ஒரீயச் சாக கலின் அசாப்பா, தமிழொந்த வேலை பொற்கருதி இது அச்சேற முழுமள்ளோடு உழைத்த ஶாஜுமன் அச்சக அதிபர், அச்சகத் தோழரின் அணவருக்கும், பஞ்சேந்த தறைகளிலும் எனக்குத் தினாழும் தூங்கு கோதுமை, வைக்கு கொறுவாய்த் தூணைநின்று பலன் கருதாது தொளி கொடுத்ததவும் இனியவரான ஆர். கணகரத்தினம் அவர்களுக்கும் என் நெஞ்சம் நிரம்பிய நன்றி.

— சில்லையூர் செல்வராசன்.

திரைக்குப் பின்னல் . . .

அந்யாயம் சொல்லக் கூடாது. எனக்கு ஞாபக சக்தி ஏற்று அதிகம்.

இருந்திருந்தாதபோல், மறைந்த பழங்களை நினைவிற் புனர் கோஸ்ட் கொண்ட மாதிரி, மிகப் பாலிய வயதுச் சம்பவங்கள், சினி மாப்பட மீன்-காட்சிப்பாளியில் மனத் திரையில் ஒடும். அறுந்த ரூந்து ஒடும் ஆரியமாலா காத்தவராயன் வகையறாக் காட்சிகள் லெவரையுக்கு அந்தக்கத்தெளிவிருக்காது. அம்மாவிடங் விளக்கம் கேட்பேன். “அது நடந்தபோது உள்கு ஒரு வயதுதானே இருக்கும்! அதைக்கூட அப்படியே ஞாபகம் வைத்துச் சொல்கிறேயே!” என்று அம்மா வியப்பதுண்டு.

அந்யாயம் சொல்லக் கூடாது. எனக்கு ஞாபக சக்தி அதிகம் தான்.

நல்ல ஞாபகம். வயது முன்றிருக்கலாம். திருகோணமலையில் ‘பொக்காட்’ எனப்படும் கடற்படைத் தலத்துள் எங்கள் குடும்பம் யசித்த காலம். பிறதாட்டுக் கப்பற்காரர்களின் நடமாட்டுக் தாராளமாக இருக்கும். விநோதமான சாமான்களேல்லாம் கொண்டுவருவார்கள்; “கிண்ணஞ் சிறிச்” களுக்குச் சில விளையாட்டுப் பொருள்களைப் பரிசுப்பார்கள். அப்படித் தான் அந்தச் சிறிய விளையாட்டுக் கருவியும் என் எக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கவேண்டும்.

அநேகமாக இந்தப் புத்தகத்தின் அளவான ஒரு அட்டைப் பெட்டி. இதை நீள் கடுரப் பாங்கிற கிடத்து வைத்துக் கொண்டால் எப்படி இருக்கும்? - அப்படி! கார்க்டிய இப் பெட்டியின் நடுப் புறம் ஒரு திரை. பெட்டியின் வலது காலையில் ஒரு தேர்க்கங்கிழக்குமியின் கீழ் மூலை வளைந்து “துறப்பண நெனிவ்” கொண்டிருக்கும். பெட்டியை ஒரு கையாற் பிடித்துக் கொண்டு, கம்பி

முனையை வல்மி - இடமாகச் சமுற்ற, நடுப்புறத் திரையிற் பல யட்கள் அவசந்தோடிக் கொல்லும். முதலில் ஒரு கோழிக் குஞ்சு சிறுகை அடித்துக்கொண்டு வலம் புறுமால் ஓடுக். அதைத் துக்கிக் கொண்டுகொண்டு மூனை ஓட்டி புனையை ஒரு நாய் விரட்டும். நாயைக் கலைத்து வள்ளும் ஒவ்வான் ஒரு சிறுவன். சிறுவனை ஓட்டி ஓட்டி விரட்டிக் கொண்டு... அது தான் வேடுக்கொல! சிறுவன், கேவலம், ஒரு கோழிக் குஞ்சுக்கு அஞ்சி விழுந்தயுத்துக்கொண்டு ஓட்டிவது பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கும்! கம்பியைச் சமுற்றச் சமுற்ற, ஒரே 'ஆடும்-புனியும்' விரட்டித்தான்! புனியும் தலையாடும் காட்டாடும் எது எதனை விட்டுகிறதென்ற தெளிவில்லை, சிறுவர் விளையாட்டு நடக்குமே! அதுபோலவே ஒரு சமூல தொடர்ச் சல்லப் படக்கார்சி அந்தப் பெட்டியில் நிகழும்...

★

சல்லப் படத்துறை மீது எனக்குள்ள வசீகரம் அப்பொழுதே ஆரங்பமாகிவிட்டதென்று நினைக்கிறேன். யந்தோடிய குஞ்சுக் கோழியின் சிறுகடியில் மொங்தத் பெதியின் நிழல், விரட்டிக் கொண்டும் விரட்டப்பட்டும் தாவிய புனையின் பாய்க்கலில் தெரித்த சுறிப்பு, குறிக்கோன் தீவிளமற் கோழிக்குத் தோழன் வேடம் போடுகிற நழைவுச் நாயோட்டம், பின்னால் வருவதறியாத முன்னால் முனைப்புக் காட்டும் சின்ன மனிதனின் செயலில் அடியியுள்ள அவசர வேடுக்கூட, இயற்றுவதெல்லாம், இப்போது அறி வாஸ் வாங்குவது போலில்லாவிட்டாலும், இயல்புக்கு உணர்வாற் கிருத்துக்கொள்ள, அப்போது என்னால் முடிந்ததாகவே நினைக்கிறேன்.

ஆஹா! "எந்தனப் பிராப்தி"கள் ஜூந்தில் ஏற்பட்டு விடுகின் றன் போலும் ஒங்கில நிலையிலும் அந்தப் பிராப்த விரைவுகளின் விரைவித்த விவரங்களாகவே இருக்க வேண்டும். அன்று பாச்களின் காலத்தால் ஏற்பட்ட உள்ளக் கிளர்க்கி, சல்லப் படத்துறை ஆரங்கியும் அறிவும் தீருவாயுமாக இன்னுவளர்ந்து விட்டையும் இயல்பே! அந்த விளையாட்டுக் கருவியின் கவர்க்கி மட்டுமே அப்போது! அதன் குடசமங்களைவில்லாம் இப்போது வாலாயம்! Stroboscope என்றும் Phenakistiscope என்றும் பெயர்களுடன்

உருவான அதுபோன்ற விளையாட்டுக் கருவிகளை ஆதி மூலமாகக் கொண்டு தொடங்கி, இன்று நிறைப்படக் கருவி நுப்பங்கள், கலை நுப்பங்கள் அடைந்துள்ள வளர்ச்சியிற் பரிசீலனை மிகத் தாராளம் !

பின்னேங்காகப் பார்க்கும்போது இத்துறையிற் பெற்ற வளர்ச்சியின் கட்டங்கள் படிக்கட்டுமுச்சி காட்டுகின்றன. எரிகொள்ளியை வேகமாய்ச் சுழற்று விளைந்த சள்ளத் தீவட்டத்தின் வாவணாவியத்திலும், விரல்களைப் பின்னிக் கருக்களை நெளித்து விளாக்கெடுப்பே பிடித்துச் சுவரில் உயிர்ப்பித்த நிழறப்பட்டிராணி களின் குதியாட்டத்திலும் வசமாகிப்போன அந்த மயக்கம்... முதிரா இளமைப்பருவத்தின் பள்ளிப் படிப்புக்கும் விடுதி உணவுக்கும் வந்த உபகாரச் சம்பளம் பணத்தில் பட்டினி - மீதம் செங்கு 'பிறவுணி நிலைப்பொக்ஸ்' கமரா வாங்கிக் கண்ட நின்ற வற்றிலெல்லாம் புகைப் படக்களையழகு கண்ட வெறி... தீவையெல்லாம் ஆரம்ப காலத்தில் !

1950-ம் ஆண்டு வகுக்கில் பத்திரிகைத் தொழில் வாய்ந்தது. முதன் முதல் இலங்கையில் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் 'சினி மாப்பக்கங்கள்' ஆதுடி, அத்துறை பற்றிய விவரிகளை, ஆய்வு, விளக்கங்கள் செய்து அதைக் 'கணம்' பண்ணச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. தினாணவில் 'திரோத்தமை' என்ற புனைபெயரில் 'நிறைவாணம்' நடத்தியபோது என்னைச் சூழ்ந்துழைத்தவர்கள் பலர். மறைந்த நண்பர் இருந்தாலியோ பினில் குறிப்பிடத்தக்க வர். அவரை 'கீழுஷி' என்று விளிப்பார்களே! ஏந்தப்பெயர் வரலாறு கவனானது. 'கீழுஷி', கருஞ்சோலின் கருஞ்சமன்று, தமிழு, ஊந்தி, ஒங்கல் சினிகாப்பத் துவங்கலஞ்சு அப்போதுக் காவர் ஒரு என்குநிபம் மாதிரி நடையத் தெரிந்து கவத்திருப்பார். ஆனால் வாரத்தூக்களில் வடித்து எழுத்திற் கத்துமாகப் பதிவு செய்வதற்குக் கிரமம்படுவார். கா. சிவத்தும்பி அவருக்கு நண்பர். இப்போது கணந்தியாட்டின் சிகுத்தும்பி.

கைவாசபதி, கவிஞர் முருகையன், தினகரன் ஆசிரியர் சிவகுருநாதன் முதலியோர் அப்போது ஒருவரேடொருவர் தொடர்பு கொண்டிருந்த மாணக்கர்கள். ரூசாரியோவுக்கு சிவத்தம்பி எழுத்தரானார். தங்களை அவர் கொல்ல இவர் எழுத வாராவாரம் கட்டுரைகள் எனக்கு வரும். எவர் பேரைப் போட்டுப் பிரசரிப்பது? இருவரின் தலையெழுத்துக்களையும் சேத்து விட்டேன். ரூசாரியோ பெயரின் ‘ரூ’யும் சிவத்தம்பி பெயரின் ‘சி’ யும் சேர்ந்து உருவான ‘ரூசி’ என்றும் பெயர் பிறகு, கட்டுரைக் கருத்துக்களுக்கு உரியவரான ரூசாரியோ வுக்கே நிலைத்து விட்டது.

இல்லங்கமயில் ஆங்கில சினிமா எழுத்தைப் போலிவு செய்த காலஞ்சு சென்ற ராஜா திலகரத்னு, சிங்கள சினிமா எழுத்துக்கு வலிவு ஏற்படுத்திய காலஞ்சென்ற ஜெயவிலால் விலேகோட இருவரும் என்னுடன் ஏக காஸத்தில் இத்துறையில் இந்தியவர் ஸ்ரீ. முவகூம் இத்துறைக் கருத்துக்களைக் கலந்து பகிர்ந்து கொள் வோம். நம் நாட்டிற் கனிசமான தரமுயர்ந்த சினிமா ரசனை உருப்பெறுவதற்கு எங்கள் முக்கூட்டுமுழுப்பு முன்னுயத்தம் செய்தது என்று சினி - வட்டாரத்தில் ஒரு கருத்துண்டு.

திரைப்படத் துறையில் நக்கே விமரிசனம் செய்யப் போய் ஆரம்ப காலத்தில்சினிமாத்துறை அதிபர்களின் நெற்றிக் கண் பார்வைகளுக்கு இலக்கான பல சம்பவங்களுண்டு. ‘எவன் இப்படிமுதிப்பவன்?’ என்று பத்திரிகைக் கட்டுதோகுக்குத் தேடி வந்து சிறிய ஒரு தியேட்டர் முதலாளி ‘நான்’ என்று கண்டதும் “நீர் என்றை குவோஸ் ஃபிரேஸ்பாயிருந்து கொண்டு இப்படி எழுத வாரோ?” என்று நியாயம் கேட்டது நினைவிருக்கிறது.

இத்தகைய திரைவனத்தில் நாங்கள் ‘காடு - கரம்பை’ வெட்டி ஒதுக்கிய பிறகும், சிங்காத்திரைப்படத் துறையின் ஒரு பின்னமளவேனும் தமிழ்த்திரைப் படத்துறை இல்லங்கமயில் வளராதா என்ற தாக்கே மின்சீயது. ஈஸ். எம். நாயகத்தின் ‘கடவுண பொருந்துவ’ முதற்கொண்டு நேற்றுவரை வந்த

சிங்கள சினிமாப்படகளில் அநேகமாக அத்தனையும் பார்த் திருக்கிறேன். தோலைநோடில் துநை நடவடிக்கை போல ஒரு வெஸ்டராவது அங்கே தெரிகிறது. தமிழ்த்திரைப்பதை துறையில்?

சிங்களப்படத்துறையில் தமிழரான நாயகம் போல, தமிழ்ப் படத்துறையில் சிங்களவரான ஜென்றி சந்திரவன்சா ‘பிள்ளையார் கழி’ கைய்போட்டார். தமிழ்த் தொடர்பு கொண்டஜென்றி ‘சமூதாயம்’ படத்தைப் பிடிக்க முன்னத் போது அடிப்படை மறுத்தாள்ளள் முதலாய் எழுதிக் கொடுத்து. ‘எவர் கழுத்தை அறுத்தேனும்’ தெத்துறையை எழுப்பி விட்டாற் போதுமென்று நினைத்து முயன்றும் நினைவுக்கு வகுகிறது. அதில் தோன்றிய சந்திராபுவின் கணோதரி மகன் இவரோ வளர்ந்திருப்பார். அவருக்கிணிலாவிட்டாலும், கதாநாயகன் எஸ். என். தனராத் தினம் நடிகர் இரா. காசிநாதன் போன்றேர்க்காவது பட்ட பழம் பாடுகள் நினைவை விட்டுப் போகாதென்று நினைக்கிறேன்.

பிறகு தோட்டக்காரி, பாக்டி ஸ்ரீவர், பாசுநிலா, கடமையின் எல்லை, நிர்மா, மஞ்சள் குங்குமம், ஆகியபட்களிலெல்லாம் பணப்பலமற்ற கலையார்வார்களே கடுப்படார்கள். வெள்ள கங்கு மட்டும் தொழில்முறை முயற்சியாக அமைந்ததென்று கருதலாம். இவற்றில் நிர்மாவுக்குக், மஞ்சள் குங்குமத்துக்கும் பாடஸ்கள் எழுத நேர்ந்தது. குறிப்பாக நிர்மாவில் வரும் ‘கன்மணி ஜூட்பா’ பாடல் ஜனரஞ்சகமானதில் ஓரளவு திருப்பி ‘மஞ்சள் குங்குமம்’ பாலனுடன் பறைய தொடர்பு. சிங்களத் திரைப்படத்துறையில் சோமசேகரன் கொடிகட்டிப்பறந்த நாளில் அவரிடம் இவர் பணி செய்தார் சோமாவுக்குப் பிரதிஸன் எழுதிய காலத்தில் அவற்றை எடுத்துச் செல்ல இவரே அவ்வப்போது வருவார். அந்தப் பழக்கத்தில் மஞ்சள் குங்குமத்துக்கும் என் பாடஸ்களை விழைந்தார் போலும்.....

எழுத்துத் தமிழ்த்திரைப்பட உலகத்தில் உள்ளுமௌற்று பார்த்ததில் மொத்தத்தில் ஏமாற்றமே கண்ட மிக்கம். பிரான்ஸ் தேத்தில் தலைமையகம் கொண்ட Express என்றும் சர்வ

தேச நிறுவனத்துடன் இளையும் விதத்தில் Pejac என்றும் பிரபல இலங்கைத் திருப்பட விமர்சகர், எழுத்தாளர் சுக்தத்தை, சில சிங்கள நண்பர்களுடன் சேந்து நிறுவி அதன் இளைக் கொலைராக இருந்து பணியாற்றி கருத்து இந்த எமாற்றத் தைக் கழிக்கும் முயற்சிகளில் ஒன்று. ஷல் நிறுவனத்துக்கு, பல பல சுவை விவரங்கள் உருவாக்கிய போது பெற்ற உனுபவங்கள், இப்போது மனம் ஈடும் விளம்புத் துறைக்குத்தான் பயன்படுகின்றன.

‘எழுத்தின் தமிழ்த்திருப்பட வளர்ச்சிக்கு ஏந்றவழி’ பற்றிச் சாக்ஷோபாஷ்கமாகச் சூலாம் ஆராய்ச்சி செய்து நீண்ட கோட்பாடு ஒன்றைத்தயாரித்து வெளியிட்டும் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் திருப்படத்துறையில் உள் ஆதையாமல் வெளிபோயிருந்து விமரிசனம் மட்டும் செய்து என்பதை? பெற்ற கற்றுறிவும் உற்றுறிவும் பயன்படச் சாதனாகியில் எதுவும் செய்யவேண்டாமா..?

இத்தகைய சிந்தனையில் மின்னணியில் இருந்தபோது தான் 1969-ம் ஆண்டில் பிறபாதியில் ஒரு நாள் என் தொலைபேசி கிறுக்கினுக்கதை. பேசியவர் காலஞ் சென்ற நடிய்புச் செலவிப்பிலோமிலு சொல்மன். “எங்கள் ‘போஸ்’ ஒரு தமிழ்ப் படம் தயாரிக்கவிரும்புகிறோர். நின்களே கூட, வசனம் எழுத வேண்டுமாம். கம்மதிப்பிரக்னோ என்று தயங்கிறோர் நான் பேசி ஏற்பாடு செய்வதாகச் சொன்னேன். என் வாக்கைக் காப்பாற்றியாக வேண்டுமே.” என்றது பிலோவின் குரல்.

வி. எஸ். ரி. பிலிக்ஸ் அஹலாவத்தில் ‘போஸ்’வை நானுக் கந்தித்துப் போடுகிறோம். வெறும் வியாபாரச் சுரக்காக அன்றி நம் தாடி வாட்டுக்கை மணம் கமழும் கலைத் தரமுள்ள படமாகத் தயாரிக்க வேண்டுமென்ற டட்டிபாடு ஏற்பட்டதால் கம்மதித் தேன். என் கூட, வசனம், பாடல்களுடன் படம் தயாராவதாக விளம்புகளை வெளியிட்டது வி. எஸ். ரி. பட நிறுவனம்.

இனப் படத்துக்காள ஆக்கப் பிரதியைத் தயாரிக்கத் தொடக்கேள் இதற்கிடப்படில் 'போஸ்'எனக்கும் எனக்கும் நந்திப்புகள் நிகழ்ந்தன. பல தேவைகளை அவர் முன் வைத்தார். சில குறிப்பிடவர்களும் சில குறிப்பிட்ட பிற்புலங்களும் படத்தில் இடம் கிடை வேண்டும் எனபது அவர் விருப்பாயிருந்தது. தக்கதிலே மூரா, களிமங்களிலும் கூட ஏறில் தலை சிலைகளின் வைவைன் தானே கிடைஞ்சு! கோரிக்கூடப்படி, ஆனால் கலையழகு குன்றுமற வைடியைத் தயாரித்தேன்.

தேவீய இளங்களின் ஒற்றுஞை, காறிப் பிரக்கிளை, படித்த வாலிபரின் கேலையில்லாத இள்பாட்டம், யாழிப்பானங்க் கமத் தொழில் விருத்தி இவற்றையெல்லாம் காந்த தொடக்க செல்ல வேண்டும், எம். எஸ். பெர்க்குண்டோவின் பொலாவும் இடம் பெறவேண்டும், எனபதுபோன்ற பலகோணத் தேவைகளையும் சமன் செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

"கலைத்தரமுள்ள படமாகத் தயாரிக்க வேண்டும்" என்ற 'ஓரிஜினல்' உடன்பாட்டுக்கு ஒரு 'சவாஸ்' போட்டு, எப்பாவுடன் நாட்டுக்கூத்து, மலிந்தாட்டுச் சிறப்புப் பாட்டு, வில்லிசை என்று எல்லாவற்றையும் சேர்த்துக் கொண்டேன். வரத்துக்கத் தேவைக் கான எல்லாக் கலப்பட அங்கங்களையும் கூட முற்றிலும் யதார்த்த மாகவும் கலையழகுடனும் நுயமான நுட்பத்துடனும் விரசமின்றிச் சேர்க்கை செய்வது தொழில் தெரிந்த கண்ணுக்கு முடியுமான காரியம் தானே! ஒரு விதத்திற் பாக்கப்போனால் கலையென்பது சேந்மையான சேர்க்கை முறை தானே!

செப்புமுடித்து செம்மையான சேர்க்கை முறைப் பிரதியை வாசித்து விளங்கக்கேட்ட பொஸ்ஸாங் வேறு பலரும் கூடாக கள்கலங்கிச் செலிக்கத் தந்தர்ப்பங்கள் பக்கமையாத நிலைவிருக்கின்றன. ஆனாலும் என்ன? அதேத்தேத் தந்திப்பக்கருக்கிடையில் ஆக்காக கே ஆபோக்கர்கள் கொண்ண ஆபிரம் யேசுகளையின் தலையீடு.

அங்கொரு மாற்றும் தேய், இங்கொரு மாற்றும் வை என்பதெல்லாம், தகுந்த காரண ஆதாரம் காட்டாத வரை, எனக்கு ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. ஓர் உதயரணம் டெட்டீய தோன்னேன்.

“நான் சொன்னாடத்துக்கு உருவாமக்கும் ஒரு கலைநிபுணர். என்னிடம் மாதிரிப்படக் கேள்வனுக்குத் தேவைப்பட்ட சுல் அம்சங்களையும் உள்ளடக்கிப் பாம் போட்டுக் கொடுத்து விட்டேன். அவன் அதைத் தன் கட்டிடக் கேந்திருத்துக்காரரிடம் சொடுக்க, அவன்தன் மேசனிடம் கொடுத்தான். பத்தைப்பார்த்து சிமெந்து குழறப்பவறும் கல அபிப்பவறும் மன எடுப்பவறும் ‘கட்டிடப் பிளான் இப்படி மாற்றினால் ஈல்லது’ என்று அபிப்பிராயம் சொல்ல, அதை மேசன், கொந்திருத்துக்காரன் வழியாகக் கேட்டுக்கூவிவத்து, கட்டிடக்காரன் என்னிடம் ஈடத்தை மாற்றேன்றால் நான் என்ன செய்யவேண்டும்? ”

இதன் பிறகு ‘போஸ்’ தொப்பு ஏற்படவில்லை. பொது வில் தமிழ்ப்படத்துறையினர் பின்பற்றுத் துறையில், முழுமூலம் யான திரை ஆக்கத்துக்கான நெறிமுறைப் பிரதியாக நான் துயாரித்த சுவடியின் கோவைகளைத் திரும்பப் பெறுவது பெதும்பாடாகிவிட்டது. சில மாதங்களின் பின், பல முகழுநிவான சொல்லாட்டங்களின் பின், பிரதிகளைப் பெற முடிந்தது.

என் சுவடியைத் திரைப்படக் கலையாக்க முடியாமற் போன்ற ஒரு தற்போதைக்கு இலக்கியமாகவேறும் அது இருந்து விடப் போகட்டுமே என்னும் நினைப்பில் அதை அச்சேற்றுகிறேன். கலையறியார் கைப்பட்டுக் கதைகளும் கலைஞர்களும் இந் நாளில் திரைப்படங்களில் படிக் கூவ வீட்டுப் பாடுகளைப் பார்க்கவேலீ, படமாகியிருந்தால் தந்திருக்கக் கூடியதை விடப் பன்மடங்கு கூடுதலான ரசனைத் திருப்தியை நூலுருவில் இந்தச் சுவடி தாக்கடும் என்றே படிகிறது.

ஏனெனில் ‘ஒடருக்குச்’ செய்த சுவடியானாலும், செய்வள திருந்தச் செய்யும் என் இயல்புப்படி நுனுக்கம் பார்த்தே இதைச் செய்திருக்கிறேன். ‘தனியாத தாகம்’ என்ற சாதாரண தலைப்பை பாமர உஞ்சமான அதன் எளிமெக்காக மட்டுமேன்று, எதிலும் என்றும் தனிவிகுகானுத வட புத்துத் தமிழ் மக்களுடைய மன அவசங்களின் குறிப்புணர்த்தக் கருதியும் தான், உபயோகித்தீ

ருக்கிதேன். கணதயின் வரும் பங்குக் கிணறு அடே மக்களின் தண்ணிர்த் தவிப்புக்குமட்டுமன்று- அவர்களின் மனவரப்பிக்கும் கிணற்றுத் தவலைப் பாங்கான முழுச் சமூக வாழ்க்கை முறை வரப்பிக்குக்கும் கூட ஒரு சுட்டுச் சின்னமாக அமைகிறது.

தீபா என்னும் சிங்களப் பெண், முனியான்டி என்னும் மலிநாட்டுப் பாட்பாளி, முருகன் என்னும் செவல் தொழிலாளி, ஊரடிபாட் பெண்ணர் மனியத்தார் என்ற பாத்திரங்கள் மூலமும் வடிஸ் வீரமனிஷய உண்மைப் பாத்திரமாக்கி, பணிமுசுக் கிறப்புப் பற்றி வில்லுப்பாட்டிசைக்கக் கென்றும் உத்தேசம் மூலமும் ஆங்காங் கே என் கோட்பாடுகள் சிலவற்றையும் சோழ என்னும் பாத் திரத்தில் என் இயங்குகள் சிலவற்றையும் இனப்காண முடிய வாங். பெரும்பாலும் என் கிராமத்து மக்களின் வாழ்க்கை முறை இக்கதையினுடே இழையுடவும் காணலாம்.

பாடங்கள் வந்தாலும் அவற்றைப் பாத்திரங்கள் பாடாமல் தவிர்த்துள்ள யதார்த்த நுட்பமும் கவனிக்கத்தக்கது.

கட்டுலனுக்குரிய திரைப்படத்துக்கான இச் சுவடுயில் செனிப் புலனுக்கான பேசு மிகுந்துள்ளதென்று ஒரு பேசு வந்தது. ஊழைப் படக்காலத்துப் பழக் பாளி அபிப்பிராயம் இது. ‘பேசும் படம்’ என்ற பெயரைச் சுற்றேனும் நியாயப் படுத்த வேண்டாமா? டெளி விஸ்வியம்ஸ் போன்றுள்ள படங்களைப் பார்த்தாற் புரியும்.

படமாக்கும் முறையிலும் புதிய உத்திகளிற் கவனங்கெலுத்தியிருக்கிறேன். முதலாவது அங்கம் முடியும் வசை கடைத்தொழுப்பிலிருந்து கமரா வேற்றிடத்துக்குக் களம் மாறிக் கெல்லாமல், உதையின் பிரதான பாத்திரங்களையெல்லாம் நிலை பரமாக அறிஞுக்கப்படுத்தி விடுகிறது.

கம்பாஷனை தவிர, திரைப்பட நெறிமுறை, ஆக்க முறைகளை குறிப்புவிதிகள் அளித்தும் மூலச்சுவடியில் விபரமாக ஆங்கிலத்தில் உள்ளது. நாலாக அங்கேற்றுக்கொயின் அவற்றில் தேவை

யானவற்றை மட்டும் தமிழக்கிருக்கிறேன். அன்னமக்காட்சி, தொலைக்காட்சி, உறைகாட்சி. மீண்டும் போன்ற புரியக் கவுடிய கல்லூப்பச் சொற்களை மட்டுமே வாசகர் வசதிக்காகக் கையாள்ளதி ருக்கிறேன்.

எத்தகாரணம் கொண்டும் தமிழ் நாட்டினிருந்து வருங் 'திரைக் கதை வசனம்' புத்தகங்கள் போல் இதைக் கருதிவிடக் கூடாது. கொடர்ட் என்பார் போன்ற மிக நவீன திரைப்பட ஆக்குநர்களின் திரைப்படச் சுவடிகள் சிறங்க இலக்கிய நூல்களாகக் கருதி வாசிக் கப்படுகின்றன.

அந்தப் பாங்கில், தமிழுக்கை புது முயற்சியாக நூற்றுக்கு பெற்று வருகிறது 'தனியாத தாகம்'. அதில் வரும் ஒரு சில சம்பவங்களைத் தங்கள் உருக்கி, மறக்க முடியாதபடி மன தலை பதிந்து நெடு நாள் நீலைக்குமென்றே நம்புகிறேன்.....

ஏன்? எனக்குப் போலவே, உங்களுக்கும் நூபக சக்தி அதிகமாக இருக்கக் கூடாதா என்ன?

தில்லைஸ்டர் செல்வராசன்

14. அல்பர்ட் கிரென்ட்.

செழும்பு-7.

அங்கம் 1

(விடுகாலி. கமக்கார முருகேசனின் எளிமையான வீடு. சிறிய ஊடம். ஓரை. விரூந்தை. அசினி இங்வளவே வீடு. முற்றம் வைத்து நூறில் நனைந்திருக்கிறது. கையிற் செம்பும் தண்ணீருமாக முறைக்கிள்கிறதும் முடிகை, பாகத்தில் சுரமயப்பட்ட புல்வரிப் பாற் சிவிரத்துக் கொண்டு வான்தலை நிறிர்ந்து பரக்கிறார்.

முருகேச: வெற்றிதான். இந்த முறை வானங்களும் மாதிரிக் கண்பார்த்துதான் இருக்குது. எண்டாலும் பயிர் பச்சைக்குத்தாகக் கணி யப் போதாது. இதோடை நாலுபட்டை இறைக்குத்தான் வேணும்.

குசினி விலிருந்து மணவீ கணக்கத்தின் குரல் கேட்கிறது.

கோகம்: இஞ்சாருங்கே; காங்கோவா. கோபி ஆறுப்பொகுடு.

முடிகை முகம் கழுவிக் கெம்பை விரூந்தையில்வைத்து. அறையில் நுழைந்து முருகன் படத்தின்மூல் வணங்கி திருநீறு தரிக்கிறார்.

முருகேச: முருகா!

முருகை குசினி நோக்கிக் கொட்டிறார். முற்றத்தில் முத்த மகள் யோகம் தடி விளக்குமாற்றாற் கூட்டிய வணவை நீற்கிறார். தாயின் குரல் கேட்கிறது.

கோகம் யோகம். பிறகு கூட்டலாக பிள்ளை முதல்லை அள்ளினைய எழுப்பிக் கோப்பியைக் குடு

யோகம் கூட்டுவதை நீற்றத்திக் குசினிக்குள் நுழைந்து கோப் பையிற் கோப்பி ஊற்றிக்கொள்கிறார். தாய் அடுப்பில் அப்பம் பட்டுக் கொண்டிருக்க, தாயை கோப்பி அருக்குகிறார்.

கனக: இவள் கமலம் எங்கே கமலம்... கமலம்....

இளைய மகள் கமலத்தின் ஒரு கிணற்றுடியிலிருந்து கேட்கிறது கமலம். முகம் கழுவறந் வாறன் அம்மா!

யோகம் மாடத்தைக் கொப்பியுடன் அடைகிறுன். தலையன் சௌமு மேசையில் வீரித்த புத்தங்களின் பீதி தலைவத்து இருந்த படி துயில்கிறுன். மேசையில் ஏரீயம் வாந்தலர் கணித்து, யோச யில்கோப்பியையும் வைத்துமுடி, தலையனைக் களிவாக நோக்க விட்டுகினிக்குத் திரும்புகிறுன். முருகே வயலுக்குப் புறப்பட அறநத்தில் இறங்குகிறார்.

முருகே: கனகம்..... வெய்யிஸ் ஏறப்போது சறுக்கு வெளிக் கிட்டு வாரை நான் போறன்.

குசினிக்குளிருந்து பெட்டிக்குள் அப்பம் அடுக்கியபடி

கனகம். பட்டை, கொடியையும் கொண்டு போங்கோ - நான் இந்த அப்பத்தைக் கடைக்குக் குடேதனுப்பிட்டு வந்திடறன்.

குசினியை அடைந்த யோகம் கொப்பி கவக்கிறுன்.

யோகம்: நியகள் போங்கேங்மா - நான் குடேதனுப்புறன்.

கிணற்றுடியிலிருந்து முகம் தடைத்தபடி துழைகிறுன் கமலம்

கமலம்: நாக்குக் கொப்பியைத் தாவள் அக்கா.....

கமலம் கோப்பி வாங்கிப் பருக

கனகம்: உவன் சௌமு எழுங்பேல்லையே இள்ளுங்க? பள்ளிக்கல்லே நேரங்கப் போகுது....

யோகம் தாய்க்குக் கோப்பி கொடுக்கிறுஞ்.

யோகம்: நான் நேத்துக்கு எழுப்பி அனுப்புறன் அம்மா. இந்தாங்கோ, இங்கள் கோப்பியைக் குடுக்கிட்டு வேளிக்கிடுக்கோ.

கோப்பியை வாங்கிப் பருதியவன்காம்.

கனகம் டும் மேஜை அங்கை அப்பனும் பேசப்போருர்.....

கமலம்: கோப்பி பருதியவின் மாடத்தை அடைந்து சோழ கை அங்பாய் உறுப்புகிறோன்.

கமலம்: அண்டீனா! அண்டீனா! ஏழும்புங்கோ அண்டீனா! ஏழும்பிக் கோப்பியைக் குடியுங்கோ.

சோழ விழித்துத் தங்கையின் தலைமயினரக் குறும்பாகக் குழப்பிவிட்டுக் கோப்பியை எடுத்துப் பருகக் குளினியிலிருந்து

கனகம்: கமலம்.....அவன் எழும்பட்டும் நீ நேரத்துக்கு அப்பத்தைக் குடுத்திட்டு வந்து பள்ளிக்கு வெளியிட்டு நாக்சியார்.....

கமலி குளினிக்குட்ட சென்று ஒளியப் பெட்டியுடன் அப்பந்தைத் தாங்கிப் புறப்பட்டுவர, அவனுடன் வெளியே வந்து தலைமயினரக் கண்டு,

யோகம்: என்ன அண்ணார்! வாய் கூடக் கொப்புளியாகல் கோப்பி குடிக்கிறீர் என்ன?

யோகத்தைக் குட்டுவது யோற் பால்களை செய்து

சோழ: (கெஸ்ஸமாக) போடி போடி .. கள்ளி

விலகியவன்காம்

யோகம்: ம... ஆளைப்பார்

யோகம் முற்றத்துக்குச் சென்று விட்ட குறையைக் கூட்டுகிறோன். குளினியாற் புறப்பட்டு முற்றத்திலிறகிய

கனகம்: அந்தக் கடகத்தைக் கொண்டாமேனே! வரேக்கை இரண்டு கிழங்கைக் கத்தரிக்கானயக் கொண்டுவரலாம் இன்னைக்குக் கநிக்கு...

சோழ ஒளிக்கத் தயாராக முற்றத்தைத் தாங்கிடக் கிணற்ற டிக்குச் செல்கிறார், அதீந்த வீட்டில்லவின் இகட வேவிக்குச் சரி நல்ல பாதி அப்புறம் பாதி இப்புறத்தைக் பங்குக் கிணங்க அலமந் திருக்கிறது. அப்புறத்தூக் கல் வீட்டின் பின் விருக்கத் திணற்றுக்கு முகங் காட்டியிருக்கிறது. கிணற்றின் மறுபுறம் முகம் கழுவிய வள்ளம் நிற்துக் கல் வீட்டுத் தம்பர், குளிக்க வரும் சோழவை வர வேற்றும் குரவில்

தம்பர்: தம்பி சோழ!

சோழ: ஓ! தம்பர் ஜூயாவோ!

சோழ ஜூனிக்க, தம்பர் முகம் சமூல, சம்பாலுணை தொடர் கிறது.

தம்பர்: எப்பிடித் தம்பி! படிய்புகளைச்சாம் எப்பிடிப்போகுவு.

சோழ: பிழையில்லை ஜூயா.....

தம்பர்: அடுத்தடுத்த விழுகை சோதனையும் வருகுதாக்கும்.....

சோழ: ஒங் கடைசிக் சோதனை எப்படியும் பாஸ்பன்னி யுனிவர் சிற்றிக்குப் போகவேணும். அநுதான இராத்திரி முழுக்க முழிச்சிருந்து படிச்சுக் கண்ணொல்லாம் எனியது.

தம்பர்: அது சரி தம்பி..... என், என்றை மகனும் ஒரே இராநித திரை மூழிப்புத் தானே! எண்டா, நீ படிய்பு, அவன் படங் பாப்பு.

சோழ: ஓ! அது தான் இராத்திரிக் காமத்திலே சைக்கிள் கத்தம் கேட்டே தீடு

தம்பர்: ஓமோம்! அவருக்கொரு சைக்கிள் வாங்கிக் குடுத்திருக்கிறு தாய்-கீழமைக்கு முன்னுடைய நாள் பட்டணம் போல் செக்கன் சோ படம் பார்த்திட்டுவர.....

சோழ: எண்டாலும் குமார படிக்கிறார் தானே ஜூயா

தம்பர்: ஓ! படிக்கிறார் படிக்கிறார்... அவற்றை வயக்குப் படிக்க வேண்டியதெல்லாம் வடிவாய்ப் படிக்கிறார்.....

கமரா, தம்பர் வீட்டின் பின் விருத்தைக்கு ஒரு உணம் துரித மத்து வூகிறது. அங்கு சைக்கிள்குடே திண்றபடி குமார் வேவி

யெத் துள்ளி, முகுகேள்டிக் குட்டி முட்டுக் குடாக்கி, போக்கில் கவனத்தைச் 'குட்' கொட்டி காக்க முறைக்கும் அவன் நிமிர்ந்த நோக்கிச் சட்டென்று நான்றை தலை குளிந்து தொடர்ந்து கூட்டுவதும் தெரிகிறது. கமரா மீண்டும் கிணற்றியிக்கு விரைவாக ஜெட்டித் திரும்பவும் தம்பர் தொடர்கிறார்.

கோழு..... அது கந்தப்பட்டவனுக்குத் தான்டா தம் பி கண்ணும்... இப்பார் நீயிருக்கிறாய்... என்ற கோப்பர் முகுகேள்நிலத்தைக் கொத்திப் புதுத்தைக் கொத்திலென் நஞ்ச முறியப் பாபுபேகிறார். மனுசன் வருத்தக்காரன். இன்னும் ஏத்தனை ஒருஷ்மோ... உன்னரை கொம்மாவும், அநியாயம் கொள்ளிக் கூடாது. சிதேவி - உங்களை ஆளாக சிப்போட அப்பத்தைச் கட்டு வெப்பத்தைத் தீண்டி அது படிற பாடு.....

கோழு: என்ன இருந்தாலும் அப்பட்டையிலே உங்களை உதவியும் தானே ஐயா.....

தம்பர் விட்டுப்பக்கமிருந்து அவர் மனைவி குரல் கேட்கிறது.

கெல்லாக்கி: என்ன - கிணத்துடியை விட்டுக் கிணம்ப மனமில்லைப் போலையிருக்கு... கவத கண்ட இம் கைவாசம் தானே உங்களுக்கு...

கோழுவுக்கு தாழ்ந்த குரவில் குறிவிட்டு மனைவிக்கு உரத்துப் பதிலளிக்கிறார்.

தம்பர்: தம்பி - கோழு - அல்ல அரகாணி மாலை துவங்கிறதுவது - நான் வாறன் வந்திட்டன் வந்திட்டன்

தம்பர் தன் விட்டுப் பின் விருந்துகூல் ஏற்.

கெல்லாக்கி: ஓ! ஓ! வந்தா வந்த இடம், போனுப் போன இடம் தானே துபூருக்கு... அங்கை மேறையிலை கோப்பி போட்டு மூடி வைக்கிறுக்கு - எடுத்துக் குடியுச்சோ... குமார்...நீ என்ன, பள்ளிக்குப் போக்கேல்லையோ இன்னடக்கு!

குரலுக்குத் திமிரென்றுமொறிப் போலிப் பாவளியை செப்தபடி

குமார்: இந்தச் சுக்கிளுக்குக்காத்துடிக்கிக் கொண்டு வாறனம்மா

யோகத்தை அவன் பார்த்துத் திரும்ப கமரா அவளைத் தொடர்கிறது. கிணற்றியால் திரும்பிய

கோழு: யோகமா யோகம்.....

யோகம்: வந்திட்டன் அள்ளு.....

கமலி வெறும் ஓலைப் பெட்டியுடன் படிக்கிறது திறந்து முற்றத் தில் வருவது தெரிகிறது.

சோ: இந்தா கமலியும் வந்திட்டான். #ாப்பாட்டைப் போடு எம்மா/ பள்ளிக்கூடத்துக்கெல்லை நேரமாகுது.....

யோகம் குசினியிற் சாப்பாடு எடுத்து வைக்க, சோழனும் கமலியும் உண்ண அமர்கிறார்கள். யோகம் உண்ணத் தயாராகவில்லை. அதைக் கண்டு.

சோழு: நீ சாப்பிடவில்லையா?

யோகம்: நான் அங்மாவையோடு சாப்பிடுறன்.

சோழனும் கமலியும் கூக்கிறார்கள். சோழனின் முகத்தைக் கமரா அண்ணமைக் காட்சியாகக் காட்டுகிறது. அதைத் தொடர்ந்து, சம்பாவிக்கும் வேணுயில் ஒங்கலாருவரையும் அண்மைக் காட்சியிலையே கமரா காட்டுகிறது.

யோகம்: விழுந்து விழுந்து ராத்திரி முழுக்கப் படிச்சாக்கும் கண் ரெண்டுக் கிகாவ்வும் பழம் மாதிரிச் சிவந்திருக்கு.....

சோழு: எல்லாம் உங்களுக்காகத்தானே அங்மா]

கமலி: எங்களுக்காகவா?

சோழு: இஸ்ஸியா?

கமலி: எனக்காகவுமோ?

சோழு: ஏன்? நீ பெம்பினை இல்லையா?

கமலி: அதுக்கு?

சோழு: நீ வளர்ந்து வயசு வந்து கல்யாணம் பண்ணி குழந்தை ஆட்டி பெற்று.....

கமலி: (சிறுங்டீ) கங்மா போங்கல்லை. பாருங்க அக்கா இந்த அங்மா என்று.....

யோகம்: (கிள்டலாக) ஓம் கமலி! அள்ளன்ற படிக்கிறது அறிவுக்காக இல்லை. எனக்கும் உணக்கும் சிதனம் சம்பாதிக்க.

சோழு: அறிவுக்காகப் படிச்ச அந்தக் காலம் போயிட்டுது யோகம், பப் படிப்பு உத்தியோகத்துக்காக, உத்தியோகம் பணத்துக்காக, என்னைப் போல ஏழைகளுக்குப் பணம்.....

யோகம்: எங்களைப் போலச் செகோதரிகளுக்குச் சிதனத்துக்காக, இல்லையா அன்னு?

மூவரும் நடுத்தர அன்றைக் காட்சியில்

சோழு: என்னம்மா யோகம் செய்றது? உங்களைப் போன்ற தீசல் வங்களின் மதிப்பு எங்களைப் பெத்த இனத்தவங்களுக்குத் தெரியாது. பணம் பார்த்துப் பணம் கொள்ளிற காதி.....

கமலியின் குரல்மட்டும் கேட்க, யோகத்தின் முகம்மட்டும் பல கோவங்களில் சமூல் காட்சியாகத் தெரிகிறது.

கமலி: போய்கண்ணோ! அங்காவுக்க அவ அழகும் கு ஸ மு ய் போதும், சிதனம்...அவ யோகக்காரி. அதனால்தான் யோகம் மா என்று அவவுக்குப் பேர் எவக்கதென்டு அம்மா அடிக்கடி தொல்லுவா.

சோழு: (கண் கலங்கியபடி) ஆனால் அழகையும் குணத்தையும் ஆரம்மா தேடுகிறேன் இந்த நாளில்?

குமாரின் மெதுவான சீழ்க்கை ஒலி இருத்தலை கேட்கிறது யோகம் வாளியைத் தூக்கிக் கிணற்றியை நோக்கிப் புறப்பட்ட வங்களம்.

யோகம்: இனிக் கதையை விட்டிட்டுச் சுறுக்குச் சாப்பிடுக்கோ...

தலையன் முகத்தைக் கணிவாக நோக்கிய கமலி, இடக் கையாக் கவனிக்கிறத் துடுத்த துடுத்த வங்களம்.

கமலி: பாருங்கோ ஆஹ! குழந்தைப் பிள்ளையள்ளாதிரிக் கண் ஆம் கலங்கிடுதோ.....

மூவரும் கைகழுவிப் பாடசாலை புறப்படத் தயாராகின்றனர்

சோழ: யோகம்...யோகம் ஏனால்மா நெடு நிற்கிறும் சினாற் றடியிலே.....

யோகம்: வாரேன்?

கமலி: வாங்கோவன்... இந்த அக்காவுக்கு எப்பவும் சினாறு தான் கடு...

சினாற்றாயிலிருத்து நீர் வாளியுடன் திரும்பியபடி.

யோகம்: வந்திட்டேன் அண்ணு.

சோழ: வயலுக்குச் சாப்பாடு கிடைஞ்சு போகுவேலையா? எங்க சோட்டே வாவன். அப்படியே போகலாம்.....

யோகம்: சரி அண்ண

யோகம் சாப்பாட்டுப் பெட்டியுடனும் சோதரர் புத்தகங்களுடனும் புறப்பட்டுப் பட்டிலைத் தாண்டி ஒழுங்கையில் இருங்க, சைக்கிளில் அவர்களைத் தாண்டிச் செல்கிறான் குமார். கடைசியில் செல்லும் யேருத்துடன் புண்ணகை பரிசாரிக் கொள்கிறான், வீதி யீஸ் ஜாரி, பன்னிக்குப் பிரியும் முடக்கு வந்ததும்,

சோழ: கவனமாப்போ யோகம்

அவர்கள் பிரிய யோகம் நேரே செல்கிறான். தூரத்தே சைக்கிளுடன் தரித்து திற்தும் குமார், எதிர்ப்புறமிருந்து வரும் சிவல் தொழிலாளி முகுஷீலக் கண்டதும் உட்கார்ந்து, சைக்கிள்சிலிலைச் சமுற்றிருக்க.

முருகன்: தம்பி! சைக்கிளுக்குக் காத்துக் கேத்துப் போட்டுப்போன்று.

குமார் இல்லை முருகன்! செயின் கழன்டு போச்சு.

முருகன்: இஞ்சை விடத்துமியி. நான் கொழுவி விடறன்.....

குமார்: ஒ வேண்டும் வேண்டாம். நான் போறன்.

முருகன்: உடுப்பில்லை தங்மி ஊத்துதயாப் போகு.....

யோகம் அவர்களைத் தாண்டிச் செல்கிறான்.

குமார் இன்னி. அது தான் பேசிறன். நீ போ அங்கை ஜயா
பாந்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

பார்வைகள் பரிமாறுவதை முருகன் கவனித்து

முருகன்: கழன்டு தான் பேச்கள்!

குமார்: (தடுமாறி) என்ன?

முருகன்: செயின்!

குமார்: (கொப்பாக) நீ போவேன்பா

முருகன்: (கிண்டலாக) விட்டுப் போக்கள்!

குமார்: என்னாப்பா சொல்லுயிர்?

முருகன் இல்லை அது பிறிவிஸ் கம்பி விட்டுப்போக்கப் போலே.

யோகம் வீதியிலிருந்து வயலுக்குத் திருப்பும் முடக்கில் இறங்கு
வது தூாத்தே தெரிகிறது.

குமார் (சலித்துப் போய்) உங்களைப் பேச எண்டலே கொன்ற
அன். அது நான் போட்டிட்டேன் போ!

குமார் சைக்கிளில் ஏறிக் கோர்ந்து புதப்பட

முருகன்: ஒருங்காக் கழுப்பிப் பங்க்கவன் தம்பி செயின் சரியாய்க்
கொழுவுப்பட்டுதோன்டு. (தனிக்குள்) சரியாத் தான் கொழுவுப் பட்டி
ஞக்கு! அநியாயம் கொல்லக் கூடாது. தம்மி நல்ல ஓட்டம் ஓடுகிறார்... .

கமரா முருகனை விட்டு, குமாரைத் தொடர்ந்து முடக்கில்
அவனை நேரே செல்லவிட்டு, போக்கதைத் தொடர்கிறது. அவன்
வயல் எல்லையை அடையாத் தூாத்தில், பாடிய வள்ளம் முருகே
துலாமிதிக்க சனகம் இறந்ப்பதும் கலியான் முனியான்டி தன்
னீர் மாறுவதும் கூரிகிறது. பாட்டும் முடிய அவனும் வயலை
அடைகிறான்.

உடுக்கே: பொன்னிற் சிறந்திடும் மின்னும் யாழ்ப்பாணமே
போக விழாந் தெழுவீர் இது எனம்
போக விழாந் தெழுவீர்!

வாள்தகரி என்னும் பூநகரி கண்டு
 மகுவு பரந்தன் திருமாட்சியும் கொண்டு
 ஆணையிறவோடிய புலோப்பளை
 ஆகும் மிரிசவில் சீர்வளாமும் கண்டு—பொன்
 மாகாலர் வாழும் ஏழுதுநல் மட்டுவாள்
 மங்களமாகும் கொடிகாமல் மற்றுயர்
 மீசாலை கண்டு மாதென்பாற் கழளிகுழு
 மேவும் நாவந்தகுழிதாண்டி நல்லு ரெனும்—பொன்

யோகம்: என்ன முனியாண்டி! பாட்டிலே மயக்கிப் போய்ப்பாத்தி
 பெருக விட்டிட்டு நிக்கிருய்...

முனியாண்டி: கூ! கூ! கூ!

கனகம்: பாட்டை நிப்பாட்டிப் போட்டு இறங்குங்கோ..... தன்னி
 பாய்ந்திட்டுதோக்கும். அங்கை பிள்ளையும் சாப்பாடு சென்றந்திட்
 டான்.

முருகேசு: வத்துத் தன்னியாயும் போக்கு—அப்ப கொடியை
 விடு. ஊறினால் பிறகு அங்கால் குடக் குறிக்கு வேஞும்.

முநுகேக துவாவை விட்டிறக்கி, இருவரும் கைகால் வாய்
 அல்லயி, மச நிழலுக்கு வந்து யோகம், முனியாண்டியுடன் அமர்
 கிறுர்கள்.

கனகம்: நீ சாப்பிட்டியே யோகம்?

யோகம்: நான் வீட்டை போய்ச் சாப்பிடறன் அம்மா.

கனகம்: வேண்டாம் - எங்களோடேயே சாப்பிடு, அங்கேயுமிலை·
 இங்கேயுமில்லையாய் நி சாப்பிடாமல் கிடந்துதான் உப்பிடியிருக்கிறுய் ..

முருகேசு: சாப்பிடன் மேஜே!

யோகம்: எனக்கிப்ப பசிக்கேயில்லை அப்பு.

முவரும் சாப்பிட யோகம் பார்த்திருக்கிறான்.

முனியாண்டி: ஜயாவோடே பாட்டைக் கேட்டுச் சின்னம் மாவுக்கு
 வயிறு ரொங்பிப் போயிடிச்சாக்கும். இல்லேங்மா?

யேகம்: முனியாண்டி தானம்மா அப்புவின்றை பாட்டைக் கேட்டு ஆவென்டு அங்கை பார்த்துக் கொண்டு நிக்க, இங்கை பாத்தியெல்லாம் உடைக்கப் போட்டுது

முனியாண்டி: ஆமாங்கம்மா! உங்க ஊர் நாட்டுக் கூத்துப்பாட்டை ஜூயா பாடறப்போ நங்ம மஸ்நாட்டுக் காமன் பண்டிகை ஞாபகம் வந்திடுதும்மா. தோட்டத்திலே திவெட்டி வெளிச்சத்திலே சனம்க எல்லாக் கூத்திக் கூட்டுமாய் இருக்க, காமன் கூத்து ஆடுவாங்கம்மா,

(பாடுகிறுன்) “மலைவளம் சிறந்த நாடு மாரி மழை சூழுந் நாடு கலைவளம் நிறைந்த நாடு கார் முகில் தலைமுழும் நாடு.”

அப்படின்னு நாட்டுச் சிறப்புப் பாடிக்கிட்டு ஆரம்பிப்பாங்க...எப்படி யிருக்கும் தெரியுங்களா? சின்ன வயதிலே நான் கூட ஆடியிருக்கேங்க...

முருகேச நீ இதைச் சொல்ளும் முனியாண்டி. உனக்குத் தெரியாது நான் இளந்தாரியாய் இருக்கேங்கை சங்கிலி இராசன் நாடகத் திலே சங்கிலியன் வேஷம் போட்டு வரவுத் தரு பாடிக் களாயிலே ஏறி காப்பை ஈழல் ஒரு எட்டுப் போட்டுச் சுற்றி ஆடி வந்து நின்டால் கைதூடிலே களரி அதிரும.....

முனி: ஜூயா இப்போ பாடினபாட்டு அது தானுங்களா... இல்லை?

முருகேச: இல்லை இல்லை. சங்கிலி, சோழன் மகளைக் கல்யாணம், செய்து கொண்டு மன்னுரிமையிருந்து வாருன்.தன் ஆட்களோடை ஒவ்வொரு ஊராகப் பெண்சாதிக்கு வருவித்துக் கொண்டு...

(பாடுகிறுன்) பொன்னிற் சிறந்து மின்னும் யாழிப்பாணமே போக விரைந்தெழுவீர் –

எண்டு பாடிற நேரம்—முனியாண்டி.....

கனகம் புன்னதைக்கிருள்

முனியாண்டி: அம்மாவுக்குச் சிரிப்பு வருதுங்கையா! ஏங்கம்மா? ஜூயா கூத்தாறறப்போ பார்த்திருக்கிங்களா?

முருகேச: அந்தக் கலியாணக் கோவத்திலை என்னைப் பார்த்திட்ட
தேநானே முனியாண்டி. அம்மா, கட்டிடு என்னைத்தான் கட்டிற
தென்டு ஒத்தைக் காலிலே நின்டு... . . .

முனியாண்டி: அடடே அப்பால்களா அம்மா?

தாஸிய வண்ணம்

கணகம்: (செல்லமாக) ஊம் போதும்! போதும் போதும்! யோகம்!
போய்க் குடக்குறிக்கு வாய்க்காலைத் திருப்பி விடு. (யோகம் அப்பால்
நகர) பக்கத்திலை குமரப்பிள்ளையையும் வாவச்சக்கொண்டு அவர் கைதக்
கிற கதை.

முனியாண்டி: ஏங்கம்மா? சின்னங்மாவுக்கும் கலியாணம் ஆகிற
வயச் தானுங்களே! அதுவும் இதையெல்லாம் தெரிஞ்சக்கிறதிலே
ஏன்னங்க தப்பு?

முருகேச: ஓம் முனியாண்டி! அவனுக்கும் வயச் வந்திட்டு

கணகம்: சின்னவளுக்கும் இன்றைக்கோ நாளைக்கோ என்டு வய
ஶாகிக் கொண்டு வருகுது.

முனியாண்டி: அவங்க அவங்க காலத்திலே அம்மாவுக்கு ஜயா
வந்தமாதிரி யாராவது வராமலா போயிடப் போறுங்க?

முருகேச: முனியாண்டி! உனக்குளங்கடைசாதி சனங்களின்றை
போக்கு வாக்குத் தெரியாது, எங்கடை காலம் மாதிரி இல்லை இப்போ.
அந்த நாளிலை கலியாணம் எண்டா ஒன்டுக்கை ஒன்டு. உள்ள ஆதனம்
பாதனம் தான் செனம். குடும்பத்துக்குள்ளே இருக்கிற சோத்துப்
மிரிஞ்ச போகாமல், உறவுக்குள்ளே காரியம் முடிஞ்சிரும். இப்ப
அறைக்காற் சட்டை போட்டவறுக்கே ஆர் எவர் என்று பாராமல் ஜம்ப
தினுயிரம் ரூபாய் காசாய்க் கொடுத்தாத்தான் கங்கிலிப் பெண் கனா
சேரும்.

ஈப்பிட்டு முடிகிறது.

கனகம்: உதைச் சொல்லிறியள். தோட்டு நூறு செய்யிறவளே இப்ப ஈண்யாய்க் காக் கேட்கிறுன் சிதனம் என்னவோ படைச்சவன் படியளவியான். கதையை விட்டிட்டு வாருக்கோ. வெய்யிலும் உச்சிக்கு வந்திட்டு.

முனியாண்டி: தன்னி பாய்ச்சறதுக்கு நானும் நிக்கட்டுக்களா - இல்லே?

முருகேச: நீ போ முனியாண்டி என்ன, ஒரு முந்தாறு கன்னுக்குத் தன்னீர் வாக்கிறது தானே நீ உன்றை சோலி கருட்டுக்குப் போக வேணுமல்லே

முனியாண்டி: அரிங்க.

கனகம்: பிள்ளை யோகம் நியும் முனியாண்டி யோட்ட போவன் மேஜை, அவ்வாவுக்கும் துவீண்யாய் இருக்கும்...

முனியாண்டி: வாங்க சின்னம்மா

கனகம்: இந்தா பிள்ளை - இந்தக் கத்தரிக்கானயையும் கொண்டு, போய் உலையை வைக்க ஆயத்தப்படுத்து மேஜை நான் இப்பந்திடறேன்.

யோகம்: டைகத்தை வாங்கியதும் ஏ வீயாண்டியும் அவனும் பேசிய வண்ணம் வரப்பு ஏழியை நடைக்கிறார்கள்.

யோகம்: கன நாளாய் நேரே கேட்க வேணுமென்னுடீனோச்சனுள் முனியாண்டி - நீ அந்தக் கொடில்லை எப்படித் தனியச் சமைச்சைகாப்பிடுக் கொண்டிருக்கிறோய்? உனக்குத் தாய் தகப்பன் யெள்ளாதி பின்யள் என்னுடீருத்தநுமின்டியாம்!

முனியாண்டி: நானே நீனோச்சுக்க மறந்து போன விரும்புமை வாம் ஞாபகப்படுத்திறிச்க சின்னம்மா. மலைநாட்டிலே பிறந்தவன். அப்பா யாரு? தெரியாது. அம்மா யாரு? தெரியாது. இந்தியாவிலே குந்து வருதவங்கள்நு கேள்வி. சித்தி சித்தபான்நு யாரோ வளத் தாங்க. அவங்க தயவிலே பதினைஞ்சுபதினாறு வருடத்தை ஓட்டினேன்.

அவங்களுக்கு நான் பார்க்குப் பயிலதென்றால் அப்பவே சிளக்கி ஜிப் பிடி வந்துட்டேன்.

யோகம்: என்கடை ஊருக்கு நீ வந்து இரண்டு வருடம் கூட இல்லையே!

முனியாண்டி: யாழிப்பாஸத்திலோயே ஊர் ஊரா ஒரு பதினெட்டு வருடம் கூத்தியிருப்பேனுங்க. நினைப்பு வந்தா இரண்டு வருடங்களுக்கு ஒரு வாட்டி மல்லநாட்டுக்கு போயித் தெரிஞ்சவங்களைப் பாப்பேன். என்னமோ தன்னிரத் தாகம் மாதிரி இங்கேயே திரும்பி வந்திடனும்தனு தோனும். வந்திவேன்,

யோகம்: அங்கை போற நேரம் கஸ்யாணம் காற்கட்டென்று உன்றை ஆட்கள்

முனியாண்டி: போட்டிலாமின்னுதான் பாத்தாங்க! தனியாவே பிறந்திட்டோம். தனியாவே போகப் போறோம். இடையிலே எதுக் குங்க இந்தப் பொறுப்பெல்லாம்?

யோகம்: தனிமையிலையும் நீ எம்படி இவ்வளவு கல கலப்பாய்க் கிச்சுப் பேசிச் சந்தோசமாய் இருக்கிறுய்?

முனியாண்டி: பெற்கும் போதே அழுகிடுப் பொறந்து போ இழங்க. இருக்கும் போதாவது சிச்சுக்கிடு இருந்திடப் போது தானுங்களே நல்லது?

யோகம்: ஊம்

வீதியில் ஏறி முனியாண்டி பிரியும் இடம் வந்துவிடவே.

முனியாண்டி: நான் வர்ந்தேனுங்க சின்னம் மா...

யோகம்: அரி ...

முனியாண்டி பிரிய, யோகத்தைக் கமரா தொடர்க்கிறது. தூரத்தே வீதி மத்தில் முன்று இளைஞர் அங்கந்திருப்பது தெரிகிறது. எதிர்ப்புறமிருந்து பெண்ண்காரர் மன்றம் வருகிறார்.

ரட்னம்: அங்கை பார் கனகு! மனியத்தார் வெள்ளப்பிலே
தண்ணி போட்டிட்டு நிறைகலையிலை வாருர்.

கனகு: ஓமடா ரட்னம்! இன்டைக்குத் தானே பெங்கன்!

ஆனந்தன்: ஓ! எடுத்துக்கொண்டு வாற வளியிலை வார்த்துக்
கொண்டு வாருர் போலை.

மனியத்தார் அருகே வந்ததும்

ரட்னம்: என்ன மனியத்தார்! பெங்கன எடுத்துக் கொண்டு
போல?

மனியம்: ஓமடா தம்பி.....

கனகு: தெரியுது!

மனிய: ஊம்?

கனகு: வாறவாத்திலை தெரியுது!

மனிய: ஆர்? எங்கடை சின்னத்தம்பியின்றை மென் கனகுவோ?
படித் திடுகிறீர் என்ன?

ரட்னம்: இல்லை மனியம் அம்மான். நிங்கள் போங்கோ.....

மனிய: ஓ ஓ ஓ! அம்மான் முறை கொண்டாடுற்றோ!

(பாடுகிறுன்)

ஆகை மருமகன் மோசம் போகுன் - இதற்

கையோ என்ன சேய்வேன்.....

ரட்னம்: குடேறுகிற நேரம் அம்மான்.. பார்த்துப் போங்கோ...

(பொசம் அவர்களைத் தாங்கிச் செல்கிறார்)

மனிய: அடேய! அவையின்றை காவாலிக் கதையைப்பார்,
பழச்சப் போட்டு ஒரு வேலைவெட்டி பார்க்கத்தெரியாது. சந்திக்குச்

நாடி மதவிலீயிவிருந்து வாற் போறவைகு நிடாட்டைக் கந்த சொல்றியன் என்ன? (யோகத்துக்கு ...) தங்கச்சி நி போ நாக்சியார் .. பெண் புருச தெஞ்வாலை மரியாதையாய்ப் போகவரக் கூட ஏவது உங்களாலே.

கனகு: உங்களாலீயும் தான் மனியத்தார். நிங்கள் போக்கோ.

மனியம்: ஜாம் போறன்..... கனகு கொப்பங்க காஸ்ட்டும்.....

(மனியக் கொல்ல)

ஆனந்தன்: நிங்களும் ஆக மோசமடாப்பா. ஏன் இப்ப அந்த ஆணோட்ட கந்த குடுத்தனிங்கள்.....

ரட்னம்: இருந்தாலும் மனிசன் சொல்லிட்டுப் போறதும் உள்ளமதான்.

ஆனந்தன்: அந்தான் படிச்சு உத்தியோகம் பார்த்துச் செய்ய வேண்டியதைக்கெட்டு பெங்கன் எடுத்த காலத்திலே ஏநோ சந்தோ ஷத்துக்கு இப்படிச் செய்து மக்கான். நாங்கள் அராகுறையென்டாலும் படிச்சுப்போட்டு உத்தியோகமுமில்லை, ஊரில் ஒரு தொழிலுமில்லையென்டு இப்பிடி இருக்கிறும்.

கனகு: அவற்றை காலம் வேறை எங்கடை காலம் வேறைய டாப்பா. இப்ப எங்களுக்கு வேலை கிடைச்ச வேறும் என்றிட்டு இருக்கிறோமே!

ஆனந்தன்: கானி பூமியும் இருக்கு - எங்களுக்குக் கை காலும் இருக்குத்தானேயடாப்பா?

கனகு: சும்மா விழுல் கந்தனைய விடு ஆனந்தன். அடைய டனம் - இப்ப இதாலை போன பெட்டை தானே ஓழுவின்றை தங்கச்சி)....

ரட்னம்: ஓம் மக்கான், ஊரிலீயிருக்கிற மற்றுப் பெட்டையை மாதிரியில்கீ. நல்ல அடக்கமான பிள்ளை.

ஆனந்தன்: நானும் கவனிச்சிருக்கிறீர், வீட்டுப் படி தாண்டினு, குளிஞ்ச தலை நிமிராது.

கனகு: எதிரிலே குமார் வந்தால் தவிர!

ரட்னம்: என்னடாப்பா சொல்லே?

கனகு: பசுப்போலே இருக்கிற பொங்பிளையர் எல்லாரும் அப்பா ஸ்திரன் இல்லையென்டு சொல்லாது.

ஆனந்தன்: அப்படியென்டால் குமாரங்கும் ...?

கனகு: உம்! குமாரே சொன்னான்! அக்கம் பக்கம் பஞ்சம் நெருப்பும், பத்திற்றுது.

ரட்னம்: ஜோழுவுக்குத் தெரியுமா?

கனகு: இருக்காது. ஆனால் தெரிந்தாலும் என்ன கெய்யிறது.

ரட்னம்: அவன் ஒரு மாதிரி ஆப்பா ... நோன்மயானவன் கண்டிப்பானவன்.

ஆனந்தன்: படிப்பிலும் கேட்டிக்காரன். எப்படியும் இந்த முறை யிலிவர்சிட்டிக்குப் போவான். போயிட்டு வந்தாப்பிறது அந்தக் குடும்பத்தைப் பிடிக்கேலாது.

கனகு: என்ன பிடிக்கேலாது? தகப்பனிட்டை இருக்கிற கா குமாரின்றை மூன்று தலைமுறைங்குக் கானும்.

ரட்னம்: அவன் இப்பவே பண்ற சுதிக்கு அவர்களை கல்யா ணத்துக்கே உடன்தான் படவேண்டியிருக்கும்.

ஆனந்தன்: எப்படிப்பார்த்தாஜம் அந்தப் பிள்ளையின்றை குன்றத்துக்கும், அழகுக்கும், நீ சோஷ்றது உண்மையென்றால் குமார் குநீந்து வச்சவன்தான்.

வயலிலிருந்து கணம் வருவது தூரத்தே தெரிவிறது

உடன்கூட அங்கை சொல்லி வசு மாதிரி சோழவின்ஜை தாய் வாரு. கதையை நியபாட்டிப்பு வாங்கே போவோம்.

அவர்கள் மறைய கமரா, கணத்தைத் தொடர்கிறது. கணகம் வீட்டுப்படலை அடைய, முருங் அடுத்த வீட்டுப்படலை வைத் திறந்து சள் நுழைவது கெரிகிறது. கமரா அகிளைத் தொடர்கிறது.

செஸ்லாக்சி: என்ன முருகன் - இன்டைக்கு உன்ன பிரவேசம் பிந்திப் போக்க. ஐயா ஆண்க்காணல்லையென்டு ஆளாய்ப் பற்று கொண்டிருக்கிறூர்.

முருகன்: நாச்சியாருக்கு எப்பவும் பிரவேசப் பகிடிதான்.....

செஸ்லாக்சி: இல்லை. இன்டைக்கு மாவிட்டிரும் பிரவேசம் என்டு பேப்பரிலை செய்திபோட்டிருக்கு. ஆன் பிந்தினுப்போலே அங்கை போட்டியோ என்டு நினைக்கன்.

முருகன் கள், வார்த்து வைக்க சாய்மானக், கதிரையிலிருந்து நிமிர்ந்து.

தும்பர்: என்ன இன்டைக்கு கள்ளு ஒரு மங்கல் நிறமாயிருக்கு.

முருகன்: ஶாத்திரி மழு துமிச்தால்லேயா இன்டைக்கு ஐயா வாங்கு கொஞ்சம் இறங்கக் கண்டமாய்த்தானிருக்கும்.

செஸ்லாக்சி: கண்ட நஷ்டத்தைப் பற்றி அவருக்கென்ன கவலை? அந்த யோசனை இருந்தால் அடுத்த விடுக்குக் குடித்த கடனைப்பற்றி இவ்வளவு காலமும் யோசியாமலிருப்பாரே!

கமரா இப்புறம் தானி, முருகை முற்றக்கில் பட்டை கொடி வைப்பதைக் கண்டு திரும்புகிறது.

அங்கே எட்டிப் பாருங்கோ. ஆனால் வந்தாசு இங்கைக்கு இரண்டிலை ஒன்டு நெடிய வெனும், அடுத் தடுத்த மாசுக் குவைக்கு அரிவு

வெட்டு, பவே சொல்லிக்கின்லி வைச்சாத்தானே குடு அடிச் சுடனே குடு கருணோமை குத்த காச வரும்.

தம்பர்: ஏன்பொ ஈப்மா சத்தம் போடிருய? அங்காலை கேட்கவிலே போகுது.

செஸ்லாக்சி: கேட்டா என்ன? ஒள்ளில் நீங்கள் போய்க் கேட்க வேணும் இல்லாட்டி நான் போய்க் கேட்கவேணும். இப்பிடியே விட்டுக் கொண்டு போனால் எப்பிடி? ஒரு கடோ எழுத்தோ ஒன்றுமில்லாமல் குத்தத் தூங்கிக் கொடுத்துப் போட்டுப் பிழிக் வைச்ச பிர்ளையார் மாதிரி இருக்கிறார். வட்டியும் வளருது.

சபா, முருசீசு விட்டிக்கு லெட்டுத் திருப்புகிறது. அவர் விருத்ததயில் மனைவியுடன் பேசிக்கூட விட்டிருக்கிறார்.

கனகம்: வட்டியும் வளருது! இரண்டு வகுவுமாக்க! போன முறைக்கு முந்தின விதத்திற்குக்கு வாங்கின காச. போன விளைக்கல்கெட்டுப்போக இந்த வெள்ளாமையோட தாறால் எண்டதும் அவை ஒத்துக் கொண்டதே பெயிக் காரியம்.

முதுகேக: அதுதான் நானும் போசிக்கிறேன் கனகம் இந்த முறை யானமும் முகம் பார்த்திருக்கு எப்படியும் இந்த சென்னாமையோடு குத்துப்போடாம். ஆனால் துவியையும் இந்தச் சோதனையோடு எப்படியும் மேற்படிப்புக்குக் கட்டாயம் அனுப்ப வேணும்.....

கனகம்: அவன் படிச்சு உத்தியோகமானு எங்களை பிச்சாப் பெய்டினைப் பறிக்கெறிவான்தான். ஆனால் அதுவரையும் கடன் காத் திருக்குமே?

முருகன் பட்டினையைத் திறந்து நுழைந்து முற்றத்துக்கு வருகிறான்.

முருகன்: பின்னை, கொஞ்சம் தண்ணி வார்க்க!

கனகம்: ஆர்? முந்களே? போகம் - முருகனுக்குக் கொஞ்சம் தண்ணியாம் வர்த்துவிடு மேஜை.

உற்றத்துக்கு வந்து

யோகம்: வாவன் முருகன்

சினாற்றடி. யோகம் நீத் சொல்ல திரும்ப

முருகன்: வார்க்கப் பிள்ளை.

(இருவரும் திரும்ப)

கனகம்: பேருமே முருகன்?

முற்றத்தில் வாய்த்துடைத்தபடி

முருகன்: பிள்ளையில்லை கடவுளை கட்டத் தண்ணீயை வார்த்தாலும் கடுந்தாகமுக் தணியும் ... அங்காலில் ஜயாவுக்குத் தாகம் தணியக் கள்ளுத் தண்ணீ கடுக்கிற நான் எனக்குத் தாகத் துக்குத் தண்ணீ குடிக்க வேணே ஓன்னே ஏன் இங்கே வாறனுன்?

(விருத்தைக் கப்புடன் சாய்ந்திருக்கும்)

யோகம்: (சிரித்தபடி) ஏன் முருகன்! இரண்டு வீட்டுக்கும் சினாறு ஒன்றே தானே!

முருகன்: பிள்ளை அப்படி நினைக்குது. அவையும் அல்லோ அப்படி நினைக்க வேணும்.

கனகம்: ஏன் முருகன் அப்படிச் சொல்லுய?

முருகன்: சொல்லுவேண்டும் பின்றி விளங்கக்கூடாது பிள்ளை. அத்த அம்மாவுக்குத் தாகம் தணியத் தண்ணீயும் வார்க்காத தரித்திர மௌக். இப்பவும் உங்கடை குதை தான் குதைச்சா!

கனகம்: கடன் காசைப்பற்றியாக்கும்

முருகன்: ஓம் பிள்ளை.....

• (வெற்றிலை நீட்டியபடி)

முருகேசு: வெற்றில் போடன் முருகன்.....

(வாய்கி)

முருகன்: தர! இதைத்தான் பின்னை சொன்னான். ஜயாவாய்க்கு வெத்திலை தகுகுவு. அந்தமா கோயில் பிரவேகம்பற்றி வாயில் வந்தபடி பேசிரு.

முருகேசு: எல்லாம் ஆளுக்கொத்த ஆசாரமும் ஊருக்கொத்த உபசாரமும்தானே முருகன். இப்பொர். எங்கடை கேஸில்லை தெய்வம் முருகமுந்ததி. இந்த வீட்டிலை நான் முருகேசு. ஊருக்கை தாம் தீர்க்கிற நீ முருகன் ஒயே பேயர்—வித்தியாம் எத்தீனை பார்க்கினா?

முருகன்: ஜயா மேலே பேச இடம் வைக்காமல் பொழிப்பாய்ச் சொல்லிப்போட்டுது..... ஏற இன்னும் நாலும் மற்றும் கிடக்கு. வரப் போறான். வாறன் பின்னை.

(முருகன் போவதைப் பார்த்தபடி)

கணகம்: விழிஞ்சாப் பொழுதுபட்டாக் கள்ளோடேயே காலங் தள்ளிறவன். தான் தொடமாட்டான். தாக்ததுக்கு வெறும் தள்ளி குடிச்சிட்டுப் போருன். அவனால்லோ குனுசன்.

யோகம்: அப்பு! குறிப்பு விளங்குதோ?

முருகேசு: நானும் இப்ப மறுசனும் விட்டன் தானே மேலை!

கணகம்: பின்னைக் குமர் குட்டியுமான பிறகு நெடுக்க குடிச் சக் குகால் பண்ணிக் கொண்டிருக்க முடியுமோ?

பள்ளியால் திரும்பிய சபலி வளவு மூலையில் நிற்கும் ஒடுமாட்டை விரட்ட அதுஅடுத்த வளவுள் நுழைகிறது. அவ் வளவு விட்டின் முன்விருந்ததயில் நின்றபடி

செல்லாக்கி: ஏன் பின்னை, மாடு கிளக்கு வேறே வாவு கிடைக்கேல்லோ? வேலியை அடையுங்கோ அடையுங்கோ என்பது எந்தீனை தழுங் சொல்லியாக்க அதுக்கும் வழியில்லை. வாற மாடுக்கீ

யும் இந்தைலை பிடிச்சுக் கலைக்க விடுறது. என்ன இதற்கொரு கேள்வி நியாயம் கிடையாதோ?

கமலியின் முதலில் ஒரு தடவை ஆத்திரமாக அடித்து

கனகம்: ஏன்றி கமலி! வா இஞ்செ! இத்தனைவயங்காக, உனக்கொரு புத்தி விபரம் தெரியாதோ! போ உள்ளீ, போ,

முருகேசு: ஏனைனை அடிக்கிறுப் பிள்ளையை – பள்ளியாலை வந்த தும் வராததுமாய்?

கனகம்: இன்னும் என்ன சின்னப் பிள்ளையே! நடங்கிறதுகலைக் கல்விக்கு, ஒன்றும் யோசிச்சு நடக்கத்தெரியாது..... போ போய்க் கட்டையை மாற்றிற்றுக் காப்பிடு.

முருகேசு: நீ போ நாச்சியார், போய்க் காப்பிடு. அவவுக்குப் பல ஹெக்ரும்.

உள் நுழைந்த கமலி புத்தகங்களை மேகாயில் வைத்த விட்டு வீம்புடன் கதிரையில் இருக்கின்றன. அவளை நெருங்கி

யோகம்: வாவன் கமலி காப்பிட,

கமலி: எனக்குச் சாப்பாடு வேணும் – போங்கோ

யோகம்: சாப்பாட்டோடையும் கோபமா?

கமலி: எனக்குப் பகிக்கேல்லை. வேணும்.

யோகம்: அம்மா அவையின்றை கடனை நினைக்கக் கவலையளை ஈடு இருந்தவ, அந்ததேரம் நீயும் இப்படிச் செய்ய.....

கமலி: அவையின்றை வளவுக்கை போகச் சொல்லியே கலைச் சூன் மாட்டை? அது போன்றுக்கு நான் என்ன செய்யிறது?

யோகம்: சரி கரி. நீ வா காப்பிட!

கமலி: எனக்கு வேணும் என்னிறன்.

குமாரின் சைக்கிள் மணியியாவி கேட்க, யோகம் அன்று
வாளியுடன் கிணற்றடி செல்கிறார். கமரா அவளைத் தொடர்ந்து,
அவள் பார்வையுடன் அடுத்த வீட்டுக்குத் தாவுகிறது.

செல்லாக்கி: வந்திட்டியா குமார். வா, வந்து காப்பிடு.....

குமார்: கால் முகம் கழுவிப் போட்டு வந்திடுறை அம்மா.

தம்பர்: காப்பிடுடூடு எங்கேயோ வெளிக்கிடப் போருப்போலே
மாப்பிள்ளை.

செல்லாக்கி: ஏன் குமார்?

குமார்: ஓம் அம்மா! கிரிக்கெட் மாட்சி ஒண்டிருக்கு. போக
வேணும்,

அவன் கிணற்றடிக்குப் புறப்பட

செல்லாக்கி: பள்ளிக்கூட மேச் ஆக்கும். அவன் போக்டன்
உஞ்சளைப்போலை சாய்மானக் கதிரையே சதம் என்று இருக்கச்
கொல்லியளோ. நீ சுறுக்கு வாடாசா.

அவள் பார்வையுடன் கமரா அயல்வீட்டுக்குத் தாவுகிறது
சோழ பாடசாலையில் திருப்புவது தெரிகிறது.

அவளைக் கண்டதும்.

முருகேசு: கணகம்! இங்கே தம்பியும் வந்திட்டான் பள்ளி
யாலே. காப்பாட்டைக் குடிக்கச் சொல்லு.

கணகம்: நிங்களும் போங்கோவன் கையொட,

சோழ வீருந்தையில் ஏறியபடி

சோழ: கமலி வந்திட்டாளா?

முருகு: அங்கை காப்பிடமாட்டனென்று இருக்கிறார் போலே.
பார்த்து அவளையும் காப்பிடப்பண்ணு தம்பி.

கமலியை அணுப்பி

சோமு: என்?... கமலி... கமலி .. என்ன ராகாத்தி?

கமலி: ஒன்டுமில்லை.

சோமு: அழுகிறியோ?

கமலி: இல்லை.

சோமு: அக்கா எங்கூட?

கமலி: கிணாத்தடியிலை தானுக்கும். மேறே என்ன கதி அவவுக்கு?

உடுப்பு மாற்ற அறைக்குள் ஆழமுந்தபடி

சோமு: யோகம்! யோகம்!

கிணற்றடியிலிருந்து

யோகம்: ஒம்! வந்திட்டன் அன்னு!

விழுந்ததக்குத் திரும்பி

சோமு: கமலி! என்னம்மா முகத்தை உங்மென்று வைக்கக் கொண்டிருக்கிறோய் அன்றையுக்குச் சொல்லன்.

கமலி: ஒன்டுமில்லை.

கிணற்றடியால் திருப்பி

யோகம்: வளவுக்கை வந்த மாட்ட அவள் கலைக்க அங்காளை போட்டு அவர்கிணுப்போலே அம்மா கோபத்திலே ஒரு தட்டே தட்டினுவாக்கும். அதுதான் ரோசம்....

சோமு: (கஸ்வாக) அதுதானே! சீசீசீ! பபா! ம! ஏழும்பு காம்பிட!

கமலி: (வெங்கிய மடி) போற மாட்டை நான் என்ன மறிக்கப் பிடிக்கிறேன். அதுக்கு எனக்கு அடிக்கிற:

சோழு: அது தானே! மாட்டுக்கல்லோ நல்ல அடிபொடவேணும் இந்த அம்மாவுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. சரி— அது நான் குடுக்கிறேன் பூசை — நி எழும்பு காப்பிட!

மாறி மாறி அவ்வளமக் காட்சியில்

கமலி: வேண்டாம்?

சோழு: (மனத்தாங்கலாக) வேண்டாம்?

கமலி: (துயக்கமாக) வேண்டாம்.

சோழு: (கோபம் மேலிடப் பக்கத்துக் கதிரையில் அமர்ந்து.)

கி! யோகம்! எனக்கும் காப்பாடு வேண்டாம். அப்பு அம்மாவுக்குச் காப்பாட்டைக் குடுத்து நியும் காப்பிடு.

யோகம்: எனக்கு மட்டும் ஏனுக்கும் காப்பாடு? எனக்கும் வேண்டாம்.

சோழு: அப்ப இன்டைக்கு எல்லாரும் உண்ணுவிரதம் இருப்போம்.

கமலி எழுந்து தலையண் கையிற் பிடித்து இழுத்தபடி

கமலி: ஐயே! இந்த அண்ணானாலேட ஒன்றும் செய்யேலாது. ம், வாங்கோ காப்பிட.

சோழு: (பிடிவாக) ஊஹாம்.

கமலி: (பிடிவாதமாக இழுத்தபடி) வாங்கோ என்றான்...

சோழு புள்ளைக்கத்து ஏழ மூவரும் கலைப்பாகச் சிரித்தபடி குளினிய நோக்கிப் புறப்பட்ட காட்சி கரைகிறது.

அங்கம் 2

கிராமத்துக் கோயில். ஊரே திரண்டிருக்கிறது எனகப் போம். கயலி அருகே நில்று வழிப , முருகை கோயில் வாயிலில் நின்று கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறார்.

முருகே: அப்பனே முழுகா! என்றை பின்னை சோதனையிலை முதலாவதாய்ப் பான பண்ணியிப் போடவேணும்.

(சற்றுக் தூர ரத்தினம், ஆஜந்தன், கனகு, புளியாங்டி சகி தம் நிற்கும் குமாரைக் கண்டு அங்கே பார்வையை விடுகிறான் யோகம்)

கனகம்: யோகம்! அங்கையென்ன பாத்துக் கொண்டு நிற்கிறோய். கும்பிடு! இந்த முறை வேள்ளாமை சரி வந்து எங்கடை கடனை அடைச் சுப் போட வேணும். கும்பிடு கமலி,

கமலி: (யோகத்தைக் கிள்ளி)

அன்னன் பாஸ் பண்ண வேணுமென்டு கும்பிடக்கா.

(சற்றே அப்பால் நில்று கும்பிட்டுத் திருப்பிய சோமு, முருகன் விலகி நிற்பதைக் காண்கிறான்)

சோமு என்ன முருகன்? கும்பிடாச்சோ?

முருகன்: ஒம் தம்பி! வர! வர!

(குமாரையும் நண்பர்களையும் கண்டு அவர்களை அணுகி)

சோமு: எப்படிக் குமார் எக்காம்? நல்லாச் செய்திரா?

(குழுவாக நின்று சம்பாஷிக்கிறார்கள்)

குமாரி: ஒரு மாதிரிப் பாவாயிசிலை. சிலவேளை பாஸ் பண்ணினுலும் பாஸ் யன்னிடுவது!

கனகு: எடுக்காத பாடமும் பாஸ் பண்ணிறங்கள் சிலபேர். அது மாதிரி லக் அடிக்கும்.

சோழ: என்ன அப்படிக் கேள்யாச் சொல்லிவிட்டார். ஓரளவு பெற்றிருந்தா பாஸ் பண்ணலாம் தானே!

ஆனந்தன்: என்னடாப்பா சோழ - நி எல்லாரையும் உன்னைப் போல கெட்டிக்காறங்கள் என்னுடையினைக்கக் கொண்டு கந்தக்கிறோம்,

நடனம்: சோழ ஏப்பிடியும் கிளாஸ் அடிப்பாஸ் என்னுடைய தான் சூரி முழுமக்கக் கதை

கனகம்: பாசெந்டா தீடாப்பந்து பூஜிவர்சிட்டி தானே. நாலு வருஷத்திலே சோழ பி ஏ...பிறகு எங்களைத் திரும்பிச் பார்ப்பானாலே நெய்யாது.

சோழ: நான் அப்பிடி இலேசிலே தடுமாற மாட்டன் கனகு.

முனியாண்டி: அப்படிச் சொல்லுங்க சீன்லையா. பட்டம் பனிசிலே என்னங்க இருக்கு. பகுத்தறிவு வேணுமங்க. எது சரி எது தப்பி, எது நட்டது, எது கெட்டுப்பற்று தெரிஞ்ச நான்யமா நடக்கத் தெரிய விடக். அது தாங்க அறிவாவிக்கழகு. படிப்பாளி வேறு. அறிவாளி வேறெல்லவிங்களா?

குமாரி: முனியாண்டி தத்துவம் பேசத் துவங்கிறான். இனி விட பாட்டான்.

கனகு: அவனை நாங்கள் விட்டால்லோ, அவன் விடமாட்டான் முனியாண்டி! உன்னை விட்டுப் பக்கம் தான் போறும். வாவன்.

முனி: சரிங்க!

குமாரி: தாங்களும் கனகுவோடை ஒரு அறுவன், இதாலே போறும்.

சோழ: சரி வாகுங்கோ.

அவர்கள் பிரிய. தன் குடும்பத்தாருடன் சேர நிற்கிறுன் சோழ. தம்பர், செல்லாச்சி, மணியம் ஆகியோரும் கோயிலை விட இப்புறப்படுகிறார்கள். யாவரும் ஒரே வழியில் வந்து இடையில் தத்தம் விடுகளுக்குப் பிரித் தேவை வெட்டுயிருக்கிறது. தம்பரும் மணியமும் பேசியபடி முன் செல்ல, சற்றுப் பின்னால் முருகேச தனித்து நடக்க, அவர் பின்னால் கணக்கும், பின்னொன்றும் செல்லாச்சியும் பேசிய வண்ணம் நடக்கிறார்கள். சோழ மரியாதையாகச் சற்றுப் பின்தங்கித் தொடர்கிறார்கள்

மணியம்: பார்த்தீரா தம்பர் மகன் ஆரோடை போகுர் என்டு? தோன்னன். தீன்னத் தம்பியின்றை மகன் கனகுவோடை சேர்ந்து இவனும் நல்ல பழக்கங்கள் பழகி வருவான். பார்த்துக்கொண்டிரும்.

தம்பர்: என்ன மணியத்தார் கெய்யிறது. தாய் அளவுக்கு மீறிக் கெல்லத்தைக் குத்திட்டான். தோனுக்கு மிஞ்சினுத் தோழன் என்று நானும் கண்டிக்க முடியாமற் கிடக்கு.

மணியம்: ஓம். உம்மடை பணத்தை கணக்கவும் குடும்பத்துக் கொண்டு வேணும் தானே! ஓ! முருகேவோ அப்ப நடவுங்கோ வாறன்.

மணியம் பக்கத்து விதியிற் பிரீந்து செல்லத் தம்பர் முருகே வடன் தொடர்கிறத.) கயரி பின் தங்குகிறது.

செல்லா: என்ன கணகம்? முழுக் குமீபத்தோடே இன்னடைக்குக் கோயிலுக்கு உங்கள் யோகம் நல்லசீலையோண்டு உடேதியிருக்கிறார்கள்

கணகம்: இந்த முறை வேள்ளாகையோடை தம்பியின்றை சோதனையும் சரி வருவேணுமென்டு ஒரு அர்ச்சனை கெய்ய நினைக்காப் போல...

செல்லா: என்ன விலை தங்கச்சி உந்தச் சிலை? புதுசோ?

கணகம்: தீபாவளிக்கு உங்கள்டடைக் கைமாத்தாய் வாங்கினா காசிலை வேண்டின சிலை தானே அக்கா.

சென்லா. நான் கூட திபாவளிக்கு ஒரு சாதார் சிலைதான் எடுத்தனான். எங்களுக்கும் கண்டம்தானே. கனகம் யோசித்துப் பார். அப்பேசே சொஞ்சம் கட்டுமேட்டாய்ச் சீலிக்கதானே ஏதோ கையிலை அள்ளைப் பத்தாத மிஞ்சிக் கீட்கு - அதுவும் நிலம் புச்சமாய். மற்றும் படி இவற்றை பென்சனை வைச்சுத்தானே சமாளிக்க வேண்டியிருக்கு.

கனகம்: உண்மை தான் அக்கா. விட்டுக்கு வீடு வாசற்படி தானே. ஆருக்குத்தான் இந்த நாளிலை கண்டமில்லை.

முன்னாற் செல்லும் முருகேசுக்காவயும் தம்பரையும் கமரா அனுத்திற்கு.

முருகேசு: ஜூயா பிழை விளங்கக் கூடாது. கனகாலமாய் உங்கட காகம் எங்கள்டெட்டந் தங்கிப்போக்கு. இந்த முறை தமபியும் மேற்படிப்புக்குப்போக விரும்பிறுன்.....

தம்பரி: அதுக்கென்ன முருகேசு. நீர் ஆனுதலாய்த் தாரும். என்னடீடு இந்துதான் இப்பெண்ணத்துக்கு? என்ற சென்லச் சிரஞ்சிலி ஏதோ சீமைக்குப் போய்படிக்கப் போகுவேனோ.....

முருகேசு: இந்த முறை வெள்ளாஸம் பழுதில்லை. தந்திடலாம், எண்டால் சோழவின்றை படிப்புத்தான்....

தம்பரி: கதையை விடும். உம்முடைய நாளையம் எனக்குத் தெரியாதே? வீடும் வந்திடுவு சிரி வாரும்.

முருகேசு வீடு வந்துவிட, இரு குடும்பத்தாரும் பிரிக்கிறார்கள் கமரா முருகேசு குடும்பத்தை தொடர்கிறது.

கமலி: அம்மா! முதல் வேலையாய் அக்காவுக்கு நாலுறுக்குப் பாத்துப்போடச் சொல்லுகிறே அம்மாவை உந்த மனுசி அக்கா உடுத்திருக்கிற சீலையைப் பாத்து வடிவான சீலை வடிவான சீலை என்டு எத்தனைத் தும் பொத்தாரிச்சுப் பேச்சுதூ.

முதுகேள: அப்படிச் சொல்லாதை மேஜை. அந்த மனுசன் அண்ணன்றை படிப்புக் கதையைச் சொன்ன உடனே கடன் காக்கப்பட்டு விருது தந்தாப் போதும் என்டு செல்லிற்றுது.

கனகம்: மதுகியும் நஷ்டவது. ஆவேதத்திலே கம்மா நினைக் கிணங்க நேரங் வள் வள் என்டு விழுகிறதுதான். ஆனால் ஒரு ஆத்திரம் அவசரம் எண்டால் ஒக குடுக்கிறது அதுதானே.

(அப்போது தான் வந்து சேர்ந்த சோழனை நோக்கி,)

கமலி: அண்ணை! காக்காடு ரெண்டான் கரி நாக்கிலிலையோ?

சோழ: சரி சரி! நி இப்ப சண்டைக்கு நிஸ்லாதை! அவ்வாயும் நஸ்லவை, நாங்களும் நல்ல நாங்கள். உனக்கு இப்ப என்ன வேணும்.

கமலி: அக்காவுக்கு நாலுறு கறிக்க வேணும்.

சோழ: பறந்து போய்க் கொண்டு வா ஏழு மிளகாயும் உப்பும் மிளகும். நான் கழிக்கிறேன் உன்றர அக்காவுக்கு நாலுறு .. .

கமலி குதினிக்குள் விரைய, காட்சி கறைந்து மறுகாட்சி யாக வரிகிறது. முனியாண்டியின் குடில். குமாரும் ஏனாகுவும் முனியாண்டியும் இருக்கிறார்கள்.

குமார: முனியாண்டி! நாங்கள் இஞ்சை உன்றர விருந்தையிலை இருக்கிறும். பின்னாலே வளவுக் கொட்டில்லை முதுகன் இருப்பான். நாலு போத்தல் கள்ளு வாங்கியா.

முனியாண்டி: சரிங்க.

குமார: இந்தா காக! எங்களுக்கெண்டு தெரியக்கூடாது.

(முனியாண்டி பொத்தல்களுடன் கொட்டிலை அடைகிறான்)

முருகன்: நியே நாலு போத்தல் குடிக்கிற ஆள்? ஆதோ வந்திருக்கினம் போலே?

முனியாண்டி: போதேப்பா. அந்தக் கணவையா வந்திருக்காரு.

முருகன்: ஓகோ!அப்ப கூடங்கும் குமாரையாவும் வந்திருப்பார். கோவி வாலே வரேக்கக் கண் என்றான். ஏ—இந்தா

(முனியாண்டி திருப்பியதும் அவளிடம் ஒரு போத்தலைக் கொடுத்து அனுபவியிட்டு, தாங்கள் அமர்த்து குடித்தபடி உரையாடுகிறார்கள்)

கனகு: என்ன குமார் இன்னைக்கு உண்ண; சோழ மச்சான் வலுகிசீர்யாய் விராத்தார். எக்காமைஜூப் பற்றி.

குமார்: அவனைவிடி பார்த்தியா மச்சான்யோகாவை இன்னைக்கு? தில்லானு மோகஞ்யான்ல பத்மினியைப் பார்த்தமாதிரி இருக்குது.

கனகு: உணக்குப் படம் கொத்தியம். இந்தா குடி.... அதுசுவி எந்த மட்டிலே நிக்குது உண்றை எவ்.

குமார்: பகிடியென்டு நினைக்காதே மச்சான், உண்மையாகத் தான் சோஸ்ரான். என்ன வந்தாலும் நான் யோகாவத்தான் மறி பண்ணுவன், எனக்குத் தெரியும். அவனுக்கும் என்னை விருப்பாம்.

கனகு: நல்ல பெட்டையெண்டுதான் கேள்வி ஆறாம் அழகு தான். ஆறு உள்ள ரையா அம்மா சும்மதீப்பினமே?

குமார்: அவை கிடந்தினம்!

கனகு: அவையின்றை சொந்தும் கிடந்து என்னுடைய கொஸ்லன், சோநெ பாஸ் பண்றது உணக்கே சுந்தேகம். பாஸ் பண்ணி வாங்களே வேலையில்லாமல் திரியிருங்கள், என்ன தை நங்பி கல்யாணம் செய்யப் போருய? அல்லது என்னத்தை நங்பிக் கல்யாணம் செய்து தரப்போருங்கள்.

குமார்: காலம் வர எஸ்லாம் சரிவரும். பாப்பமே!

கனகு சரி குழுப்பிட்டு வா, போவம்

குமார்: முனியாண்டி! நாங்கள் வாறும் அப்பு

முனியாண்டி; சரிக்க.

காட்சி கூரந்து மறுகாட்சியாக விரிகிறது. குமார் தன் விட்டிற பிரவேசிகிறுன்.

கெல்லாக்கி: குமார்! என்ன நேரம் இப்ப? எப்பவும் இப்படிப் பிந்தி வந்தா இதென்ன ராகா!

ஈய்மானக் கதிரையில் நியித்தபடி

தக்கரி: ராகா! ராகா! வீடு கொழுத்திற ராகாவுக்கு தெருப் பெட்டதுக் குடுக்கிற மந்திரி, ராகா முறை கொண்டாடிறு ராகா!

கெல்லாக்கி, சரி சரி போமல் இருங்கோ நிங்கா, கோதனை யுக் முடிஞ்சுது — ஸ்வி காலம் தானே! இளந்தாரிப் பிள்ளை நாலு சிலேகிதாரக் கண்டு பேசி வரவேணுமே..... நீ வந்து காப்பிடு குமார்.

குமார் உணவுக்கு, பிள், படுக்கையில் பாதிப்போகதயுடன் காயும் காட்சியுடன் பிணைந்து கலவுக் காட்சி மலர்கிறது. பத்ரிகீ நடவடிக்கை தொற்றமும் அதே பத்ரிகீ யேகவாகத் தொற்று வதும் கண்த்துக்கு கணம் மாறி, யோகத்தின் உருவும் காட்சி யாக நிலைக்கிறது. கோவிலிற் குமாரைக் கண்டதை எண்ணியோகம் குதோகலிப்பதான் குமாரின் கற்பணியாசையே கணவாக அழைகிறது. யோகம் பாடி ஆடுகிறுன்.

பாடல்

கோவிலிலே வந்தே -- ஒரு வள்

குடிபுகுந்தான் -- மனக்

கோவிலிலே வந்தே -- ஒருவள்

குடிபுகுந்தான் -- என்

ஆவியிலே கலந்தான் -- முத்தங்கள்

அன்னி அன்னிப் பொழிந்தான் -- கோவிலிலே

தெவியென்றே அழைத்தான் — பருவத்
 தித்திப்பிலே தினைத்தான்
 தெவியென்றே அழைத்தான் — பகுதுத்
 தித்திப்பிலே தினைத்தான் — தேவன்
 பூனின் இதழ் விரித்தான் — பருகிப்
 பூரிப்பிலே சிரித்தான் — தேவன்
 பூனின் இதழ் விரித்தான் — பகுகிப்
 பூரிப்பிலே சிரித்தான் — கோவிலிலே

மாணி அம்மன்மதுன் ஏவிய பூங்களை
 மேவி என் ஆவிரில் நூ விய தீயினைத்
 தானி அடைத்தென்கீத் தானி அடைத்துளப
 வாவியில் தோய்விக்க வந்தான் — கோவிலிலே.

ராவியக் கந்தலைப் போல் அழைச்சனாள்
 ராவியக் கஞ்சையைப் போற் கலைவனிலாள்
 தெவியர்க் கிளித்திடும் ராமானின் கொல்லாள்
 கேவிய கோவிலை விட்டிணரிச் செல்லாள் — கோவிலிலே.

(ஏட்டு கார்த்த மற ஏட்டுப்பகு விரிதழ்)

அங்கம் 3

(ஈன் பக்ஸ்... நூலையின் வயலில் அறுவட்ட நடப் பது தொரைக்காட்சியாகத் தெரிகிறது. சோழ தலை அவர் குடும்பமும் முனியாண்டியும் அங்கு வேலையில் ஈடுபட்டி ஒட்கிறார்கள். சோழ தூரத்திலிருந்து பந்திரிகையை ஆட்டிய வண்ணம் அவர்களை நோக்கி ஒடுக்கிறார்கள். அவர்களை நெருங்கிய வண்ணம்)

வோழு: கமலி... கமலி... நான் வோதனீ பாஸ் — ஸபஸ்ட் லிளா எலிலே பாஸ்!

கமலி: (குதித்தவண்ணம்) அப்பு! அண்ணான் வோதனீ பாஸ் — மீ பிரிவிலே பாஸ் அங்கா, அம்மா முனியாண்டி... அண்ணான் பாஸ்.....அண்ணான் பாஸ்

முனியாண்டி குட்டுக் களத்தைச் சுற்றிப் “பொளியோ பொலி” கூறி மாடுகளை விரட்டுகிறார்கள். வயல் வேலைக் காட்சிகள் துரிதக்கியில் தொடர ஓட்டங்கா முடிந்து, வயலீவிருந்து வண்டியின் பின்னால் சோழவுக், யோகமும் காலையும் நடையில் தொடர்கிறார்கள், விட்டுப்படலை நெருங்குகூடியில்.

யோகம்: (தயங்கி) குமார் பாசா அண்ணா

கமலி: ஓ ஓ! காலைமையும் பின்னேரமும் படம் பார்த்துத் திரிஞ்சவர் கட்டாயம் பாஸ் பண்ணுவார்.

சோழு: தெரியாது யோகம். நான் என்கூ முடிவு தெரிஞ்ச வேண்டும் காலையின் ஓட்டிட்டன்...

அவர்கள் வீட்டுள் நுழைய கமரா அயல் வீட்டுக்குத் தானிறது. விடுதலையில் தம்பரும் செல்லாச்சியும் கரணப் படுகிறார்கள்.

தம்பர்: ஊரெல்லாம் இதே கநை. சோழ முதற் பிரிவிலே பாஸ் என்னவிட்டானும்.

செல்லாச்சி: அதுக்கீப்ப வெடி கொழுத்தி விருந்து வை விழாக் கொண்டாடி போறியனே?

தம்பர்: ஏன் உன்றை அருமர்த பிள்ளை குண்டில்களை அப்பஸப்படுத்தவோ?

சிரல்ஸச்சி: ஓமோம்! உங்களை புதுதிதானே உங்களை மின்னாக்கும் இருக்கும் ...

வீட்டிலிருந்து குமர் கூட்டுறவு கெளி போதிரு...

தம்பர்: ஓம்! வெற்றி ஊர்வாத்துக்கு வெளிக்கிட்டுப் பா உன்றை விரப் புதர்வர் பாத்தியே!

செல்லாச்சி: பக்கத்து விடுப் பயல் பட்டவும் போகும் போருன் பட்டம் படிக்க. படிக்க உத்தியோகம் தேவையளவும் காப்பாதிக்கக் கொண்டு வந்து தருமட்டும் பாத்துக் கொண்டிடுக்கோட்டனுக்கு.

கமரா முருகேச வீட்டுக்குத் தானி அவர்கள் செல்லாச்சி பேச்சைக்கேட்டபோகக் காட்டுகிறது. சோழனையும் காலையும் நிலைக்கு தாக மாறி மாறி உறைஞாட்டியோக்கி, விழ வித்துக் கமரா தம்பர் வீட்டுக்குத் திருப்புறைத்.

தம்பர்: படிக்கக் கூடியவன் படிச்சு முன்னேறுறை. அதுக் கேள்பா ந் பறந்தடிக்கிறும் பொருங்கம்பாடு.

செல்லாச்சி: அவன் படிப்பான். பயிற் காங்குவான். பணம் சம்பாதிப்பான். என்றை பிள்ளைக்குப் படிப்பிள்ளை அடி.

விசைல் பண்மானது விழுச்டும்: குடுத்த கடன்களொல்லாத வீடு கேட்டு வேண்டியாக்கோ. உலைக்கும் அரியு வெட்டு ஸ்ரூஷ்ண்டதாம் இது முறைப் போகத்துக்கும் அலை பணம் இல்லையென்டால் உங்களுக்கும் எனக்கும் உறவும் இல்லை. போக்கோ. போய்க் கேழுக்கோ.

மீண்டும் கமரா முருகேச வீடுதாலி, அவரையும் கூட காட்சியும் மோகத்தையும் தினத்த நிலையில் மாறி பாறி உலை காட்சிகளாகக் காட்டி. விழிவித்து, தம்பர் வீட்டுக் கூட திரும்புகிறது.

தம்பர்: அந்தப் போடியளை மேற்படிப்புக்கு அனுப்பன்றி அந்தாள் தவணை கேட்டது. ஆறுதலாய்த்தாரும் என்று நானும் ஒம் சொன்னிப்போட்டேன். வாக்குதானையும் கேள்டாமே.

சென்லாச்சி: கையிலே நாறு நானையும் இல்லாதவைக்கு வாயாலே குடுத்த நானையந்தான் ஒரு கூடு. போடியள் படிக்க என்ன படிக்காட்டி என்ன? எங்கூட கானக எடுத்தெறிஞ்சு போட்டிலோ தங்கூட நேவையைப் பார்க்க வேணும்,

மீண்டும் கமரா முருகேச வீடுதாலி, அவரைச் சற்ற எதிர் நேரம் சிந்தனை நிலையில் 'உறைகாட்சி' யாக்கி வீடு வித்து, அவருடன் தொடர்கிறது. அவர் புறப்பட்டு தம்பர் வீட்டு முற்றம் வந்துகேள்கிறார்.

முருகேச: தம்பர் ஐயா?

ஏது கேட்டுத் திரும்பி:

தம்பர்: ஓ! முருகேசரோ? வாரும் உள்ளே வாழும்!

முருகேச: பாவாயில்லை. இந்தாருங்கோ.

முற்றத்தில் இறங்கி

தம்பர்: என்ன முருகேசர் இது?

பள்ள வட்டை மடியிலிருந்து எடுத்துக் கொடுத்தப்படி.

முருகே: எனக்கு வாக்கு நான்யம் இருக்கிறா?

தம்பர்: ஏனிப்ப நீர் சோழவின்றா

முருகே: அதுகென்ன ஜயா! இருக்கட்டும்! மொத்தமாக நெல்லினாச சங்கத்துக்குக் கொடுக்கிறதாய்ப் பேசி இன்னடிக்குத் தான் கிளாச்ச காக சர்யாமிருக்கும். வட்டிக் கணக்கையும் பாச்சு மிதி இருந்தா அறுப்புக்கோ.....

தம்பர்: நீர் அவராய்ப்பட்டு....

முருகே: ஜயா! உங்கள் குணங் எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் ஆத்திரம் அவராத்துக்குச் செய்த உதவிக்கு உபகாரம் தான் வாறுன்.

முருகே வெளிபேறித் தான் விட்டை அடைந்து ஏரூர் நையில் அமர்ந்திருக்க, அவரை நெருங்கி.

நன்கு: ஒரு நிமிட நேரத்திலே இப்படிச்செய்திட்டு வத்து நிக்கிறியன்.

முருகே: கனகங் கஷதயாதே! காக பெரிசில்லை, மாலாம் தான் பெரிசு.

யோகம் என்னுடியின் முன் சென்று நின்ற தன்மை கரு கணம் பார்த்துவிட்டு, தன் நாககளைக் கழற்றி முன் குழியிலிட்டுத் தங்கை கமணியிடமும் தாய் கணாத்திடமும் சென்று நிற்க அவர் எதும் நாககளைக் கழற்றி இதிருக்கிறார் என. அதற்குடன் தனித்துக் கதிரையிற் சிந்தனையுடனிருக்கும் சோழவை நெருங்கி, முன்னூலையை அவன் முன் பிடித்து வாங்கம்.

யோகம்: அங்கு!

ஶோரு: (யோகத்தையும் கமலத்தையும் பார்த்து) ஆ! என்னமா கோலம் இது. முடியாது! நான் வாங்க மாட்டன். என்னுலை முடியாது,

யோகம்: அன்றை! நீங்கள் படிச்சிட்டு வாங்கோ! எல்லாம் விரும்பவர்களும்.

அதையீவிருந்து இதைக் கவனித்து

முருகேச: ஶோரு! வாங்கு! இப்பிடிக் கொண்டா!

ஶோரு வற்றைப் பெற்று மௌனமாக வந்து தந்தை பீடம் கையளிக்க அதைத் தொடர்ந்து, துரிதமான மொன்றி காட்சிகளாக, முருகேச வட்டிக்கடையில் அவற்றை வைத்துப் பணம் பெற்றுத் திருப்புவதும், ஶோரு பேர்த்தியுடன் சர்வகல சாலை புறப்படுவதும், தொடர்கின் மறை. ஶோரு முறையே தந்தை, உயிடம் ஆசீர்வாதமும், விரும்புவிடம் பிரியாவிடையும் பெறுகிறார்.

ஶோரு (ஒன்றையிடப்) கமலி! அண்ணடக்குச் சாப்பிடேக்கை யிட்டுக்காதத் தான் நான் ஏன்டன். இண்ணடக்கு எனக்காக்க தான் நிடில்லை என்னுடையிடம் ஆகியியார்க்க.

ஶோரு: (கந்தையிட) அப்பு - நான் போயிட்டுவாறுன். அம்மா, யோகம். கமலி.

யோகம்: ஏ! மனாக் கவனமாய்ப் பார்த்துக்கொள் ராஜா...

முனுகே: கவுனாய்ப் படி சீரோ, உணரை கடாமயன் களாக்க மறுக்காதை.

சோழ: (முற்றத்தில் வந்து சேர்ந்த முருகனிடம்) முருகன்?

முருகன்: தங்பி! ஊரிலை எங்களுக்கும் பெருமைதான். சந்தோஷமாய்ப் போய் வர!

சோழ: (ஓரமாய் நிற்கும் முனியான்டி யிடம்) முனியான்டி

முனியான்டி: பஸ் ஸ்டாண்டு வரைக்கும் நானும் கடலே வர்ரேநுங்க. பெட்டியைக் குடுங்க இப்படி.....

இருவரும் புறப்பட

முனுகே: சோழ! அங்காலையும் போய்க் கொள்ளிற்றுப் போ.

சோழ: சரி அப்பு.

கமலி: (தனச்சூர்) எதுங்காக்கும்?!

சோழ அவளை உறைப்பாக நோக்க அவள் கண தாழ்த்துகிறார். அடுத்த வீட்டை அணந்து. முற்றத்தில் நிகரப்பட,

சோழ: ஜயா. நான் கண்டிக்குப் போறன்.

தம்பர: ஒம் தங்பி நல்லாய்ப் படிச்ச எங்கூட ஜனகுக்கும் உன்னுலே ஒரு சியாதி உண்டாக வேண்டும்.

அப்போதுதான் வெளியே வந்த செல்லாடியிடம்.

சோமு: போய்டு காற்றன் அம்மா.

கெள்ளாக்கி: ஒங்கும் / காரும்!

குமார் வாவே

சோமு: குமார்

குமார் அவனுடன் வாசல் வரை வருகிறோம். சேல் ஏழைக்,

குமார்: சோமு நடந்ததுகளை மறந்திடு. கேள்விப்பட்டேன். நான் தவிர்க்க முடியாத விஷயங்கள். பாராட்டோட்டாயின்டு, நினைவிற்கன்.

சோமு: நோ நோ போன் வொறி/ காற்றன்

குமார்: ஒளி த வெல்லற்.

சோமு: தாங் யு. வா முனியான்டி.....

ஒழுங்கவோக் திமிர்த்த எதியிக் கிழுவரும் ஏ, ஏதிரிக் கணிவம் வருகிறார்.

மனியங்: ஒ சோமுகார்? தம்பி இன்னடங்கே பிரயங்காரமோ?

சோமு: ஒம் ஜூயா!

மனியங்: நான் தான் முழுவியளம் போலே. என் வாம் சரி கரும் தம்பி. முழுவியளத்துக் ந்தை குடம் கிடைச் சிருக்கோ? என்னவோ நி என்டாறும் இந்த ஊரிலே ஒரு ஆஸாகி வா.

சோமு: அப்ப காற்றன் ஜூயா.

அங்கம் 4

மாணி. பஸ் தனிப்பை அடைந்து. சோழ பள்ளிக் குறப்பட, ஒரு புகைவண்டிக் காட்சியாக அது மாறி பேரர் தனிப் பல்கலைக் கழகானத் தொலைகாட்சியாகி, மன்றப்பகுதிக் கட்டா கற்றி வந்து மெதவாக விடுதி அதை யோசுத்திட வந்து நிற்கிறது. சோழ அறையில் மேசையிக் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். விடுதி நூபன், நந்திரன் மற்றும் மாணவர்களுடன் அறைக்குள் நுழைகிறார்கள்.

நந்திரன்: என்னைச் சோழ! ஒரே ஸ்ரீமத்தான் போலே. இந்தாராம உமக்கொனு ஸெப்டர் வந்திருக்கு, எங்கை ராம யேற்கிறோம் கானும்.

சோழ: வாரும் நந்திரன். அவங்கள் டாலுக்குப் போயிட படுகின்றன.

ஏதுத்துப் பெற்ற உண்டா முன்பு

நந்திரன்: இவராத் தெரியாதுமக்கு என்ன? இவர்தான் கூத், உம்மடை கிளாசிலே டாக்ஸி எடுக்கிற ரூபு சிங்கள கேள்வியா என்டு கொண்டிரி. அவங்கட பிறதர் இவர்தான்.

சோழ: (கடிதத்தை மேசையில் வைத்து விடு) ஓ!

ஓ! ஓ ஆர்ககது? கம் கந்!

உம்பாஷ்மி தொடர்கிறது யோ! தனி அவ்வாணி காட்சியாகவும், குழங்காட்சியாகவும், அவர்களைக் காட்டி விடுது.

சுகத்: எனக்குத் தமிழ் தெரியும்.

சோழ: ஆ. அப்படியா? நல்லதாய் போக்க.

சுகத்: தீபா உங்களைப் பற்றி நிறையச் சொன்னான். இளாசிலே நிங்கதான் பெற்ற ஸ்ரூடன் என்றும் கொள்ளலும்.

சோழ: ஆ? தீபா, சுங்மா பேச்கக்குச் சொல்லியிருக்க வேணும்.

சுகத்: நோ. நோ. நோ. தீபாவுக்கு உங்கள்லை மிக்கம் விருப்பம். நோடல் உங்கள்தான் வாங்கி எழுதுறதுன்னு கொள்ளலும்.

சோழ: அது காரி தீபா ஒரு சிழுமையா இளாஸ்க்கு வர வில்லையே.

சுகத்: மங்மிக்குச் சுகமில்லை. பார்க்கக் கொழுங்குப்போய் இன்னீக்குத்தான் வந்தது. டெ ஆப்ரர் குமாரே தீபாவுக்கு பேர்த் டெ. கண்டி ரவு னி சீ எங்க அங்கிள் வீட்டிலை ஒரு பாட்டி ஒக னைஸ் பண்ணி. போயா டெ வகுவிங்க தானே.

சோழ: தீபா சொல்லல்லையே!

சுகத்: ஒ நோ! உங்களுக்குத் தானே பெற்ற ஆக இன் விற்கிறேன்! கட்டாயம் வரவேணும்.

சோழ: இன்னைவற் பண்ணினு கட்டாயம் வரத்தானே வேணும்.

சுகத்: இன்னைவற் பண்ணத்தானே நான் ஸ்பெஷல் ஆக வந்தது. நாளாண்னிக்கு காலினிங் 6 மகிக்கு. அட்டேஸ் குதேரி யும் தானே.

சோழ இல்லையே.

சுகத்: நாங்க இருக்கிற அங்கிள் வீடுதான். இந்தாங்க அட்டேஸ் மறங்கால் வரவேணும்,

சோழ: தங்க யு. கட்டாயக் வருவேன்.

சுகத: வர்ந்றே.

சோழ: சமி

நந்திரன்: அனுப்பிற்று வாரன்.

சோழ: உம.....

நந்திரனும் சுகத்தும் வெளியீற சோழ கடிதத்தை உடைத்துப் படிக்கிறான். யோகமே கடிதத்தை தேவில் சொல்வது போல் சடித்ததில் அவள் முகம் தெரிகிறது.

யோகம்: அண்புள்ள அண்ணு.

நின்கள் போன கிழமை அனுப்பின கடிதம் கிடைச்சது நின்கள் கேட்படி இத்தடன் இந்த மாசக் காசக்கு அப்பு மகி யோடர் அனுப்பிற்று. முங்கிய ராஜ ஒரு விஷயம். முந்தாகாள் கமலி பெரிசௌலிடாள். நின்கள் வாத்துடுக்கங்களும் என்ற படியால் இது எழுத வேண்டாம் என்கி அம்மா கொண்டு. அவனுக்குத் தெரியாமல்தான் நான் இதை எழுதுறன்.

இஞ்சையும் கஷ்டம் தான். கமலி பெரிசை அனுப்ப ஆளிஸ்லாமல் அப்பக்குத்தும் விடாக்க செலவாசி மாரியிடை. இப்பகு வேக்கத்தை விட்டு அம்மா காள் வாங்கித்தான் இந்தக் காச அனுப்பிற்றேங். விடைப்படுத் துவங்கிறோ. அந்த செலவுக்கும் செலவாசி மாயிக்குத் தெரியாமல் தர்பர் ஜயா விடைத்தான் ஜயா காச வாங்கிறோ. முனியாண்டி நல்ல உதவி. அவன்றை விடைப்பு பேசேங் கூலி கூட இன்னும் குடுக்கவிலை. கமலியின்னா சடங்குச் செலவுக்கும் என்ன செய்யிறுதென்டு அம்மா யோசையினை இரு கிரு.

அங்கம், எங்களைப் பற்றி யோசியாமல் உடன்பை பாரித்துக் கொள்ள்டார். அப்பு எங்கடை நிலையை யோசிச்கப் படிப் பிலை கவனத்தை வைக்கட்டாம். இன்னும் இரண்டு மாசம்

தின்னும் தூருமாக என்டு உங்கடை வீவுக்கு நுள்ள எண்ணிறி
நலு தான் கமலிக்கு வேலை. எனக்கும் உங்களைப் பார்க்க
ஆசையாயிருக்கு. சுமாயிருக்கிறிங்களா?

எங்கள் அன்பான அன்னானுபுக்கு எல்லாற்றை முத்த
முக தந்து முடிக்கிறேன்.

இப்படிக்கு,
நங்கள் அன்புள்ள,
யோகம்.

சோழ கண்கலங்கிய வள்ளம் கடிதத்தை முடிக்க
நந்திரன் உற்பிரவேசிக்கின்றன.

நந்திரன்: என்ன சோழ..... கடிதத்தை வாசிக்கதும்
கன்ற கலங்கிப் போன்ற.

சோழ: ஒன்டுமீலிலை..... வீட்டிலையிருந்து வந்திருக்கு.

நந்திரன்: ஏதும் தாக்கமான செய்தீயோ?

சோழ: இல்லை. நந்தோஷமான செய்தி தான்.....

நந்திரன்: அப்ப ஆளந்தக் கண்ணரோ?

சோழ: (எங்கோ எண்ணமாய். எனதோ செய்தி தான் சிந்தித்துப்
புள்ளனக்கத்து) ஆளந்தக் கண்ணரீர்..... துயரச் சிரிப்பு

நந்திரன்: என்னப்பா, புலவன்மார் அதிரிப் போருள் பிரிசன்
பேசிறீர். உமக்கேதோ மூட சரியில்லை: நானும் வந்து படிம்பைக்
குழப்பிட்டன் சொறி வாறுன்.

சோழ: இல்லை நந்திரன் யின் அந்டர்ஸ்ராஸ்ட் பண்ண
தேவுக். எனக்கு என்னென்று வெளியாலை சோல்வத் தேவி
ஒன்றை.....

நந்தி: சரி விளக்குது. ஈரும்! உப்பிடியே அருளுச்சலக
ஹூால் பக்கம் போயிட்டு வருவங்கள்.....

சோழ: உம்? இனி எனக்குப் படிக்கவும் ஏலாது சரி
வாரும்.

இருவரும் வெளியேறி மேதானால் வழியே செல்ல
தூரத்தேயிருந்து தோழி சித்ராவும் மீமித்த
வாழுகிறார்கள்.

தீபா: (விரைந்து நெருங்கி) ஹவோ சோழ!

சோழ (ஆர்வமாக) தீபா!

தீபா: உங்களைக் கண்டது எவ்வளவு சந்தோஷம் தெரியுமா?
அன்னன் உங்களைச் சந்திச்சாங்களா?

சோழ: உம்!

தீபா: ஊம்? (சோழவின் மௌனத்தைக் கவனித்து.)
என்ன ஒருங்காடிரி இருக்கிறீங்க இன்னிக்கு?

சோழ: ஒண்டியில்லை..... அ..... இவரைத் தெரியும்
தானே! சந்திரன்! என்ற ஹூாஸ்லை தான் இருக்கிறார்.

தீபா: கண்டிருக்கிறேன். அறிமுகமில்லை! வணக்கம்!

நந்தி: வணக்கம்!

தீபா: இது என் பிறங்கட சித்ரா. செக்களாட் இயர்
ஞ்சுடன்ற.

நந்தி: (சித்ராவிடம்) ஆர்ச்ச ஆ?

சித்ரா: ஓம்!

நந்தி: தங்கும் செக்களாட் இயர் தான். சுடு யங்கம்.
அதுதான் சந்திச்கவில்லை.

பேசிய வண்ணம் அவர்கள் ஏற்ற விளகி நூர்

சோமு: ஒரு சிழுமை கிளாஸ்லே காலென்ஸல்லையே.

திபா: அண்ணன் சொல்லால்கூடியா? மம்மிக்கு வருத்தமேன்று.....

சோமு: சகதி தொன்னார்.

திபா: காலையிலே தான் வந்தேன். சித்ராவை அவசரமாகந்திக்க வேண்டியிருந்திக்க, வந்தேன்.

சோமு: உழுமடை குலோஸ் பிறங்ட சித்ரா என்டு
சொல்லுவிடே இவதானே!

திபா: ஓ! தமிழ்ச் சங்கத்திலே கட கொமிட்டி மேங்பார்.
அது ஏன் நாளன்னிக்கு... .. சோமு! என்ன ஒரு மாதிரி
இருக்கின்ற! நான் சொல்றுத் தவணிக்கவே இல்லியே!

சோமு: இல்லை. இல்லை. தவணிக்கன். நாளையின்டைக்கு,
வருவேன்.

திபா: ஏவரா?

சோமு: கட்டாயம்?

திபா: போகவா?

சோமு: உம்!

சித்ராவும் சந்திரனும் இவர்களுடன் சேர்கின்றனர்.

சித்திரா: இன்றைக்குத்தான் சந்திக்க முடிஞ்சது. திபா
உங்களைப்பற்றி நிறையச் சொல்லியிருக்கிறா?

சோமு: என்ன சொல்லியிருக்கிறா?

சித்ரா: தன் கிளாசிலே நிங்க தானும் பிறநயிட. பாலைக்கு,
கட வையர்ஸ்ட் மார்க்ஸ் உங்களுக்குத் தானும்.

சோமு உங!

சித்ரா: இந்த முறை துறியுச் சங்க மக்கினுக்கு நீங்கள் கட்டாவத் தாவது எழுத வேண்டும்.

தீபா: ஓ சோமு! உங்க திறமை எங்க வருப்போன முடியக் கூடாது.

சோமு: பார்ப்போம்!

தெரா வர்த்தேங்!

சந்தி: சரி...

தீபாவும் சித்ராவும் நீய, சோமுவும் சுதிரனும் தங்கள் விடுதி நோக்கித திரும்பி மௌனமாக நடக்கிறார்கள். சோமு சந்திர-விப்பான மனோநிலையில், பாதையிலுள்ள நீட்டாட புல்லித்தழைப் பிடுக்கி, உல்லாசப்பாங்கில் ஏக்கிய வள்ளுவும் நீட்டப்பயில்வது கணகு.

சந்தி: என்ன சோமு: ஸுட்மாறிட்டுது; முகம் மலர்ந்திட்டுது. எழுத்தாளனுமாகப் போற்றி....

சோமு: “காற்றிலெறியவ் விள்ளொயும் காடுவோம் காதற்கெண்கள் கணக்கன் பணியிலே”

சந்தி: அடடே! கவிதையே பிறந்திட்டுதே!

சோமு: இது பாதி பாடல் சந்திரன்.

சந்தி: தெரியும்பொதும் நீரும் அந்தப் பாதையிலைத் தான் போகப் போற்றி போலே.

(விடுதி வந்தவிடுகிறது. சந்திரன் பிரிந்து செல்ல, சே மு அகற்றக்குள் நுழைகிற, மின் விளக்கெற்றி மேசையில் அர்சிறுஞ். தங்கள் வடித்ததை மீண்டும் விரீக்கிறார். பென்னாலும்

அடுத்து மேசையில் உள்ள வெற்றுக் காலித்துவமிக் கிருக்கல் செய்கிறான். தன்னையறியாமல் “ஆனந்தத் தீவர். துயரக் கிரிப்பு” என்ற வார்த்தைகளை மீண்டுமொலை, எடுத்தையாகக் கிருக்கியிருக்க, எதாரித்து. ஏதிரையை இருக்குத்துப் போட்டுக்கொட்டு முக்கூர மாகந் தொடர்ந்து ராஜத்திருங். எழுதும் கண்ணையின் முதல்துவைக் கமரா காட்ட. அது ஒவியாக உயிர் பெற்றுப் பின்னணிப் பாடவாக இல்லக்கிறது. அப்பாடவின் பிற் வைத்திட, சௌழி இடை விடையே எழுதவதும், பாடவின் சிபிளக்டப் போகுஞக் கிழவை, காலியின் பூப்பு நீராட்டு விழாவும், தீபாவின் பிற்த கால் விழாவும், தீபா - சௌழி, வோகம் - துயர் ஆகியோ கிள் இலைவிலையுடைக் காட்சிகளும் மாறி மாறி வருகிறது. இத் காட்சிகளின் ஆனந்த துயரக் காட்டுக்கள் மாறு காட்டி வளாகந் தெரிகின்றன)

பாடல்

ஆனந்தக் கண்ணீரோ

துயரக் கிரிப்போ

ஆவது தானேதோ — ஒவ்வொருவருக்

ஶாவதன் முன்னுஸே!

(காலியின் பூப்பு நீராட்டு, தீபாவின் பிற்த நால் விழாப் பின்னணிகளின்)

கூல மலர் சிரிக்கும்

பொய்க்கையில் நீர்த்துங்கிக்

கண்ணீர் இதழ்களில்

மின்னி மின்னி மினுக்க!

(இரண்டிலும் சௌழி வராமையாக இருவதும் துயரூம் பின்னணியில்)

கடிகால் வரவின்றி

யல்லிதழ் உதிர்க்கையில்

கவலையின் புன்னாக்கி

இது ரீகர் வாழ்க்கையில் — ஆனந்தக்

(போலின் பிறந்த நாளில் இளைஞர்கள் பாடி ஆட—)

கலையேது கலையேது காநலாடிவோம்
காதல் எங்கள் வெதமென்று கவிதை மாடுவோம்
கவிதை காதல் இப்பும் இந்றவர்க்கார நாடுவோம்
கன்ன கங்க நாளையுண்டு பிறகு வாட்டே பாம் — ஆனந்தக்

(சொழு—கமலி பள்ளி செல்தல், சோழு கவிதை எழுதல்,
கமலி நீராடல், சோழு—தீரா உறையாடல் பிரச்சனையில்)

கல்வி ஒரு கமலம்
கவிதை ஒரு கமலம்
கன்னி ஒரு கமலம்
காதல் ஒரு கமலம்

(வேங்காந்—குமார், விட்டுக் கிணற்றுடியில் ஏதிரெதிர்ப்
புறம் நீற்கும் பின்னனையில்)

கல்வி கவிதை, கன்னி
காதல் இவை மஸ்ந்து
காறும் முடிவெதுவோ
கன்னரோ சிரிப்போ—ஆனந்தக்

(பாடல் முடிய, காட்டி கரைத்து கிணற்றுடிக் காட்டியாக
விரிகிறது)

அங்கம் 5

வீர்காலை வேளை. குமார்: (கிணற்றின் மறுபுறமிருந்து
மெதுவாக) விட்டில் யாருமில்லையா?

(உடை தோய்த்தபடியிருக்கும் வோகா மௌனமாக
இல்லை எனத் தலையாக்கிருள்)

குமார்: அப்பு அப்பா?

யோகா: (நிமிராமல்) வயலுக்கு.

குமார்: கமலி பள்ளிக்கூடத்தாலே வரஸ்லியா?

யோகா: மீண்டும் 'இல்லை' எனத் தலையாக்கிறார்கள்)

குமார்: யோகம்! நான்... ஒன்று தந்தா... வாங்குவேரா?

(யோகா நானித் தலைகுளிந்திருக்கிறார்கள்)

குமார்: (கடிதத்தை நீட்டியபடி) இந்தாரும் இந்தாரும்... (அவன் வாங்கத் தயங்கவே) ஏன்? என்னிலே விருப்பமில்லையா?

யோகா தனுங்குற்று, சட்டென்று கை நீட்டிக் கடிதத்தை வாங்குகிறார்கள். முற்றத்தில் பள்ளியால் வந்த கமலி யின் கூடு கேட்கிறது.

கமலி: அக்கா! என்ன செய்பிறியார்?

யோகா கடிதத்தை மார்புள் சொடுகித் தடுமாறி, வீட்டுக்கு ஒடுக்கிறார்கள்.

யோகா: தண்ணீர்..... ஒன்றுமில்லை... சள்ளிக்கூடத்தாலை இப்பதானு வந்தனி?

கமலி: ஒம்.

யோகம்: நான் காணவில்லை.

கமலி: உம், வீட்டையும் தீற்றுத்தபடி விட்டுக் கிணறே குதி என்று அங்கை நின்றா எப்பிழுக்காணவாம். அப்பு அங்மா எங்கே?

யோகா: வயலுக்காலை வரஸ்லை,

கமலி: இன்னுமோ?

வோகா: ஓம்:

வாசலில் தபாற்காரன் சௌக்கிளி மணிவெட்டு. ஒடு
கிறுள் கமலி.

கமலி: கடிதம் அண்ணன்றை தான்..... என்ன தம
பித்துங் அளவேன. கடிதம் இன்னடக்கு இவ்வளவு பிந்தி?

தம்பித: ஓம் தங்கசி! இன்னடக்குக் கோசி வவனி
யாவிலை தண்டவாளத்தை விட்டு விலகியாம். நாலு மனித்தி
யாலம் பிந்திப் போக்கு. அதுதான்.

கமலி கடிதத்தைப் படித்தபடி திரும்பிவர.

யோகா: என்னவாம் அண்ணன்?

கமலி: முதல்வரும் சோதனை வாற சிழைய முடியுதாம்
அடுத்த திங்கட்டிழையை அண்ணன் இங்கே நிற்பார்.

வோகம்: அங்கா! இஞ்சை தா. நான் வாடிக்க..... நீ
போய் உடுப்பை மாத்திரிற்று வா காப்பிட.....

கமலி கடிதத்தைக் கொடுத்து, உடைமாற்ற உக்கிளை
செல்ல, யோகம் அதைப்படித்தபடி குசினிக்குச் சென்று
பின்னர் குமாரின் கடிதத்தை யும் எடுத்து அதை
ஞெடு சேர்த்துப் படிக்கிறுள். முழுகெசுவும் கணக்கும் வய
லால் திருப்புகிறார்கள். உடைமாற்றி விருந்ததைக்கு வந்து
அவர்களைக் கண்டதும்,

கமலி: அங்கா... அண்ணன்றை கடிதம் வந்திருக்கு.

குசினிக்குள் யோகத்திடம் கடிதம் பெற ஒடுக்கிறுள்.
யோய் தடுபாறி. ஒரு கடிதத்தை அடுப்பிற்போட, மற்ற
தைப் பிடிங்கிக் கொண்டு விருந்ததைக்கு வருகிறுள், கமலி.

கனகம்: என்னவாம் மேஜை அண்ணன்? வாசி கேட்
போய்.....

கமலி தினகத்துப் போய் குமாரின் கடிதத்தைப்பார்த்து
படி நிற்கிறான். யோகம் குசினி வாசனீல் வந்து தங்களையக்
கெஞ்சம் பாவணையில் நிற்கிறான்

கனகம்: வாசியன் மேன்.

கமலி: (தமக்ஞக்ஷய ஒருகனாம் வெடுக்கேன்று பார்த்து
விட்டு குமாரின் கடிதத்தைப் பிடித்தபடி) அன்புள்ள அப்பு,
அங்மா, யோகர, கமலி! குட்டி, எல்லாருக்கும் அன்பாக எழுதிக்
கொள்ளவது, நான் நவ்வ சுகமேயிருக்கிறேன். நின்றனும் அப்
மடியேயிருக்க எல்லாம் வள்ள முருகப் பெருமான் அன்ன புரி
ஊனுக! எனக்கு வருகிறிழைம் சோதனை முடிந்துவிடும். அதித்த
ஊயிர்றுக்கிழைம் இப்பு வேளிக்கூடு, திங்க! சிழுமை காலைமை
அங்கு வந்து செநுவேன் கமலியின் விசேஷத்தில் தான் கவந்து
வேள்ள முடியாமல் போனது மிகவும் துக்கம்.

எங்கள் கஷ்டத்தை நினைத்து நான் கவனமாகப் படிக்கி
ஓன். அதே போல கமலியும், முக்கியமாக யோகாவும் எங்கள்
நிலைமைகளை நினைத்து அதற்குத் தகுந்தபடி நடக்க வேணும்.
இன்னும் முன்றே முன்று வருத்தத்தில் என் படிப்பு முடிந்து
விடும். அதற்குப் பிறகு நிச்சயம் எங்களுக்கு விடிவு காலம் பிறகு
அம். ஒன்றுக்கும் கவனிப்பட வேண்டாம்.

மற்றவை நேரில், என் அருகுமையான அப்பு அம்மாவுக்கும்,
யோகாவுக்கும். பெரிய மறுசி கமலிக் குட்டிக்கும் அன்பு முத்து
தங்கள்.

உங்கள் அன்புள்ள,
கோமகந்தரம்.

கமலி: (தமக்ஞக் கையில் கடிதத்தைத் தினித்து) இந்
தாங்கோ அக்கா! இனி ஆறுதலாய் எவ்வக் வாசியுங்கோ

(யோகர கன் கலங்கி அதைப் பெற்று அல)

கனகம்: இஞ்சேருங்கோ..... எங்கேயும் கோஞ்சம் காக
யாறுப் பாருங்கோ.....

முருகேசு: ஏனைனோ இப்ப கால?

கணகம்: வாற கிழமை பிள்ளை வந்திடுவான். இரண்டு கிழமை நிக்கிருதே முன்டு கிழமை நிக்கிருதே தெரியாது. அங்கே பாளையும் சம்பலையும் திண்டு பசிதாயமாய்க் கிடந்து வாற பிள்ளை. ஆன்பானதாய் ஏதும் வாங்கி அடுக்குப் பள்ளள வேணாமே பிள்ளைக்கு?

கணகம் குசினிக்குள் செல்ல, பின்தொடர்ந்தபடி

முருகேசு: ஒஹோம்! கண்ணுக் கண்ணுய். இங்கு யென் ஆக்கு உண்ணுய். அவன்தானே! சரி சோதனதுப்போடு. காப் பிடிட்டுப் போய் அங்காலீ தம்பர் ஜயாவுக் கோப்பு பாய் மா... . சென்றும் செல்லாததுக்குச் செட்டியார் என்ட மாதிரி அந்த மனுக்கும் இல்லாடி. எங்கள் பாடும் என் படைப் பாடுதான்.

குசினிவினிருந்து யோகம் சினந்றபடி சென்று, வட்டு நேரத்திலுமர்ந்து கடிதம் படிக்க, அக் காட்சி புகைவுண்டி, பஸ் ஆகியனவுடும் காட்சிகளுடன் கலந்து. சோழ பெட்டி. சுடன் தன் சிராமத்து விதியில் விடுநோக்கிறாரும் காலைக் காட்சியாக விரிவிறது. எதிரில் வரும் மனியம் அவனை நிறுத்தி உரையாடுகிறார்.

மனியம்: உதார்! எங்கட சோழவா? பள்ளிக்கூடம் விவோ தம்பி?

சோழ: ஓம் ஜயா?

மனியம்: நுல்லாப் படிக்கிறியோ தம்பி?

சோழ: ஓம் ஜயா! முதல் வருஷச் சோதனை முடிஞ்சது. இன்னும் முன்பே வருஷம். பாஸ் பள்ளியில் போடுவன்.

மனியி: எனக்குத் தெரியும் தம்பி! நிவெளிக்கிட்ட வேளை நீற்றகுடம் போலே நேரே வந்த முழுவியளம் நான்கோலோ?

உள்குத் தெரியும் தமிடி! இந்தத் தண்ணி பாவிக்கிற ஒரு சின்னப் பழக்கம் தவிர, இந்த ஊர் ஆக்கள் மாநிரி எனக்கு மனதிலே வஞ்சலம் கிடையாது. நாலு ஊர் அடிப்பட்டு நாகரிகம் தெரிவது நெஞ்சு தமிடி; நூர் மனம் கூச்சச் சொன்னால் மறுத்தான் கிடையாது. அது கட்டாயம் பலிக்கும். அது.....?

சோமு: கட்டாயம் பலிட மு இப்பு துவீக்ளோ ஐயா?

மனி: இன்னைக்கு 26ந் தேதி. பெங்கள் தேவியல்லோ? வரப்போ?

சோமு: வாருங்கோ!

சோமு புறப்பட, மனியும் சற்றுத் தரிக்கு அவனை நொக்கித் தணக்குட்ச சொல்கிறார்.

மனி: பணமில்லாட்டிலும் குணமான பின்னே! இருக்கிறனே உவன் சிறைத்தங்மியிஸ்ரை கனகுவும் ஊம்!

சோமு பட்டிலத் திறந்த முற்றத்திற்கு ஏருகிறான்.

சோமு: அம்மா!.... கயலி.....

கமலி: (அவனை வரவேற்றப்படி) அண்ணன் வந்திட்டார். அண்ணே.....

போகமும் வருவது கண்டு.

சோமு: யோகா.... அப்பு எங்கே?

குசினிக்குள்ளிருந்து சேலையிற் கை துடைத்த வண்ணம் விரைந்து.

கணகம்: வா மேஜை! என்ன ராகா உன்றை கோலம்?

சோமு: அப்பு எங்கே?

யோகா: அப்பு வயலுக்குப் போட்டார் அண்ணே! இப்பு வந்திடுவார்.

விருத்தாயில் ஏறி மேசையில் குட்கேள துவவத்தீர்ந்து, ஒரு தீரி உறையிலிந்து ஒது சோடி தொடுகளைடுத்துக் கமலியின் காதில் சோழ அவ்விடிலிருந்து.

கமலி: என்னென்று இது?

(கன் துளிச்கக், கமலியின் முகத்தைக் கையில் ஏந்தியது)

சோழ: மொட்டவிழ்த்து நிக்கிற உண்ணு முதன் முதல்லை நான் மூளியாகப் பார்க்கவாமா அம்மா?

(கமலியுக் கணபனித்து நிற்கிறார்கள்)

யோகா: (மனங்களிந்து) காதுத் தோடு செய்யக் காசென் காலை அன்னை உங்களுக்கு?

சோழ: எங்காலீஸ்யோ எப்பிடியோ கிடைச்சது! யோகா! உங்களை காது, கழுத்துக் கைகளை மூளியாக்கி நின்கள் என்னைக் கிரிசனையோடை படிக்க அனுப்பின்றை மறந்திட்டேன்னாடு நினைக்கிறீர்யா?

கமலி: (தோடுகளைக் கழற்றும் பாவளையுடன்) அக்கா இருக்க எனக்கேன் அன்றை இப்பதோடு? இந்தாங்கோ அக்கா! நீங்கள் போடுங்க.....

யோகா: கழற்றுத் தூ! அன்னை தன் கையாலே ஆசையோடு போட்டதைக் கழற்றுத்தீ.....

சோழ: ஓம் கமலி! அடுத்தமுறை வகுகேக்கை அக்காவுக்குத் தோட்டோடை வருவேன்.

கமலி: (செல்லமாக) அப்ப அது மட்டும் ஆலக்கொரு தோடாய்ப் போடுவேம்

சோழ: ஒற்றைச் காதுக்கோ?

கமலி: ஓம்!

சோழ: அப்ப மற்றுக் காலுக்கு?

கமலி: மற்றுக் காதுக்குக் குடியிருப்பு போடுவென்டும்.....

சோழ: இரண்டீ காதுத் தோடும் இனைய வெண்டாமே? ஆரெந்டாலும் ஒரு காதுக்கு வைரத் தேஷ்டும் ஒரு காதுக்குத் தங்கத்தோடும் கூடப் போடுவினமே?

கமலி: முதல்லை நாங்கள் போடுவமன்னை! பிறகு இதுதான் புது பேஷன் என்டு எவ்வாறும் துவக்குவினம்.....

சோழ: கமலி கமலி! உன்றை விளையாட்டுப் புத்தி இன்னும் போகேஸ்லை.

கனகம்: அது சரி சோழ! யோகம் கேட்ட கேள்விக்கு நீ இன்னும் மறுமொழி சொல்லேல்லையே?

சோழ: என்ன கேள்வி?

கனகம்: மழுப்பாதை! உது செய்யக் காக உணக்கு எங்காலே?

சோழ: அதுணை அம்மா... அந்த ..

கனகம்: உள்ளூற்றைக் கொல்லுத் -...

சோழ (பதில் கூறுவதைத் தவிர்க்க முனியும் மேளாத் தாதுக் கண்டு)

கனகம்: ஒம்? அந்த...?

சோழ: அம்மா! நிங்கள் அறுப்பின காசிலை மாசம் மாசம் பத்துப் பத்து ரூபா மிக்கம் பிழிச்சு.....

(யோகம் முகத்தைத் திருப்பிக் கண்ணீரத் துடைத் துக்க கொள்கிறார்)

கனகம்: (மகள் முகத்தைக் கையில் தாங்கி) உன்றை கோருத்துக்குக் காரணம் இப்பல்வே விளங்குது? ஏன் மாக

உள்கு இந்த வேலை? வயித்தத் வாயைக் கட்டி நி தோடு
செய்து அவனுக்குப் போட இப்ப என்ன அவசரம் வந்திட்டுது?
இங்கை பார... எப்படிச் சிரிச்சுக் கெறிச்சு முகம் செத்து வாழப்
போய்க் கிடைக்கு...

(யோகம், கயலி இருவரையும் இருகைப் புறமும்
அணைத்தபடி)

கோமு: என்ன முகச் செழிப்புக்கிள்ளூடு தான் இந்தா
இரண்டு மூத்துத் தோடுகளைப் பெத்துத் தந்திருக்கிறியனே
அம்மா!

(வயலால் திரும்பி கணவெட்டியை விருந்ததயில் வைத்
தபடி)

முருகேச: பிள்ளை என்ன தப்பி வந்திட்டானே?

கோமு: ஒம் அப்பு!

(யோகம் குசினிக்குட் செல்கிறான்)

கனகம்: (பெருமைக் கோபத்தோடு) இஞ்சை பாருக்கோ
வர் இவன் சேர்திருக்கிற வேலையை? தின்னுமல்ல குடியாமல்
விடந்து மாசம் மாசம் நிங்கள் அறுப்பின சாகிலை மிக்கம் பிடிச்சுக்
கிள்ளவருக்கு ஒரு சோடி தோடு வாங்கியந்திருக்கிறுன். பாருக்
கோவன். ஆளின்றை கோலத்தை.

முருகேச: (பெருமித்தத்தை அடக்கியபடி) ஏன் மேலை...
ஊம்... இன்னும் உடிப்புக் கூட மாத்தேவலை. பிள்ளை வந்து களை
யாறுக் கோப்பி தேத்தன்னிக்கூடுக் குடுக்கேஸ்ஸிலைப் போலே...

கனகம்: அட பாக். நானும் கவனிக்கேஸ்ஸிலை... யோகம்...

யோகம்: இந்தாங்கோ அன்றை, கோப்பினைக் குடியுங்
கோ

கோமு: பொறு யோகம்..... பஸ்லு விளங்கிற்று
வாழுன்

யோகம்: (அன்புக் கெளியாக) எட்டே எப்ப துவக்கம் இந்தப் புதினம்? நாடிவிட்டு நாடுபோனு நல்ல பழக்கம் தன் குலே வருமாம்

சோழ: (யோகத்தைக் குட்டப்போகுவது... ரில) மழு மொறி சொல்லும் என்ன?.... வெளுத்துவிட்டான்.....

யோகம்: (விலகிக் கிணுங்கியபடி) ஆ! பாரங்மா! இந்த அன்றையை.....

சோழ சினாற்றநட்கு முகம் «மூவப் போக்» அறுவறும் அறுவளவும் இருக்கும்.

கெஸ்வரச்சி: தமிழ் வந்தாச்சோ?

சோழ: ஒம் அப்மா.

கெஸ்வரச்சி: (இடுக்காக) திரும்பவும் போறதோ?

சோழ: இன்னும் முன்னுடைய வருமானம் படிப்பு குஞ்சு அங்மா! யோகத்தானே வேறும்.

கெஸ்வரச்சி: இன்னும் முன்னுடைய வந்தமே? இந்த ஒரு வருஷத்தாத ஓட்டப்போன்றை அ... அமா பாடு அந்தப்பாடாம் போன்ற தமிழ் ... இன்னும் முன்னுடைய வந்தமேன் ஒம் அஞ்சமாது பேரும்பார்ய! ஸோ தமிழ் குஞ்சும்

சோழ: அருட்டப்பரும் காயத்துக்கு ஆயிரம் இக்கட்டு வருத்தான் செய்யும் அப்மா! திரும்பவைத்துத் தானே தெய்யமும் சோதிக்கிறது. இந்தச் சோதனையிலே தேர்த்தானே அம்மா! அந்தச் சோதனையேயும் நேறவேண்டும்.

கெஸ்வரச்சி: உங்களை கஷ்டங்களோடு நானும் ஏம்பந்தப் பயிரிருக்கிறதாலே சொன்னாலும் தமிழ் நிகுறை விளங்காதது.

சோழ: தீவிலை அம்மா, உதவி செய்யிற நிங்கள் தானே உரிமையோடு புத்திமத்தியும் கெஸ்வராம்.

செல்லாச்சி: (புறப்பட்ட வள்ளம்) ஏதோ அதை யான் காமலிருந்தான் சரி, வாறுன்.

கோழு: ஓம.....

வழரா செல்லாச்சியைத் தெர்மாகிறது. முன் விருந்தைக்குப்போய்.

செல்லாச்சி: அங்காலீஸ் பொடியன் எவ்விலை வந்திருக்கிறான்.

தம்பர்: (ஆய்மானக் கதிரையில் நிமிர்ந்தமர்ந்து) யார் கோழுவோ?

செல்லாச்சி: ஓம். வேறேயார், கண்டிஸ்ருப்போய்க் கொட்டு சுக் பயிர்க்குத்தான் வந்திருக்கிறான்.

தம்பர்: அடு உங்கை உணக்கும் படிப்புகளைப் பற்றி விளக்குது.

செல்லாச்சி: உங்களுக்கால்லோ ஒன்றிம் விளங்காது. வளர்க்க நெரிஞ்சு பிடித்துபாமல் அவன் பேசிற பேசு கழி

தம்பர் பின்னே உண்ணா மகன் பாதிரியே? முன்னேறப் பிறக்குவன் முன்னேறுவுன் அப்பா. நீ ஏன் முனியிருப்பு?

செல்லாச்சி: ஓம் முறைகு முறை முன்னாறு நானும் எண்டு நிச்கள் தாக்கிக் குடிகொட்டி முன்னேறவான்கான்.

தம்பர்: கும்மாவே குடுக்குரோம் அப்பா. முறைக்கு முறை அதை முகுகேர் முதலும் வடியுமாய்த திருப்பித் தலேக்கை மட்டும் திருப்பதிமாய் வாங்குவாய்;

செல்லாச்சி: வான்பாத்த பூமியையும் மனதையையும் நம்பி வாழுவதற்கு முறைகு முறை நான்யாம் எப்போதும் சொல்லிக்கொள்ளோ?

தம்பர்: நாக்கு வளைக்க நீ அன்றைக்கு நாலு வார்த்தை சொல்லவுடன் நறுக்கேள்வு மனுகன் நான்யாம்க் காளைக்

சிங்காட்டு வகைலை தந்திட்டு வேண்டுதலும் மறந்து பெற வேண்டும் என்று பார்ப்போம். போக வேண்டுவில்லைப் பார்.....

கெல்லாக்கி! (உள்ளே திரும்பியபடி) ஓம்! நஸ்தும் இஞ்சுந்து பார்ப்போயும். நடக்கிறதை..... உவன் குமார் என்ன செய்கிறீர்கள்... குமார்.....

கொழுவைட்டித் திருக்கி, சினந்தாயாக திருப்பும் சோழனித் திருக்கிறது

சோழ: குமார் என்ன செய்கிறீர் யோகா? திரும்பவும் சோதினை எழுதினாவனே?

மாடத்துன் வந்து முகம் துவட்டும் அன்னைசெப்பார்த்து போகத்தூ நோட்டமிட்டு.

மமலி: (அழுத்தலாக) சோதினை எழுதன்டை அன்னை. அவர் இப்பு கதடிம் எழுதினாபடி.....

யோகம் நடுமாறிப் போகிறீர்.

சோழ: கடிதமேர் யாருங்கு?

சோழ வன்னியாதபடி யோகத்தைப் பார்த்து, குரல் ஏராமல் உதட்டைக் குவித்து.

கமலி: சொல்லட்டே?

யோகம் சென்றுவாக நோக்க:

கமலி அதன்னை அவர் இப்பு வேலைக்கு அப்பீரேஷன் கடிமத்தூர் எழுதினாபடி.

யோகம் கக முசசெறிகிறீரீர்,

சோழ: அப்பு பள்ளிக்கூடம் யிட்டாக்க!

கமலி: காசிருக்கிறவைக்குப் படிப்பெறுக்கொள்டாக்கும்

யோகம்: இல்லை அன்னை, தாம் தகப்பன் வற்புறுத்தி யும் அவருக்குப் படிக்க விருப்பமில்லையாம். ஏதாவது தொழிற் பயிற்சி இருந்தால் பிறகு சொந்தப்பணம் போட்டு அதே தொழிலைச் செய்யலாக்குவதனால் தொழில் துறை ட்ரெயினிங் குடுக்கிற இரண்டொரு கீட்ச்சுக்கு அப்பிளிகேஷன் போட்டு குக்கிறார்ம்.

கமலி: இதெல்லாம் இவ்வுக்கு எப்படித் தெரியும் என்ன கேளுங்கோ அன்னை.

யாகம்: அது..... அதன்னை கெல்லாச்சி மாமி சொன்னால்.

முனியான்டி வருகிறோன்.

முனியான்டி: தமிழ் வந்தார்க்கலா?

விருந்ததக்குச் சென்றபடி

சோமு: முனியான்டியா..... வா... வா...

கமலி: (மேதுஙாத்த தமக்கையிடம்) இப்பவே மாமி கறுயோ அங்கா.....

கோபிப்பதுபோல் யோகம் உடுட்டைக் கடித்துக் காட்டிவிட்டுக் குசினிக்குப் போக, கமலி விருந்ததக்கு வருகிறோன்.

முனியான்டி: ரெங்ப இளைக்கப் போயிட்டங்க தமிழி.....

சோ: இல்லையே! அப்படிபோ தானேயிருக்கிறேன்...

கனகம்: அவன்றை கறையை ஏன் கேட்கிறோ முனியான்டி. அங்கை பார் கமலியின்ஸர் காலது.

முனியாண்டி: அடோ! சின்னதங்காசிக்குப் புதுசாக கர்மச் செய்து போட்டிருக்கின்னா? லட்சணமாயிருக்குங்க.....

காகம்: (பெருமையாக) தம்பியினர் வேலை, நூங்கள் அனுப்பின பிச்சைக்காரிஜூங் யாலை வழித்ததைக் காட்டி மிகக் பிடிச்சத் தங்களின்மொழி மேறு கொண்டதந்திருக்கிறோன்.

முனியாண்டி: அப்பிடிங்களா? தம்பிக்குஞ் சின்னத் தங்களின்னு உசிருதானும்களோ? என்னமோ கடவுள் தம்பியை நல்லாவைக்கனுமிக்க.....

சோழ: அதிருக்கட்டும் முனியாண்டி! கடவுள் உண்ணோ நல் ஸாய் காவசிருக்கிறாரோ? சுகமாயிருக்கிறியா?

முனியாண்டி: இருக்கேறாங்க. உங்க நிலபுஸமும் ஜயா அம்மாவோடு ஆதரவும் இருக்கிறப்போ எனக்கென்ன குறைச் சல் ?

யோகம்: (குசினிக்குள்ளிருந்து) சாப்பிட வாங்கோவன் அண்டோ.....

சோழ: வாறன். முனியாண்டி. சாப்பிடேன்.

முனியாண்டி: வேறொழக. சாப்பிட்டிடுதே தான் ஜயா வோட்டவயலுக்குப் போகலாமின்னு வந்தேறுங்க.....

சோழ: அப்ப சாப்பிட்டிடு வந்திடறன்.

முனியாண்டி: சரிங்க.

சோழ குசினிக்கு செல்ல, காட்டி கரைந்து மழு காட்டி மாத விரிவிறது.

அங்கம் 6

பகவ. கிருபத்துர் கொயில். தேர்முட்டுப் படிகளில் அமர்ந்த ரட்ன், கடகு, ஆண்தல், குமார், சோழ ஆசியோர் சம்பாதி கருர்கள்.

ஆண்தலன்: சோழ! நீயும் ஊருக்கு வந்திருக்கிற சோத் திலே இந்த இளங் எமக்காடு சங்கத்தைத் துவக்கிப் போட வேணுமென்டு எனக்காகச் சுருகுற்றையாய்ப் படிக்கப் போடு பேலையில்லாமல் அம்மாபிருந்து இனிச் சிவராது கனது கூடக் கூட்டிலே இதுக்குச் சம்மதம்.

கனகு: ஒம் சோழ! ஆண்தலன்ற அருவியைக்கு ஆத் தாமஸ் நானும் ஓய் சொல்லிப் போட்டன்

ரட்னம்: இப்படி ஒரு காரியத்தைப் பிரயோசனம் நான் கூடிய முறையிலே அமைக்க கொள்ளு நடக்கிறதென்டால் உண்ண போசனைப்படிதான் செய்யவேணுமென்று கொள்ளது நான்.

குமார்: என்ன ரட்னம் குழுயடிக்கிடைய் சோழுவங்கு!

சோழ: எல்லாம் சரி நந்தயோக்ஷோதான்! ஆனால் சம்கந்தை அமைக்க என்ன செய்யப் போறுயன்?

ஆண்தலன்: உங்கள் எல்லாருக்கும் கொள்ள நந்த மேன்டாலும் நன்மைப் புரிசேய் இருக்கு. அங்கத்துவர்களேயல்லாரும் ஆளுக்காள் தோட்டும் செய்ய உடலுதவி செய்யவேணும்.

சோழ: அதாவது முற்கிணி காலத்திலே எங்கூட்டமைய

கமக்காரர் வாழத்துக்குப் பயிர் செந்த மாதிரி. இந்துக் காலத் துச் சிரமதானம் மாதிரி!

ஆளந்தன்: ஒம்! அப்ப கலிங்கான் பிடிக்கிற பிரச்சினை இல்லை. அங்கத்தவர் சந்தாக் காஸத் திருப்புப் பணம் தேவைப் படுகிறது போது பாவிக்கலாம்.. ஊர் யாலிபரிலே கனபேர் சேரு வாங்கள்.

சோழ: வேறே?

ஆளந்தன்: இப்போதைக்கு இவ்வளவுதான். பிற்னு படிர் படியாய் வளரும் தானே!

சோழ: படிப்படியாய்த் தான் வளர்வேணும் என்டால் இப்பவே எவ்வாலோ செய்யலாம் முதல்லை கங்கத்தாத ஏதுமாக அரசாங்கத்திலே பரியிலேணும் நிதியுதனி. குறைந்த விலையிலே விதை பயிர். உம் மாதிரியான சாமாணவளவாம் அரசாங்கத்து திலே இருக்கும் கிடைக்கும், பயிர்ச் செய்வைக்கு மட்டுமில்லை. கோறிப்பான்தே, காச் நன் ப்பன்னை மாதிரிக்கணக்க வளர்ப்பு வேலைகளுக்கும் அரசாங்கச் சலுகைகள் கிடைக்கும். சங்கத்திலீ யிருந்து ஆட்களை தெரிவு செய்து பயிற்சி குடிப்பாங்கள். ஆலோ சுதை தோல்லப் போதனுகிரியர்களை அனுப்புவாங்கள். விளை விளை பொருள்களை நல்ல விலைக்கு அரசாங்கமே வாங்க ஏற்பாடு செய்யும். இப்பிடிப் பல வாபக்கள்.

ரட்னம்: பாட்டிடோ? தேங்குத் தானே சோழவோடு யோசிக்க வேணுமென்று நான் சொன்னது.

சோழ: அதோட, எங்கள் எவ்விரட்டையும் இருக்கிற துண்டுக் காலியனிலை பயிர் செய்து என்னத்துக்குப் போதும்? ஊருக்குப் புறம்பிலே இருக்கிற கூட்டித் திட்டம் போட்டு நிலமாய்க் கிடைக்குது. அரசாங்கக் காலி. பண்படுத்திற்கு நல்லாய் விளையும்.

கனது: அருசுமையான யோகணை மச்சான், ஈழது. இன்னைக்கே எவ்வளம் எழுதிப்போடு.

ரட்னம்: பிறகென்ன? இப்பலே சங்கம் சரி, சோழி ந் தலைவர். ஆனந்தன் காரியதறிசி. குமார்—ந் தான் காசக்காறன் நி தனுதிகாரி.

குமார்: என்னை விடுவிகோடாப்பா. இதுகளிலே நான் கூட்டேண்டு தெரிஞ்சா அம்மா தும்புக்கட்டைதான் எடுத்துப் பிடிப்பா.

ஆனந்தன்: அப்ப நி இதிலே சேர்த்தியில்லையோ?

குமார்: பேருக்குப் போட்டு வையுங்கோ. காசதவி சேமிதன். தோட்டு செய்ய மட்டும் கூப்பிடாதேயுங்கோ.....

கனகு: அவருமிகுங் கொக்குவில் டெக்கிளிக்கல் கோவிச் சிலி இடம் கோட்டிருக்கிறப்பா. இலக்ட்ரிக்கல் வேலையிலே டெக்கிளிக் கூக்கப்போருன்.

சோழி: அப்பிடியா குமார்?

குமார்: உண்ணமதான்.

சோழி: அது நஸ்வது. மற்றது, நீங்கள் அவசரப்படக் கூடாது என்னைச் சாதாரண அங்கத்தவறுய் விட்டிடுக்கோ..... கலட்டி விஷயத்தைப் பிறகு பாக்கலாம். ஊர் வாவிப்பரையுக் கேர்த்து இரண்டு முன்னு நாளிலே ஒரு கூட்டத்தை வைக்க முறையாம் உத்தியோகத்தர் தெரிவியச் செய்யலாம்.

ஆனந்தன்: ந் தான் சோழி தலைவர் பதவி ஏற்க வேணும்

கனகு: உள்கு விளங்கேலில் ஆனந்தன். சோழி படிக்கி தவன் முன்னு வருஷத்திலே பட்டோரியாயிடுவான். பிறகு மன்ன் சொத்த வாருனே? சோழுத்ததாம் ஒரு உத்தியோகம் பாப்பான். பிறகு காற்சட்டை மௌனால்லோ? இன்னினால் விதத்திலே குமார் மாதிரிதழான் சோழுவும் மின்னிற்கிறுன்.

சோழ: நான் ஒத்துழைக்கப் பின்னிற்கிறதைய நினைக்க வேணும். வருசம் முழுக்க ஊரிலே இருந்து உழைக்கக் கூடிய உம்மைப் போலே ஒரு ஆள் தலைவராய் இருக்கிறது நல்லது.

ஆளந்தன்: சரி! அப்ப கூட்டத்துக்கு நான் குறிச்சுப்போட்டு உண்ணோக் காலூறுஞ் சோழ.

சோழ: சரி.

(ஏல்லோரும் எழுதிது பிரிய, காட்டு மாறுகிறது)

அங்கும் 7

(கஷ்டி, காளி, தீபா வீடு, கதவு மணி அடிக்கத் தீபா சென்று திறக்கிறார்கள்)

தீபா: ஆ? சித்ராவா? வா வா! வா உள்ளே!

சித்ரா: (உள்ளே நுழைந்து குட்கேள வைத்தபடி) புனிவர்சிந்தி திறக்க முண்டு நான் முத்தியே வந்திட்டனே என்று அத்தியங்கமிருக்காரு தீபா?

(உட்டார்ந்து உரையாடுகிறார்கள்)

தீபா: அதுதானே! (உட்புறம் நோக்கி) அன்றி! மே பள்ளி நேர, கொத அவில் இன்னை யெல.

அன்றி: (வந்த வண்ணங்) கொத? ஆ! சித்ராத? இருங்க நான் வாரேன்.

(அதினிக்குட்டி செல்கிறார்)

சித்ரா: வீட்டிலே எல்லாதும் களிர்காமம் போகின்ற
நான் தனியாய் இருக்க முடியுமா? அவங்களோடுயே வெளிக்
விட நான் நேரே இங்கே வந்திட்டேன்.

தீபா: நஸ்தாய்ப் போச்ச. அண்ணூறுக் கொழும்புக்கும்
போமிட்டான். தனியா இங்கே ஒரே டஸ். உனக்கு ஹூலி
டேய்ஸ் எப்பிடிப் போச்ச சித்ரா?

சித்ரா: போய் ஒரு பத்து நாள் தோமப் இன்ட்ரெஸ்விங்.
பிறகு - பச்ச.....

தீபா: எப்பிடி?

சித்ரா: மட்டக்களப்பிலே என் களின் ஒருத்தர் வேலை
செய்கிறார் என்னுடையா?

தீபா: ஆமா!

சித்ரா: அவர் பத்துநாள் லீவிலை வந்திருந்தார்.

தீபா: ஓகோகோ! புரியது புரியது. கநா நாயகன். பத்
தாம் நான் லீவு முடிஞ்சு புறப்பட்டதும். (பாடுகிறார்) “பாறுக்
கந்ததடி கியே படுக்கை நொந்ததடி ...” அப்பிடித்தானே...?

சித்ரா: பாரதியார் கவிதை இருக்காதும்! உள்ளுடைய
கவிஞர் கடிதம் எழுதினாரோ?

தீபா: அங்கே போனால் தனக்குக் கடிதம் எழுதவே தேவே
மிதுக்காதென்னுடைய ஓரு சொல்லிட்டுத்தான் போனார்.

சித்ரா: கவிதை எழுத மட்டும் நோமிருக்குமாக்கும்.

நா: எழுதியிருக்கிறாரா?

சித்ரா: ஏன் நி பார்க்கவியா? போன வாரமஞ்சியிலே
ஒருவிள்ளை கவிதை ஒன்று வந்திருக்கே?

தீபா: பாக்கலியே! என்ன, காதல் கவிதையா?

சித்ரா: உனக்கள்லோ காதல் கவிதை எழுதுவார்? இது “இரு தோடுகள்” என்று ஒரு கவிதை.

தீபா: எதைப்பற்றி?

சித்ரா: கவிதை அப்பிடியே நினைவில்கூ. உவரத்தில் ஒன்றும் தங்கத்தில் ஒன்றும் போலே இலையாத சோடித் தோடுகளையுச் சூரியனையும் எந்திரனையும் வானப்பெண்ணுக்குப் பூட்டியிருக்கிறார்களென்றும் கவிதை.

தீபா: கந்தப்பை நல்லாயிருக்கே!

சித்ரா: அதைப் பார்த்து உலகப் பெண்ணுக்கும் இலையாத சோடித் தோடுகளைப் பூட்டியிட்டானும் மனிதனும்.

தீபா: ஏதைப்படி?

சித்ரா: ஏழூ பணக்காரன், முதலாளி தொழிலாளி, படித்தவன் படிக்காதவன், சாக்ஷிமான் தாழ்ந்தவன் என்று சோடியாப்ப பிரிவினைத் தோடுகள் உலகத் தாயின் காலை தொங்குதாங்....

தீபா: கந்ததுள்ள கவிதை தான். இன வித்தியாசம், அந்தஸ்து வித்தியாசம் (எருமுச்செறிந்து) ஒரு வகையிலே பாத்தா நானும் அவரும் கூட இலையாத இரு தோடுகள் தானே.....

சித்ரா: தீபா..... நீ எடுக்கிற கருத்திலே பார்த்தால் உளக்காக எழுதின காதல் கவிதைதான் இது என்று சொல்லிவாய் போலிருக்கு.....

தீபா சிரிக்கிறார்.

அண்ணி: (தேநிருடன் வந்து) தே குடியுங்கோ சித்ரா.....

தீபா: நானும் பேசுவிலே இருந்திட்டேன். குடிசிட்டு வந்து சேர் பண்ணு சித்ரா.....

சித்ரா: (எழுந்து தேநிரைப் பெற்றபடி) தாங்ஸ்.

(கோட்டி மௌற்றம்)

அங்கம் 8

முருகேச வீடு. பிறபகல். முருகன் வருவதைக் கண்டு.

யோகா: என்ன முருகன்? தன்னியோ?

முருகன்: ஒம் பிள்ளை! என்ன, தமிழி இள்ளைக்குப் பயணமோ?

சோழ: (பெட்டி அடுக்கியாடி) ஒம் முருகன். நாளைக்குப் படிப்புத் துங்கம்.

முருகன்: தமிழி வந்து நின்ட சோடை தீரேல்லை. ஒரு மாசம் ஒரு நாள் போனது மாதிரிப் போட்டுது..... அப்ப தமிழி வெளிக்கிட.... நான் தாக்ததுக்குத் தன்னிகுடிச்சிட்டு வாறன்.

யோகத்தைத் தொடர்ந்து முருகன் விஷந்திடி சென்ன முனியாண்டி ஈயிரிற் பெட்டியுடன் அவசரமாக நுழைகிறோன்.

முனி: தமிழி புறப்பட்டாச்சுக்களா?

முருகேச: (முற்றத்தில் நின்று) வெளிக்கிட்டுரோன். என்ன முனியாண்டி பெட்டி பட்டையோடை வற்றிருக்கிறோய்.....

கனகம்: (உள்ளிருந்து வந்தபடி) நீயும் பயணம் போற வன் மாதிரிக்கிடக்கு.

முனி: ஆமாங்கம்மா! என் அத்தை மக ஞானியான பொன்னு ஒண்ணு என் சித்திக்கிட்டுயே ‘வளந்திச்சன்னு கொள்ளேன்’ இல்லிங்களா?

மொகமும் முன்னும் சிலர்தாதால் திரும்புகிறீர்கள்.

கனம்: லட்சமியோ என்னவோ பேரென்டு சொன்னும், அந்த அவசிக்கென்ன?

முனியா: அந்தப் பொன்றாக்கு ஒன்னுமில்லீக, கொழுந்து கிள்ளப்போகாமே, என்னமோ கொஞ்சம் பயிச்சு, தோட்டத்திலேயே கல்யாணம் பண்ணி நல்லா இருந்த பொன்னு.

முதுகேசு: என்ன, புகுசன் கிருசன் மோசம் போயிற்றுனே?

முனி: (கண்ணிர்மல்கியயடி) ஆமாங்க! கூக்குழுத்தைபோடே அந்தப் பெண்ணைத் தலிக்கப்பட்டு வருகிற அவன் இறந்து போயிட பாஸ்து கொஞ்சம் முன்னுடி தான் தந்தி வந்ததுங்க....

சௌமு: (வெளியே இறங்கி) தந்தி எங்கை? இஞ்சை கெரளத்து பாப்பம்.....

தந்தியைக் கொடுத்து.

முனி: இந்தாங்க..... நபால்காரத் தமிழ்த்துவர் ஜூயா தான் வாசிச்சுக் கொள்ளுறுங்க.....

சௌமு: ஓம்: நானிக்குத் தான் சமக்கிரியை, சரி..... அப்ப அரியோ என்னேன்ட?

முனி: ஆமாங்க ..

முகுகேசு: போகக் காக்கீசு இருக்கே முனியான்டி? உள்ளது இறைப்புக் காக்களும் வரவிருக்கு!

முனி: டிக்கப்பட்டுக்கு இருக்குங்க... அங்கே போய்ச் சாத்துக்க கலாம்...

முகுகேசு: இஞ்சையும் இப்பிடி அப்பிடித்தான் ..

கனகம்: ஆத்திரம் அக்கரத்துக்குப் பார் இப்பிடியைக் கிடக்கு. பட்டதோடை பட்ட கடனும் அங்காலீச் சேட்டுப் பாருங் கோவன்.

முனி: எதுக்குங்க! உங்க கண்டத்தோடே எனக்காக வேறே அவங்கவிட்டே ஒத நிட்டனுங்களா?

முருகன்: நயினுர்குறை விளங்கப்படாது. இதுக்காக அவை யட்டை ஒரு வெஞ்சொல் கேக்கிறது நஸ்லதில்லை.

முருகேச: (அயல் வீடு சென்ல எத்தனித்தபடி) ஆயற்றுக் குப்பாவமில்லை முருகன்... தம்பி கறுக்கு வெளிக்கிடு.வந்திட்டன்.

முருகன்: (முருகேசவைப் படலை நோக்கித் தோட்டந்து) ஜயா! ஒரு விசாம்! என்னட்டை இஞ்சை ஒரு தோண்ணாறு உறுவா கிடக்குது. ஒரு சிட்டுப் போட்ட காச. இப்பதால் வாங்கிக் கொண்டு வாறன். வேறூமென்டா எடுக்க.

முருகேச: நீ என்ன நல்ல காரியத்துக்கேண்டு நினைக்க வாசோ முருகன்?

முருகன்: நீத்தாகுக்குச் செய்யிற கடமையை விட நல்ல காரியம் வேறே என்ன நயினுர்...

கனகம்: (மனஞ் சிவிர்த்து) இந்த தேரத்தில் அந்த முருக பெருமானே வந்து குடும்பிற்குள். வாங்குங்கோ.....

(முருகேச மரியாதைக் கூச்சத்துடன் வாங்கி முனியாக் டியிடம் பல்வியமாகக் கொடுக்க)

முனி: (உழுகிப்போய் முருகனுக்குக் கெயெடுத்து) திக்கற்ற வங்களுக்குத் தெய்வம் துணையின்னு கொல்லுவாங்க. அந்தத் தெய்வங்கள் இந்த உருவங்களிலேதான் இருக்க எங்கிறது எனக்கு இப்பதாங்க புரியுது.

சோமு: (புதுப்பிடிகளையும்) அம்மா! நான் போயிட்டு வாறன்... அப்பு....

கமலி: (சுஞ்சிகையை எடுத்து வந்து) இந்தாங்கோ உட்கூட விவித வந்த தமிழ்ச்சுங்க மக்கின்...

சோமு: (செல்லமாக அணைத்துக் கண் கலங்க) கமலிக் கருசு! போயிற்று வரவா?

கமலி: ஒம்ஸ்ரை...என்ன உது? ஆனந்தக் கண்ணிரோ... துயரச் சிரிப்போ?

சோமு: (கஸ்லீயின் தலையைக் குழப்பிக் கோதிவிட்டு வோகம்! வாறன் அம்மா... போட்டு வாறன்... முருகன்...)

முருகன்: கவனமாப் போய் வாறந் தம்யி.

முனி: எல்லாருக்கும் வணக்கம்! வரேங்குக....

(கிருவரும் புறப்பட்டு வீதியில் ஏற குமார் சைக்கிளில் இருந்தபடி ரட்னாக், ஆனந்தன், கணகு ஆகிழியாருடன் பேசியபடி நிற்கிறார்)

குமார்: ஆ! வெளிக்கிட்டாகசோ சோமு!

சோமு: ஓம் குமார்!

கணகு: என்ன முனியாண்டியும் பயணமோ?

முனி: ஆமாங்க. தோட்டு திலை என் அந்த மக புதுவன் இறந்திட்டதாத் தந்தி வந்துறவு. அது தான் போறோர்.

ராமம்: அடிட பாவம். உம்! சோமுவுக்குத்து சீணயாயும் சூச்சு, போயிட்டு வா.

சோமு: வாரேங்.

ஆன: சங்க விஷயங்களையும் மறந்திடதே சோமு. தேவைப் பறேபோது கடிதம் எழுதுவன்.

சோமு: சரி!

அவர்கள் சென்று மறைய காட்சி மாறுகிறது.

அுங்கம் 9

தன் பகல், தீபாவும் சோழவும் மாணவ மாணவிகளுடன் பல்கலைக் கழக விரிவுரை மண்டபத்திலிருந்து வெளிப்படுகிறார்கள்.

தீபா: சோழ! யின்னேரங் பெறதேனியா காட்டங்ஸுக்குப் போவோமா?

(இருவரும் பேசிக்கொண்டே நடக்கிறார்கள்)

சோழ: சந்திரன் யின்னேரம் தன்னேநேடே படம் பார்க்க வாய்த் தோண்டனுள். சம்ஹதிசிட்டேன்.

தீபா: வேறோ சோழ உக்களோடே நிறையப் பேச்னும். நீங்க ஊருக்குப் போய் வந்தப் புறம் சந்திக்கவேயில்லை. இன் தெரு நான் டத்துக்குப் போகக்.

சோழ: அப்போ சந்திரன்?

தீபா: அப்போ அவரையும் கூட்டிக்கீட்டு வாங்க,

சோழ: நீர் என்னேநேடே பேச சந்திரன் என்ன செய்யிறது?

தீபா: அப்போ சித்ராவையும் கூட்டிட்டு வர்க்கேன்.

சோழ: சரி.....

தீபா: அப்போ ஈவினிக்?

சோழ: கட்டாயம்...

அவர்கள் பிரிய, காட்டி கூறந்து பிறப்பன்கள். பெற்ற
தனைப் பூங்காக்காட்சியாக விரிசிறது. சோழ தீபா, சந்திரன், சித்ரா தூரத்தே சுகந்ததையும் அமராவையும் கண்டு
அவர்களை அணுகுகின்றனர்.

தீபா: அந்தா அண்ணு இருக்காங்க..... அண்ணு அய்ரா
நங்களும் இங்கேயே வந்திழங்கலா?

சுகத்: (அமராவுடன் உட்கார்ந்த நிலையில் இருந்து எழுந்து)
ஆ! ஹஸ்லா சோழ! சந்திரன்! இது என் பிரேண்ட், அமரா.

தீபா: (அமராவுக்கு) மேயா தமாய் இசர மக்கியல்
இயன்வா சோழ..... மேயா சித்ரா..... சந்திரன்.....

அமரா: (எழுந்து) ஹஸ்லோ! ஹஸ்லே டூ டூ?

சுகத்: தீபாவுடைய பேர்த்தே பாட்டிக்குப் பிறகு காணவே
இல்லையே சோழ. கம் ஆர் யு?

சோழ: பைன் உங்களை பேச்சைத்தான் குழப்பிட்டோக்
போலே?

சுகத்: பரவா வில்லை.

தீபா: அண்ணு! நாங்க அப்பிடிச் சுத்திப் போன்று
வர்க்கிறோம்.

சுகத் (அமராவுடன் அமர்ந்தபடி) அரி!

தீபா: (புறப்பட்டபடி) அப்பி என்னால் அமரா?

நால்வருகி அப்பாக் நகர்கின்றனர்.

சோழ: அன்னன்னரை கேள் அவதானு?

தீபா: ஹஸ்லை!

சோழ: உமருஸ்டய பேர்த ஸ் பாடமிலீஸ கண்ட ஆபகல்.

தீபா: ஆமா வந்திருந்தா.

சோழ: ஆனா இன்றையுஸ் பண்ணல்லை.

தீபா: இங்குத.... சோழ... நாம இங்கே உட்காருவமா? அவச்ச ஏதியாத்திட்டு வரட்டும்

நந்திரன்: ஓ கே. வாரும் சித்ரா ...

நந்திரன் - சித்ரா அல, சோழவும் தீபாவும் அமர்கி ரூர்கள் மௌசை தோடர அதைக்கண்டது.

தீபா: இப்பிடியே பேசாம உட்கார்ந்திருந்தா?

சோழ: நிர்தானே நிறையப் பேச வேணும் என்னார்.

இப்பகலிலேயே, சூரியன் மறைய முன்பும் மங்களாகத் தெரியும் சந்திரனைச் சோழ பார்த்தபடி இருக்க.

தீபா: நிச்க நிலவை வெறிக்கூப் பாத்திடிருந்தா?

சோழ: பகல் நிலா! அதுதான் பார்க்கிறேன்.

தீபா: கவிதை தோணிச்சாக்குங்?

சோழ: உங்!

தீபா: என்ன கவிதை?

சோழ: பரிசுயின் பீஜாம் அந்தப் பால் நிலாம்பிழாம் தானே
உறுதிகள் கோடி செய்தோம்.
உள்மத்தாபிரிஞ்தோம்

தீபா: உங்க கவிதைதானே ?

சோழ: இல்லை.

தீபா: அப்போ?

சோழ: சோழ எழுதினது.

தீபா: (நகெத்து) நீங்க தானே சோழ?

சோழ: இது சோழ எண்டு தமிழ் நாட்டிலே இருக்கிற வேறு ஒரு கவிஞர்.

தீபா: அப்பிடியா?

சோழ: அந்தக் கவிஞர் இப்போ அதிகமாக விளங்குது!

தீபா: எப்பிடி?

சோழ: இப்பிடி ஒரு பகல் நிலா மாஸமிலே உட்கார்ந்து, ஒய்ரையத்துக்கூடி குரியனையும் ஏந்திரனையும் கூட்டுச் சாட்சியாக வைத்துச் சுத்தியங்கள் செய்து காதற் பைத்தியத்தால் வாடின இரண்டுபேருக் கண்ணுதான் சோழ அப்பிடிப் பாடியிருக்க வேணும்.

தீபா: அந்தக் கவிஞரையே இன்னொருக்காச் சொல்லுங்க.

சோழ: பரிசியின் மீதும் அந்தப்
பால் நிலா மீதும் தானே
உறுதிகள் கோடி தெய்தோம்
உண்மத்தாயிருந்தேங்க!

தீபா: நான்களும் உண்மத்தான்தான். இல்லையா சோழ?

சோழ: உம்! ஒரு விதத்திலே,

தீபா: எனக்கு உங்க மேலே பைத்தியம். உங்க தமிழ் மேலே பைத்தியம்... உங்க கவிஞரையிலே வர்ற மாதிரி குரியனும் சுந்திரனும் வானப் பொண்ணுக்கு இனையாத இரு தோடுகள் தான். எங்க மாதிரி....

சோழ: என் கவிதை படிச்சொ?

தீபா: ஆமா! சித்ராக்கிட்டே வாங்கிப் படிச்சேன்... இதோ
பிசுதி கூட என்கிட்டே இருக்கு.

சோழ பிரதியை வாங்கிப் பார்க்கிறான். பார்த்த வாங்கை
யிருக்கப் பின்னாலையில் இருஷயுடன் பாடலாக அது ஒலிக்கிறது.
பொருத்தமான காட்சிகளுடன் இணைவட்டாலும்
பாடல் வருகிறது.

பாடல்

குரியன் ஒன்று சந்திரன் ஒன்று
கடரும் தோடுகள் இரண்டு
நீரிழு வாவரின் முகத்துக்கெள்று
நிமலன் வெய்தான் அன்று - குரியன்...

~

எரி கடர் ஒன்று குரிர் சுடர் ஒன்று
இனையாச் தோடுகள் இரண்டும்
சரி மிழை போலே எதிரெழிர் என்று
கண்டான் மனிதன் இன்று - குரியன்...

~

ஆஸ்தவன் வெய்த பிளழினைக் கண்டான்
அதை முன் மாதிரி கிடைக்கான்
ஆண்டான் அடிமை தீண்டான் மேலோன்
ஏழை செவ்வன் எஞ்சுறியாம்
வேண்டாச் சோடிப் பிளவுந் தோடுகள்
விர்முவகங்கை செவிகளில்
பூண்டு பிளழுக்கும் வர்ணயை கண்டான்
போலியும் சுதலும் உள்ளறைஞருள் - குரியன் ...

~

83

இரு புறம் உயர்வோ மறுபுறம் இழவோ
உங்கம் இரண்டொ ஒன்றே ?
இரு தோடுகளும் ஒரு தோடுகி
இனையும் நான் வரும் என்றே ? ..

~

தீபா: சோழ! உங்க திறங்கம்கு நீங்கள் ஸ்பெஷல்
ஸ்ராவன் செய்யவேணும்.

சோழ: மொத்தம் நாலு வருஷம் ஆகுமென்டாலும் அப்
பிழக்கான நினைக்கிருந்தேன். இப்போ முனு வருஷத்துள்ளோ
காதாரன் பி. ஏ. பட்டாரியாஸ் பாதிப்பை முடிக்க வேண்டியிருக்கு.

தீபா: என் சோழ?

ஶாம்ந்து வரும் அந்திக் கதிரவனைப் பார்த்தபடி.

சோழ: எல்லாம் பணப்பிரச்சினதான்..... கடுதல் ஒரு
வருஷத்துக்குப்பணமாவது மின்கமல்லவா? நிறைவேற்றமுடியாத
எத்தனை ஆண்களை மாநிலை கமந்து கொண்டு மனிதன் கங்கைப்படுகிறுன்.....

தீபா: எத்தனை ஆண்கள் என்றால்?

யோகம் முன்றுள்ளயில் நல்லதனையிட்டுத் தங்களு ஒப்பு
ஏத்த சம்பவம் மீன் காட்சியாகக் கோழுவுக்குத் தெரி
கிறது.

சோழ: (கண்களங்கி) என் தங்கை மலிந்த தோடு
வாங்க நிரும் கூட வந்தீர்தானே. அதைக் கொங்கி போய்க்
போட்ட நேரம் அவன் சொன்ன ஒரு குருபுத்தான் “இரு
தோடுகள்” கவிதையாக்க. என் தங்கை மாறைப் போன்னாலே
முடிப்பார்க்க ஆசை....ப்ர...

தீபா: சோழ... அழறிங்களா? உங்க முட்ஸே இப்படித் தான். இதென்ன சோழ! சிக்கிரம் உணர்ச்சி வசப்பட்டினீங்க எதிர்காலங் முழுவதுமே எங்க முன்னுஸே காத்திருக்கு. என்னாம் பிறகு பாத்துக்கலாம். எழுந்திருக்க போவோம்.....

தீபா கணியாக அவன் விழிந்ரைத் துடைக்கவும், அதையை அவன் மெதுவாய்ப் பற்றி, விழிகளை மூடி, தன் இகழ்களிற் பதிக்கிறான். தீபா அவனை எழுச்செய்து கையிற் பற்றியபடி சந்திரன் - சித்ரா உள்ள தினைதோக்கிச் செங்க மாலைக் காட்சி கரைகிறது.

அங்கம் 10

கரைந்த மாலை, காலையாக மலர, யோகம் வீட்டு விருந்தையில் நிற்பதும், குமார் அவன் கவனத்தைப் பாட்டிடி ஒருவரியான் கவர்ந்து கிணற்றிடிக்கு வருமாறு சைகை செப்பவதும் தெரிகிறது.

குமார்: என் கேள்விக்கென்ன பதில்? (யோகம் நிமிர) உன் பார்வைக் கென்ன பொருள்?..... (கிணற்றிடியில் மேது வாக) என் கேள்விக்கென்ன பதில்?..... கணையிலே பாட்டிலை ஈட்டி கேட்டுப் பாத்தாச்சு தமிழ்ப் படக்களிலே மாதிரி

யேகேம்: நான் எங்கூட அண்ணு யிடுந்தா பாட்டிலேயே பதிலும் சொல்லியிருப்பேன் உங்கூட படைப் பைத்தியக் தொடர்கிழுர்ச்சு)

(கிணற்றிடியில் இடுபுறழும் நின்று சம்பாஷணையத் தொடர்கிழுர்ச்சு)

குமார்: வீட்டில் ஒருத்தலும் இல்லைத்தானே?

யோகம்: இல்லை; உங்களை வீட்டிலே.

குமார்: அம்மா அன்றி வீட்டை யோயிந்து, ஐயா பழக்கம் போலவே சாய்மானக் கதிரையிலே சயன்யோகம்.

யோகம்: சொல்லுங்கோ!

குமார்: அண்ணைக்கு நான் கடிதம் தந்த பிறகு எந்தன்னிதாம் உம்மட்டாடச் சம்மதம் கேட்டிட்டேன்,

யோகம்: யோசிக்கச் சொல்லுந்.

குமார்: யோசிக்கச் சொல்லுந் யோசிக்கச் சொல்லுந் என்னுடையப் பார்த்தாலும் தட்டிக் கழிக்கிறேன். விருப்பமில்லை செயல்லுடையத்திலையடிச்சாய் போலை சொல்லவை கஷ்டமேண்டான் ஒரு கடிதமாவது எழுதவாமே?

யோகம்: அப்பிடியெல்லாம் எழுதிற பழக்கமில்லை.

குமார்: யோகம்! இஷ்டமோ இஷ்டமில்லையோ, இரண்டிலே ஒன்றுடையாக்கு இண்ணைக்குக் கட்டாயம் சொல்லுத்தான் வேறும்.

யோகம்: நன்னன்னத்தைச் சொல்ல?

குமார்: எது உங்முடைய முடிவோ அதைச் சொல்லும்.

யோகம்: உங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாதா?

குமார்: என்ற யோத்தின் பதிலில்தான் என்ற யேத முங்கையிருக்கு என்ட ஒன்றும்டும்தான் தெரியும்.

யோகம்: சரி சொல்லுந். சின்ன வயலிலையிருந்து இந்த ஒரே கிணத்துத் தண்ணியை குடிச்ச வளர்ந்தம், உங்களுக்கு குபகமிருக்கா.....? அப்ப இத்த வேலி இல்லை.

குமார்: ஓம் யோகம். ஒரு வேளி நிலம். ஒரே எல்லைக் காலி தானே இரண்டும்.

யோகம்: உள்ளமைதான். ஆனால் நீங்க சொல்றத்துக்கு இப்ப கருத்து வேறே. இளமிலே ஒரு வேளி வளந்திட்டே. நான் கள் பழகிறதுக்கும் ஒரு எல்லையைப் போட்டிட்டே.

குமார்: ஏன் அப்பிடிச் சொல்றிர் யோகம்?

யோகம்: எங்களை நாங்களே ஏமாத்திக் கொள்றதிலை பல வில்லை குமார். வேலி வளந்திட்டே: பணம் என்ற வேளி. நீங்கள் காக்காரர். உங்களட்டைக் கை நீட்டிக் கடன் வாங்கிக் காலந் தள்ளிற்றவை நாங்கள்.

குமார்: நான் அப்பிடி நினைக்கவேயில்லை யோகம்.

யோகம்: நீங்கள் நினைக்காமலிடலாம். உங்களை அங்கை நினையுங்கோ. ஊரை நினையுங்கோ பணம் படிப்பு. சீர், தென்ம் என்டெட் சிந்திக்ஸப் பழகின் எங்கடைசாடு சனத்தை நினையுங்கோ. இவையின்றை நினைப்பை மீறி நீக்க முடியுமோ என்கி நினையுங்கோ. நாங்கள் நினைக்கிறபடி எல்லாம் நடக்க முடியுமோன்று நினையுங்கோ,

குமார்: நாங்கள் நினைச்சா இதையெல்லாம் தான்டி எங்களை காறல் நிறைவேறும்.

யோகம்: நீங்கள் கூரை குமார். நான் தார். கூரையுக் காரையும் அதுவிச்சான் கைகூடுமா?

குமார்: கவர்களை இடிக்க விட்டால் கைகூடும் யோகம்.

(மிக அண்ணமக் காட்சியில்)

யோகம்: (உணர்ச்சி கொப்புளிக்கும் குலில்) அப்பிடி இடிக்கிற உறுதி உங்களுக்கு நீச்சயாக இருக்கு மென்டால்— குமார்— (உணர்ச்சி மிகுந்து) நூன் உங்கள் சொத்து.

குமார்: யோகம்

யோகம்: தீர்த்தம் தந்து தாகம் தீர்க்கிற இந்தக் கிளறு காட்டி

குமார்: (மெய்ம் மறந்து) யோகம்! உண்ணமலிலே நான் யோகசாலிதான்.

யோகம்: ஆஜல் உண்டு. அவசரம் வேண்டோம். அன்னன்றை படிப்பு முடிய வேணும். உங்களுக்கு எங்கடை கடன் தீர வேணும். உங்கடை ட்ரெயினிங் முடிஞ்சு உத்தியோகத்தை உழைப்பைத் தேடி, உங்கடை காலிலேயே நிங்கள் ஊன்றி நிக்கிற உறுதி வரவேணும் இல்லாம்தி உங்கடை அம்மாவை மீற மல் எதுவும் நடக்கும் என்டு எனக்கு நம்பிக்கைவஸ்ஸில்.

முனியாண்டி, புதுவணவி இலட்சமியுடனும் குழந்தை வண்ணவுடனும் முற்றக்கிழலில் பிரவேசிக்கிறோன்.

முனியாண்டி: அம்மா! அம்மா! யாருமில்லிங்களா?

யோகம்: (கிணற்றியிலிருந்து) யார்? (குமாரிடம்) முனியாண்டி வாறேன் (முற்றக்கிழல்யடைந்து) முனியாண்டி....

முனியாண்டி: இன்னம் மாவுங்களா? முனியாண்டியா யெல்லாட்டியும் பின்ஜையுமாக குடிம்பக் கோலத்திலே வந்தி குங்கான்று ஆச்சரியம் படுக்கலா?

யோகம்: இது....?

முனியாண்டி: ஆமாங்க! வட்சமி நான்... விதவையாப் போன என் அத்தை மல்....,

யோகம்: காங்கோ... உள்ளே வாங்கோமா! இருங்கோ... உள்ளே அவர்கள் வந்தமர்க்கிழுர்கள்.

முனியான்டி: ஐயா அங்மா வயலுக்குங்களா?

யோகம்: ஓம்.

முனியான்டி: தனியாகவே பிறந்தோம், தனியாகவே போகப் போகிரும்னு அன்னிக்குத் தத்துவம் பேசின முனியான்டி இப்படிப் பண்ணியிருக்கவேன்னு உங்களுக்கு ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கும் சிங்னம்மா என்னங்க பன்றது? நாம் நினைச்சபடி எது தாங்க நடக்குது?

யோகம்: (குழந்தையை வாங்கிய வண்ணம்) வடிவான குழந்தை! பெயரென்ன லெட்ஸுமி?

லெட்ஸுமி: வணஜாவுங்க?

யோகம்: (குழந்தையுடன் கொஞ்சலாக) வணஜா..... ஹோய் வணஜா..... (குழந்தையைத் தாயிடம் கொடுத்து) இந்தா அம்மாட்டைப் போ. நான் ஜோப்பிபோட்டுக் கொண்டு வாறன்.

யோகம் உட்செல்ல, கணக்கும் முருகேசவும் வயலிலிருந்து வீட்டை அடைகிறூர்கள்.

முனி: அந்தா அம்மா, ஐயா அவங்களும் வந்திடாங்க..... அம்மா!

கனகம்: யார் முனியான்டி ஹோ? கூட உதார்.....

முனி: இது நாங்க லெட்ஸுமி..... அம்மாவைக் கும்பிடு லெட்ஸுமி,

கனகம்: (லெட்ஸுமியைக் கையமர்த்தி) இரு பிள்ளை, அப்ப அத்தை மகளையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்திட்டாய்?

மனி: ஆமாங்க எங்களுக்குக் கல்யாணப் ஆயிடிச்சங்க!

களங்கி: ஆமோ?

முருகேச: போயும் மூன்று நாலு மாசமாய்ப் போச்சு. அவிலு வெட்டிக்கும் ஆள் வரெல்லை. ஒரு கடிதமானது போல்லை. நாங்களும் என்னவோ ஏதோ என்னுடையிலை நிலைக்கோம். (மரியாதை யாக எழுந்த ஸ்கீமியைக் கையமர்த்தி) நீ இரு மகனோ!

முனியாண்டி: ஒன்றும் பண்ணிக்க முடியல்லிங்க...என்றால் திங்கினு ஆபிப் போச்சு. நடுத்தருஷலே விட்ட மாதிரி நாதியற்றுப் போச்சு இந்தப் போன்று. சித்தப்பா சித்தியும் இந்தப் பாரத்தையும் எதுக்கிட்டு சமாளிக்கிற நிலையிலே இர்லை. எப்பிடியாவது போன்று விட்டிட முடியங்களா? கையேத்துக்க வேண்டியது என் கடமையாயிடிச்சு. கல்யாணத்தைப் பண்ணி அறியாத ஊருக்கு அழைக்ககிட்டு வந்திட்டன். இனி உங்க வீடு தாங்க இவ்வூக்குப் புகலிடம்..

களங்கம்: என்ன முனியாண்டி இப்பிடிச் சொல்லிப் போட்டாய். நாங்கள் குடிக்கிற கஞ்சியைப் பலிரந்துகொண்டு எவ்வளவு காலமென்டாலும் இஞ்சையே இருக்கட்டும்.

முருகேச: எங்கூட குடும்பத்திலே நீயும் ஒருத்தன் மாதிரித் தானே முனியாண்டி?

முனியாண்டி: அதுக்குச் சொல்லலிங்க! என் குடிக்கை வேயே நாங்க குடும்பம் நடத்திக்கலாம். ஆனு ஹர் உட்கும் தான் யாத புதுர். உங்க கண்காணிப்பு வேறுங்கறதுக்காகச் சொன்னேன்...

முருகேச: ஏதோ உன்றை விருப்பக் போலே கெய். என்டாலும் அங்கை குடும்பம் நடத்திற்கெண்டா நீயும் வேண்டிய அடிக்குப் பண்ணவேறுமாஸ்லே.

களங்கம்: அதுமட்டும் இரண்டொரு சிழுமாக கேண்டாலும் வடசமி இஞ்சை இருக்கட்டும்.

முனி: நீங்க சொன்னாலுக் கரியக!

யோகம்: (கோப்பியுடன் திரும்பி) முனியாண்டி ..

கணகம்: பிள்ளையை இஞ்சை தந்திட்டுக் கோப்பியை வாங்கி குடி பிள்ளை...

வட்கமி: உங்க சின்னப் பொன்னனு ஒண்ணும் இருக்கிறதா அத்தான் சொன்னுங்களோ அம்மா.. எங்கேங்க , ?

கணகம்: பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போட்டாள். இப்ப மத்தியானம் வந்திவோன். பிறகு பாரேன். உண்ணர குழந்தையை நிலத்திலே விட மாட்டன்.

ஆகுகே: பிள்ளை நீ கோப்பியைக் குடிச்சிப்புப் பேசிய் பெட்டி படுக்கையை வைக்கக் கால் முகத்தைக் கழுவு. யோகம் அவைக்குச் சாப்பாடேதும் ஆயத்தப்படுத்தன் மேனே !

யோகம்: சரி அப்பு !

(காட்சி கரைசிறது)

அங்கம் 11

காக கூட்டத்தைக் குறிப்பளவாகப் பின்வரும் காட்சிகள் தூரித மௌனம் கலப்பட நிமூஷ்சிக் கோர்வையாகத் திரையில் நிகழ்கின்றன.

1. குருகேச குடும்பமும் முனியாண்டி தம்பதிகளும் வயலில் வினந்தது நீர்பாய்க்கி அறுவடை செய்யும் காட்சிகள்.

2: பல்களைக் கழக விரிவுரை மங்டபத்தால் மாணவருடன் சொறு, திப்பா வெளியே காலையில் கையேந்ததுலாயீப் பல இடங்களிலும் உரையாடிக் கற்றி வருவநான் மௌனம் காட்சிகள்.

3. சொக்குவில் தொழில் நுட்பக் கல்லூரியில் குமார் மதிப்பதும். கிணற்றி, வயல் வெளி, தோட்டம் முதலாம் இடங்களில் அவன் யோகத்தைத் தனியாகச் சந்தித்து உரையாடுவதும் போன்ற காட்சிகள்.

4: கமலி பள்ளியிற் பயிற்தல், முருகேக சிறுமி ஊழை வடன் விளையாடுதல், புகை வண்டியில் சோழ ஊர் வருதல், விழுதூர் காலத்தில் கபலி, வண்டூர், யோகம், ஆகியோரு டன் சங்காபித்தல், ஊர் நண்பருடன் இளங் கமக்காரர் கழுத்தில் உரையாடல், கண்டி திரும்பல் ஆகிய காட்சிகள்.

5 இளங் கமக்காரர் வயலில் வேலை செய்யும் காட்சியுடன் கலந்து முருகேக பாடிய வண்ணம் துலா மிதிக்கும் காட்சி.

ஏட்டென்ற கமரா முருகேகவை அங்கைக் காட்சியிற் பற்றிக் கொள்கிறது. அவர் கால் தடுமைறிக் துலாவிலிருந்து விழுந்து விடுவிடுர். மெரா விலகி, கணகம், யோகம் கூச்சளிடுவதையும், இளைஞர் ஒடிடலந்து அவரைத் தூக்கிச் சுந்து வீடு திருப்புவதையும் தொடர்புஷ்டத்திக் காட்டுகிறது. இக் காட்சித் தொடர் முற்றிவந்து நிலைக்கும்போது வீட்டின் அறையில் முருகேக கட்டிலிற் கிடப்பதும் அயனோர், உறவினர் குழந்திருப்பதும் தெரிகிறது.

தம்பர்: அந்தாளுக்குக் கொஞ்சம் காத்துப்பிடிக்கட்டும். உதுக்கை சத்தி வளைச்ச நிக்காமல் இஞ்சாலை வாருங்கோ.

கணகம்: (செல்லாக்கிரிடம்) அருமந்தாப்போலே யாட்டும் பாடிக்கொண்டு பதமையாட்டு துலாமிதிச் சஞ்சன் - எப்பிடிக் காஸ் வழக்கிக்கோதோ தெரியாது.

செல்லாக்கி: பின்னை இந்த வயகிலையுங் இளந்தாரியள் மாதிரி நாட்டுக் கூத்துப்பாட்டுக்களைப் பாடிக்கொண்டு துலா வழக்க வெளிக்கிட்டால் முடியுமோ?

கனகம்: என்னக்கா செய்யிறது? அந்த மனிசனும் இப்பிடி ஆலாய்ப் பறக்காட்டி எங்கடை அடுப்பு நெருப்பு எரியுமோ, பிள்ளையின்றை படிப்பும் தான் நடக்குமோ?

சௌலாச்சி: சொன்னுப்போலை மகனுக்கு அறிவிக்கிற தில்லையே?

கனகம்: அவனுக்கும் கடைசிக் சோதனை நடக்கிற நேரம்.

முனி: வெனுமின்னு நான் போய்த் தந்தி குடேதிட்டு வருப் பேஷனாம்மா?

(வெஷ்டாம் என்கிற பாவணையில் முருகேசு முன்னுகிறார்)

கனகம்: வேண்டாம். அவனை இந்த நேரம் குழப்பக் கூடாது, சோதனை முடிந்து இன்னும் இரண்டு நாளில் வந்திவோன் தானே!

சௌலாச்சி: இப்ப இதைவிடப்பெரிய சோதனை என்ன சோதனை? தகப்பனுக்கு உயிராபத்தான நேரத்திலே பெத்த பிள்ளை பக்கத்திலே இல்லாமல்ப் போனு வேறை எப்ப இருக்கிறது?

முருகேசு: (முனகலாக) வே ... னு.....ம.... தந்தி வே... னும.....ம...

தம்பர்: (குசூரின் சைக்கிள் ஜில்கெட்டு) சம்மா பேசாம் விரப்பா நி...அங்கே உன்றை மகன் வந்திட்டான் போலையிருக்கு, நி விட்டை கூ.

சௌல்: (கணவரை முறைத்துவிட்டு) அப்ப நாள் வாறன் கனகம். அங்கை குமாரும் வந்திட்டான் போலை...

கனகம்: ஒம் அக்கா...

சௌல்: (கணவரிடம்) வாங்கோவன்...

தம்பர்: ஊம்!

இந்தும் வெளிபேற, வெளியே இருந்து மருத்துடை
திரும்புகிறான் கமலி

கமலி: இந்தாங்கோ அம்பா மருந்து...

கனகம்: டாக்குத்தாட்டை எப்பிடிக் குடுக்கிறதென்டு வடி
ஊய்க் கேட்டியே மேனை...

கமலி: ஓம். இப்ப குடுக்கிற மருந்து இது. இதை ..

கனகம்: அங்கை அங்காவட்டைத்தான் விளங்கப்படுத்திக்
குடி. குடுத்திட்டு அங்காலை வந்திருக்கிறவைக்கு வெத்திலை பாக
காக எடுத்துவை...

லட்சமி: (கமலியிடம் தட்டத்தைப் பெற்று) தாங்க
கமலி! நான் குடுக்கிறேன்...

கனகம்: (கனாவனிடம் ஆதாவாக) இஞ்சேஞும் எவ்வது
நிலையை நோக்குது யட்டைம் ஆஸ்பத்திரிக்குக்கொண்டுபோய்க்
ாட்டுவதே...

முத்தீசு மறுப்பாகத் தலையலைக்கக் காட்டி கரைந்து
பெராதணைப் பூங்காக் காட்சியாக மலர்கிறது.

அங்கம் 12

அந்த மயங்கும் வேளை, சோழுவும், தீபாவும் பூங்காலைக்
அமர்த்திருக்கிறார்கள்.

திபா: சோழ, பேசும் இருக்கிறீங்களே!
(சோழ நெடு மூச்செற்றிகிறான்)

திபா: இன்னிக்குத் தான் கடை நான். இனி எப்போ
யார்ப்போமோ? எப்போ பேசுவோமோ? பேசுங்களேன்...

சோழ: நானைக்கின்னேரம் நான் யாழ்ப்பானத்திலே, நீரி
கொழும்பிலே.

தீபா: கண்டோம். காதுவிச்சோம். பிரிஞ்சோம். மூன்று வார்த்தையில் எங்கமுழு உறவும் முடிஞ்சிடும்.

குறுக்கும் மறுக்குமாக ஏதிரெதிர்த் திசையில் இருந்து பறந்து வந்து கணவேளை குறுக்கிட்டுப் பிரிந்த இரு குருவிகளை வானத்திற் சுட்டிக்காட்டி.

சோழ அங்கே பார்த்தியா தீபா? எதிரும் புதிருமாய்ப் பறக்கிற இரண்டு பறக்கவலரின்றை அந்தக் கண நேரச் சந்திப்புத்தான் மனிச உறவுகளும்.

தீபா: இருக்கலாம். ஆனால் எங்க உறவுவப் பொறுத்த வறையிலே எனக்கு அந்தக் கண நேரம் என்றழை வாழ்க்கையை யும் விடமுக்கியமாக இருக்கும் சோழ.

சோழ: எனக்கும் அப்பிடிச் சோல்ல விருப்பம்தான் தீபா. ஆனால் நடைமுறைக்கு ஒத்துவகுமா?

தீபா: ஒத்துவராதெஷ்சிறது எனக்கும் தெரியும். உங்கடமை தெரியும். பொறுப்புத் தெரியும். எங்க உறவிலேயிருக்கிற இன அந்தஸ்துப் பிரச்சினை தெரியும். அதனாலே தானே உங்க வாழ்க்கையிலேயிருந்து விலக ஒப்பிக்கிட்டேன்.

சோழ: உம்முடைய களின் இங்கிலன்டிலே இருந்து எப்பவாறுர் தீபா?

தீபா: அதேத்த வாரம். வந்த உடனேயே அவங்க எல்லோட்டு நிர்வாகப் பொறுப்பு அவருக்கு வந்திடும். கண்யானத்துக்கு எங்க அப்பா அம்மா, அவங்க அப்பா அம்மா எல்லாரும் கம்மதம் என் சம்மதம் மட்டுக்காண தேவை.

சோழ: நீர் சம்யதிச்சா... ...

தீபா: அதேத்த மாசமே கண்யானத்துக்கு ஏற்பாடாயிடும். எங்க எக்ஸாம் ரிசஸ்ட் வர்றதுக்கு முந்தியே கூட ஆயிடாரம்.

சோழ: உம்முடைய களின் குடுத்து வைச்வன் தீபா.

தீபா: நான் தான் கொடுத்து வைக்காதவன். பசி ! சோமு ! இந்தாங்க... (ஆட்டோகிராப் அல்பத்தைக் கொடுத்து) உங்களூபகத்துக்கு... ...எழுதிக் கொடுக்க.

சோமு சற்றுத் தயங்கிவிட்டு அதில் ஒரு கவிதை அடியை எழுதிக் கொடுக்கிறேன்.

தீபா: உங்க வாயாலேயே ஒரு தடவை படிக்கக் காட்டுக்க.

சோமு: சோலையிலும் சாலையிலும் சற்றிக் களித்துவனி வாலை மிடுக்கில் மயக்கடைத்து மாலையிலே ஆழியருகின்அமர்ந் தன்பாய் இடைதழுவி நாழிக் கணக்காக நன்னளிலவிற் கண் செறுத்திக் கரைகழுவும் கடலருகின் கடுகு மணாஸ் மீதினிலே கை விரச்கள் கிழியதைக் காதவென ஏமாந்தோம் !

தீபா: (கவங்கிய கண்களை வெட்டிச் சிவிரத்துக்கொண்டு) சோமு ! போகலாமா ?

சோமு: சுரி.

தீபா: எழுந்திருங்க ! (சோமு எழவே, தீபா சட்டெல்லை விநித்து அவன் பாதத்தைப் பணித்துபற்றிக்கொள்ள, அவன் விலகழுயன்று)

சோமு: தீபா ! என்ன இது ?

தீபா: (அப்படியே இருந்தபடி தலையை மட்டும் நிமிரத்தி) தீபா எங்கிற ஒரு தமிழ் பெண் தன் தெய்வத்துக்குச் செய்திய கடைசி ஆராதனை !

தீபா எழுந்து விருட்டெல்லை நடந்து தூரக்கே சென்று சௌறவதைச் சோமு பார்த்து நிறக்கக் காட்டி கரை சிறது

அங்கம் 13

(மறைத்த மாலைக்காட்டி காலையாக மலர, கிணற்றுதியில் குமாரும், யோகமும் எதிரெதிராக நின்று சம்பாஷிப்பது தெரிகிறது)

குமார்: அப்புவுக்கு வருத்தம் இன்னும் கடுமையா யோகம்?

யோகம்: கொஞ்சம் கடுமைதான்.

குமார்: சொழுவுக்கு அறிவிக்கவில்லையாமே?

யோகம்: இங்கூட்கு வந்திவோர் தானே!

குமார்: வித்தியாசமாய் நினைக்க வேண்டாம். காசேதும் தொவயா?

யோகம்: முந்தநான் தானே உங்கள் ஜயாவட்டத் தும்மா கடன் வேண்டினவ. பிறகும.....

குமார்: அவரட்டை வேண்டாம். வேறுமென்டா நான் தாறன்.

யோகம்: நிங்களே ஜயா அம்மாவே யின் கூர காசைப் போடுத்தான் ரேடியோக்கடை நடத்திறியன். பிறகு அந்த இலாபத்திலே நீங்கள் காசை எடுத்தால் அம்மாவுக்குக் கணக்குத் தாட்ட வேண்டாமே?

குமார்: அது நான் கமாளிக்கக் கொள்ளுவது.

யோகம்: அண்ணன் வந்த பிறகு பாரததுச் செய்யடூஷ.

செல்: (விருந்தையில் நின்று) குமார..... குமார.....

(குமார் அவளைச் சமீபிக்க)

செல்: குமார்ப்பெட்டப்போடு உனக்கெள்ளா கதை கிளைத் தடியில்.....?

குமார்: இல்லை அம்மா! தகப்பறுக்கு எப்பிடி என்னு கம்மா விளாரிக்கனான்.

செல்: என்னவாய்?

குமார்: கடுமைதானும்!

செல்: ஏதோ பிளழப்படுத்தத் தான் போகுது போலே. இந்த முறை அவைக்கு நஸ்வ விளைச்சலுமாக, சாவேளாள்ளும் என்னு தான் ஊரெல்லாம் கண்ணயாய்க் கிடக்கு.....

தமிழர்: (முன் விருந்தையிலிருந்து) குத்து! இந்த மனுசிய! நீ வாயோரியாய் ஒன்றும் சொல்லாமல் போய் அலுவலைப் பாரப்பா.....

செல்: ஊக்கும் அதுக்கு உங்களுக்கேன் இப்ப உம் பெள்ளாம் வலிக்குது.....

(காட்சி மாற்றம்)

அங்கம் 14

புளக வள்ளுத் தரிப்பும் சோழ பெட்டியுடன் இறங்கி வீடு நோக்கிச் செல்வதுமான காட்சி: அவளை வீட்டொடு உங்கையிற் கண்டு.

முருகன்: தமிழ் வர! உங்கை கொப்புவத்தானுக்கும் நானும் பங்க்கப் போறன்.

சோழ: (பரப்புடன்) அப்புவுக்கென்ன முருகன்?

முருகன்: தமிழ்க்குச் சோதிலை என்டு அவை அறீவிக் கேல்லைப் போலே. முந்தாத்து நயினுர் துலாவாலை விழுந்தல் வேயாக்கும் கடும் வருத்தமாக்கிப் போட்டது.....

சோழ: ஆ?

வீட்டுக்கு விரைவிற்கு, முற்றத்தில் அவைக்கண்டதும்.

வணாஹ: சோழ மாமா வந்தாச்ச. சோழ மாமா வந்தாச்ச.

அவளைத் தடவிக் கொடுத்து, விரைந்து விருந்தையில் ஏறுகிறோன்.

மணியந்: வா தமியி.....

சோழ: (அவளைக்குள் நுழைந்த பட்டிலிக் அமர்த்து.) அப்பு..... அப்பு.....

கமலி: (அஞ்சிற் சென்றமர்த்து.) அண்ணே!

சோழ: (அவளை அணைத்துவிட்டு.) அப்பு அப்பு.... (ஆகரவாக) என்னப்பு செய்யுது? (தாயிடம்) எனக்கேள் அறி வீக்கேல்லையா?..... ஒருத்தலையும் கூப்பிட்டுக் காட்டி வையா?

காநம் பேச முடியாமல் தேம்ப.

யோகம்: (தமுதமுத்தபடி) காட்டினதன்னே!

காநம்: இன்னும் கண்டம் தாண்டேல்லை என்டு சொல் விப் போட்டுப் போரூர் ராசா.....

சோழ: பட்டணத்துக்குக் கொண்டு போவம்.....

முனி: போற்றத்துக்கு ஜியா மறுத்திட்டாருங்க.....

சோழ: அவர் சோன்னுப் போலே விடுறதே?

முருகேச முனி மறுப்புக்காட்ட முனைகிறூர்.

மணியதி: இவ்வெத் தம்பி இப்ப இருக்கிற நிலைமையில் அவரை ஆட்டி அதைக்கி கூடாது.

முருகேச உதட சைவங்க வெனித்து

சோழ: என்னப்பு?

அப்பொருதுதான், வாசனில் வந்த தம்பரிற் கண் சென்று விக்க.

முருகேச: (முனைவாக) குடுத்துப் போடு..... விளைச்சல் .. தாராளம்..... கடறுக்குடு.....போதும்.....குமிப்பின்னையள்... நி தான்..... ஆறுதல் ... தண்ணி.....

கணகம்: நெடுகெத் தண்ணிதான் கேட்கிறூர் தாங்கு தனியுதில்லைப் போலே.....

யோகம் தண்ணீர் வகயளிக்க, சோழ அதை வாங்கிப் புகட்டியதும்.

முருகேச: முருகா..... முருகன்.....

தம்பர்: அந்த முருகன் படத்தைக் கொண்டந்து இஞ்சை முன்னுலை மாட்டுங்கோ அவருக்குத் தெரியத்தக்கதாய்.....

முருகேச: (வாசலூடே வெளியே திற்குப் முருகன் மீது கண்பதித்து) ஊரும்..... இல்லை முருகன்... ... முருகன்ரை..... கடன் .. .

மணியதி: (திரும்பி முருகனைக் கவனித்து) இவர் எங்கடை முருகனைக் கூப்பிட்டுர் போலே..... அடே முருகன்... இஞ்சாலை வா..... தெரியத்தக்கதாய் வா?

தம்பர: (தயங்கும் முருகனிடம்) அதுக்கென்ன வா?

(முருகன் கதவருகே வந்து கண் பணிக்க முருகேசைவ
நோக்கிக் கை கப்பி நிற்கிறான்)

முருகே: ஓம் .. முருகன் .. தொண்ணூறு... ரூபா...
ரூடு

முனி: (தழு தழுத்த குரலில்) இரண்டு வருஷத்துக்கு மூன்
ஞாடி வாங்கின கடலையும் ஞாபகம் வைக்கச் சொல்லுருங்க ..

முருகே: முனியாண்டி... கூத்து .. பொன்னிற்... சிறந
திடு

வட்சமி: வளறா... பாடம்மா... தாத்தா கத்துக் கொடுத்த
பாட்டைப் பாடம்மா — பொன்னிற் சிறந்திடு...

வளறா: (பசுகிறுள்) பொன்னிற் சிறந்திடு மின்னும்
யாழ்ப்பாணமே போக விரைந்தெழுவீர் — இதுசனம்

(வளறா பாட, வயலில் தசன் அதே பாட்டைப் பாடிய
போது கனகம் நானித் தலை குனிந்தனிலை, முருகேசைவுக்கு மீன்
காட்சியாகத் தெரிகிறது. இதழில் புண்ணகை படர, கண்கள்
கால்மாட்டில் நிற்கும் கணகத்திற் சென்று நிலைக்கிள்ளன)

வளறா: போக விரைந்தெழுவீர்-இதுசனம் எக தட்டுங்க
வேன் தாத்தா... ஹாய

எக தட்டிவல்லணம் அவன் சிரிக்க, காலேவாலை ஒன்று
ஸுற்றுத்துப் பலையிலிருந்து கூராமீத ஒவியுடன் வீழும் காட்
கியைக் கமரா காட்டித் திருப்புகிறது. மணியத்தார் முரு
கேசவின் சூத்திய கண்களை மூடவே

சோமு: (தந்நதமீது வீழ்ந்து கதறி) அப்பு!

(காட்சி மாற்றம்)

அங்கம் 15

(தம்பர் வீடு)

செல்: இனுகேருங்கோ! அய்யானாக் கதிளாயே சுதம் என்னுடைய நெடுஞ்செழியனாக சாய்ஞாகிருந்தா என்ன செய்யிற்று?

தம்பர்: புதுசாம் இப்ப என்னப்பா பிரச்சினை?

செல்: குமார் தனக்குங் காசு கொஞ்சம் தேவையென்கூடு காலையை ஒருப்பிடியாய்ப் பிடிச்சிட்டு போறுன்.

தம்பர்: சினேகிதவோடை. சேர்ந்து குடிச்சுறிக்கவாக்கும். அவனுக்குத்தான் தன் செல்லவைப் பார்க்க என்னுடைய பட்டணத்திலே சுடைபோட்டுக் குடித்திருக்கே!

செல்: பேருக்கோரு ரேடியோக் கலையைப் போட்டுக் குடித் திட்டா முடிஞ்கதே? முறையாற் எலக்ட்ரிக் வேலையன் அது இது என்னுடைய வந்தவாற், உந்தப் பாட்டும் பெட்டியளைப் பழுது பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் போதுமே? தன்றை படிப்புக்குத் தக்கதாய் அவன் கடையைப் பெரும்பிச்ச எலக்ட்ரிக் வேலையோடை சம்பந்தப்பட்ட எல்லா விரிவுகளும் பெரிகாய்ப் பெய்யப் போறுமோ. வேலை செய்யிறவன் கணிக்கு ஒரு போத்தல் கள்ளிக் குடிக்கா உங்களுக்குக் குடி அறிஞர்க்காமாதிரி.

தம்பர்: என்னட்டை எங்காலையைப்பா இப்ப கால?

செல்: அது தானே சொல்லிறங். தரவேண்டிய அங்கம் பக்கத்தாறைத் தட்டிக் கேட்டால்வோ கடன் திரும்பும்?

தமிழர்: வெந்த புள்ளிலே வேஸ் பாய்ச்சாதே யப்பா. அது
வள செத்த வீடும் சௌவுமாய் இருக்கிற நேரம்.

செல்: கிழவனும் செத்து நாலு மாசத்துக்கு மேஜையாய்ப்
போக்க. சாவோன்னம் வந்தும் அவைக்குக் கரிக்கட்ட ஏலைலை.
அரிசுவ வெட்டி அந்திர்டிச் சௌவும் பார்த்து ஆளான ஆக
மீனையும் வேளா வேளைக்கு வேலை வெட்டியில்லாமல் வீட்டோடே
இருந்து விழுங்கக் கணக்குச் சரி.

தமிழர்: அவன் பொடியனுக்கும் இன்னும் சேதனை மழு
மோறி வருல்லை. இனைய பெண்ணின்வர படிப்பையும் ஏலை
தெண்டு தீறுத்திப் போக்குவர். என்றாடத் தீறுக்கே இன்டா
ஏற்றாலே தானே அந்த மறுஷி பாவும் பறையபடி கட்டகு அப்
யம் கடையும் துவங்கியிருக்கு.

செல்: அவர் அப்பம் சுட்டுக் கய்ப்புக் கட்டவோ. குமாரன் கோற
ளமேந்திலே கோட்டுப் போடு சேலை பார்த்து நோட்டு நோட்டாய்
கூறுப்பக்க கொண்டந்து நீட்டி விடுவார் உங்களடக்கமை. அது
மட்டும் காத்துக் கொண்டிருப்போம். கடல் வத்தும் வத்துமொன்றி
காத்திருந்து கொக்குக் குடல் வத்தீச் செத்த கந்தயாய்த் தான்
முடியும்.

தமிழர்: என்றாலே ஏலாது, மனச்சாட்டி யில்லாத நி.வேணு
மென்டாப் போய்க் கேள்.

செல்: கேங்குத்தான் போறேன். பார்த்துக் கொண்டிட
குக்கோ.

கமார் கோரு வீட்டுக்கு வெட்டித் திரும்புகிறது. மூவி
யான்டி, லட்சமி, யோகம் முற்றத்தற் கிடிகு பின்ன, கனகம்
ஆனினிவில் அப்பம் சுட, கோழு ஒது கவிஜத நூலுடன் வீருக்க
தையில் அமர்ந்திருக்கிறான்.

வட்சுமி: ஏங்க? மத்தப் பாடியை நீங்க பின்னிடறிங்களா?

முனியான்டி: ஏன்? நீ என்ன செய்யுப் போறே?

ஸ்கமி: அங்கே அம்மா தனியா அப்பம் சுட்டுக்கிட்டிருக் காங்க நான் போய் ஒத்தாசை பண்றேன்.

முனி: சரி போ.....

(இது புறம் கமலியுடன் விளையாடுக் கொண்டிருக்கும்)

வன்னா: கமலிக்கா! புதுசா ஒரு பாட்டுக் கத்துக்கீட்டேன்.

கமலி: எங்கே கேட்டாய் பாட்டு?

வன்னா: மனியந் தாத்தா வீடு! எங்க விட்டுக்குப் பக்கத் திலே! அங்கே, ரேடியோவிலே.

கமலி: சரி பாடு.

வன்னா: ஆடிக்கிட்டுத்தான் பாடுவேன்.

கமலி: இல்லை. பாடிக்கொண்டுதான் ஆடவேணும்.

வன்னா: மாமாவையும் பார்க்கக் கொள்ளுங்க...

கமலி: நீ கொல்லு !

வன்னா: மாமா.. சோழ மாமா...

சோழ: உம்!

வன்னா: பாருங்க!

சோழ: (நூலில் விட்டுக் கண்ண எடுக்காமல்) உம்!

வன்னா: பாருங்கண்ண ! செல்லக்கட்டி மாமா .. பாருங்க

சோழ: சரி சரி...பார்க்கிறேன் பாடு...

வன்னா: பாடிறது கேக்கனும். ஆடிறதைத் தான் பார்க்க வேணும்...

சோழ: (தீயிர்த்து) ஆ. சரி. சரி.....

வண்ணா முறையாகப் பாடிமுடிக்க, சோழவும் கமலியும்
“அங்கா..... அங்கா.....” எனக் கைத் தட்டுகிறார்கள்.

சோழ: (சட்டென்று சபலியைக் கல்வித்து.) கமலி! தோடெங்கே?

கமலி: குளிக்கேங்கை கழட்டி வைச்சிட்டு போட மறந்திட்டன்.

சோழ: உள்ளது அதொன்றுதான். அதுகுமில்லாமல் ஏன் மூனியாக நிற்கிறுய்? எடுத்துப்போடு.

ஸ்ரீமி: (குளினிக்குள்ளிருந்து பரபரப்பாக) சோழத்தமிடி! இங்கே ஒடி வாங்களேன்...

சோழ: (விரைந்த வண்ணம்) என்ன?

எல்லோரும் குளினிக்கு விரைகிறார்கள்.

ஸ்ரீமி: இருந்தாம்பலே செய்க்கம் போட்டிட்டாம்க தமிடி...

சோழ: (தரசை விருந்தைக்கு இட்டு வந்து) யோகம்! ஒடிப்போய்க் கொஞ்சம் தண்ணி அங்கியா!

கிணற்றடி சென்ற யோகத்திடம் மறுபுறமிருந்து.

செல்லாக்கி: என்ன பிள்ளை யோகம் ... கொண்ணன்று இருக்கிறோ.....

யோகம்: ஒம்....

சென்: அவரும் கூட இப்பிடி ஒன்றையும் யோசியாமல்...

சோழ: (குழலை அவதானித்து சினாது) உவள் என்ன செய்பிருள்ள அங்கே? கமலி ஒடிப்போய்த் தூக்கியா வாளியை/ (கமலி கொண்டு வந்த வாளித் தண்ணீரிற் சொற்பம் தாய் முகத்தில் தெளித்து)

உப்பிடிக் கொஞ்சம் காஞ்சிருங்கோ, செல்லக் கொல்லக் கோவா மல் நெடீக் உப்பிடி தெருப்பைத் தின்டு கொண்டிருங்கோ...

கமலி தாய்க்கு விரிவுகிறோன். தன் விட்டு நோக்கிக் கிணற்றியிலிருந்து திரும்பியபடி.

செல்: மிடிஸம் பிடிச் உங்களுக்கு எப்பதான் விடியம் போகுவோ தெரியாது ... தரித்தியிம் பிடிச்சதுகள்.

காசலிருத்து தபால் மணி கேட்டு, காலி சென்று தபால் பெற்றுத் திரும்புகிறார்.

கமலி: தந்தி அண்ணே ஒரு குதிதமும் வந்திருக்கு.....

சோழு: (தந்தியைக் கிறந்து வாசித்து விட்டு) ஆ! பால் அம்மா! சோதனை பால் என்கு தந்தி வந்திருக்கு.

கணகம்: (ஆனந்தக் கள்ளிலோ என்ற பாட்டின் இசைப் பின்னணியில் முந்தன் படத்தை நோக்கத்தமுத்து.) ஆ! என்கூர அப்பனே..... முருகா.....

முனியாண்டி: சினிவொயா உங்க கஷ்டமேஸ்லாம் இனிப் பஞ்சாப் பறந்திடுக....

யோகம்: (அடக்கிய தயர் பீறி ஆத்திரங்காக, வெம்பி வீம்யியபடி) அண்ணே! வடவார் கண் திறந்திட்டார். ஒரு நிமிச்சும் தாமதீக்கக் கூடாது. இங்கெட்டே கொழுஞ்சுக்கு வெளிக் கீடுகோ அண்ணே. எப்பிடியும் ஒரு வேலை தேயிப் போடுகோ இரித்தாங்க ஏலாது..... ஏலானு..... (செ ருமி அழுகிறார்)

சோழு: நிகவைப் பார்த்துயங்மா! இங்கெட்கே வெளிக் கிடேன்.

கமலி: சேட்டிபிக்கெற வரமுந்தி என்னான்டான்னே?

சோழு: ஆதாரம் இருந்தாப் போதும் ராஜாத்தி.

கணகம்: முன்பின் தெரியாத ஊருக்குப் போய் ஆரோட்ட மேனை நிப்பாய்.

சோழு: பாப்பன்!

லட்சமி: ஏங்க! நம்ம ராம நாதன் அங்கே

தாழுஷ்களே முகம்பனியிலே வேலைபார்க்கிறோன். அவன் விரைவும் எங்கிட்டே இருக்கு. அங்கே வெறுமின்னு.....

முனியாண்டி: ஆமாங்க! நல்ல யோசனை.....

களகு: யார் முனியாண்டி, ராமநாதன்?

முனி: மோகம்போன இவ முதற் ஏருஷனேட தமிழ்க் கெயலா இங்லியே தவிர தங்கமான வையறூங்க. ஸ்டெமியோடை அங்கீரி அண்ணின்னு உசிருங்க. அவற்றுக்கு விபரமாகத் தந்தி குபிக் கண...யா. ஸ்டேஜூஷன்களே வந்துவோன்.

சோழ: ஆஹ் அந்தயாளம் தெரியாமல் எப்பிடி?

முனியாண்டி: ஏன் ஸ்டெமி! உங்கிட்டே அவன் போட்டோ படம் கூட இருந்திச்சில்லே?

ஸ்டெமி: ஆமாங்க! பெட்டியிலே இருக்கு.

முனி: அதைக்குறித்திடு..... அதெல்லாம் ஈவமா முடிஞ்சிடுக.....

களகு: சோழ எல்லாம் குருக்குமரத்தியின்கூர் அருள்தான். நீ முதல்லே கோவில்லை போய்க் கும்பிட்டு வா: போற தங்குக் காக, அப்பத்தைக் கடையில் குடைத்திடு அங்கேயே மாறிக் கொண்டு வாறன்....

சோழ: கரி அம்மா.....

கமலி: (புறப்படும் சோழ வீட்டு) அண்ணை! அந்தக் கடிதங் பாக்கேஸ்லை.

(சோழ உறையைப் பிரிக்கிறோன். அது திபாவின் திருமண அழைப்பு. அதிந்கையான் எழுதியிருக்கும் வரியைப் படிக்கிறோன்)

சோழ ஆணந்தக் கண்ணீர்- என்ற (பாடலின் இசைப் பின்னணியில்.) பரிதியின் மீதும் அந்தப் பால் நிலை மீதும் தானே உறுதிகள் கோடி செய்தோம் உண்மத்தராயிருந்தே காக்

கமலி என்னன்னு அது கண் கலங்குது?

சோழ: ஒன்றுமில்லை கண்டியிலே கண்டு பழகின என் கிளேகிதன் ஒருத்தனுக்குக் கல்யாணம்!

முற்றத்திலிருங்கிப் படலைத் திறக்கு ஒருங்கூட்டிலேறி மீண்டும் அழைப்பிதழை எடுத்து நேர்க்கிண்டடி, அதைச் சிறுதுக்களாகக் கீழ்த்து விரிந்தியபடி நடந்த தூரத்தே செற்று மறைப, காட்டி மாறுகிறது.

அங்கம் 17

(கோட்டை ரயில் நிலையம். அதிகாலை. ரயிலால் இறங்கி அணைவரும் களைய, சொழு தனித்த நிற்கிறான். ராமு அவனை நெருங்கி விசாரிக்கிறான்)

ராமு: சோழ எங்கிறது ..

சோழ: நான் தான்! (முகத்தைக் கார்த்து நோக்கி) ராமநாதன் நிங்கள் தானே?

ராமு: ஆமா! வாங்க! ஸ்ரூபி அன்னி ..

(இருவரும் வெளியேறியபடி)

சோழ: சுகமாயிருக்கினம்... உங்களுக்கு அவை தந்த கடி தம... ...

(கடிகத்தை வசங்கி நேட்டமிட்டபடி டாக்கியில் ஏறி இருவரும் புறப்பட்டு ஒரு சேரித் தோட்ட முன்றலை அடைகிறார்கள்.)

ராமு: இது தாங்க இந்த ராமன் வாழும் பண்ற அயோத்தி மாநகரத்து அரண்மனை. உள்ளே வாங்க... பெட்டியைக் குடுங்க.

(அறநீதை அடைந்து பேசியடி உடை மாற்றியதுப)

சோழ: ராமு பாத்ருக் எங்கேயிருக்கு?

ராமு: நல்ல மேள்வி கேட்முங்க போங்க! ஆனாலும்பட்ட அயோத்தி மாதகாத்திலே அதுக்கொள்ள குறைச்சல்! கொடிப் பாருமில்லே, எடுப்பாருமில்லாத இந்த ராம ராஜ்யத்திலே அது

கூடப் பொதுவுடைமதான். வாங்க... (வெளியேறுவதையில் ஏத் தில்லாத திரை மட்டும் உள்ள வாயிலைக் காட்டி) பார்த்தீங்க என? அடையா நெடுங்கதன்! விடுகே கதவுக்கும் பூடே போடற இல்லை. ஏன்னு, கதவே கிடையாது... (பொது நீர்க்குழாயில் பெண்கள் குளிப்பதைக்காட்டி) தன்னிர் கூடப் பொதுவுடைம - அயோத்தி நகாத்து அழகுசந்தரிசன் பொதுநிதித் துறையிலே ஜூலக்கிளைட் செய்கிறுங்கபாருங்க...

(விட்டுக் கிணற்றில் முருகனுக்கு வோகம் நல்லனிர் வார்க்கும் தோற்றம் சோஞ்சுவுக்கு மீன் காட்சியாகத் தெரிவிறது.)

ரோமு: (புன்னகத்து) உம்!

ராமு: என்ன திரிக்கிறீங்க?

ரோமு எங்காட ஊரை நினைக்கன் ராமு. அங்கை தன்னிர் கூடப் பொதுவுடைமையில்லை. தாகம் தனியப் பொதுக் கிணற்றில் தன்னியனிக் குடிக்கக் கூடச் சில பேருக்கு உரிமையில்லை...

(பொதுக் கழி கூடத்தைத் தூரத்தே கட்டிக்காட்டிவிட்டு)

ராமு: ஆமாச! இந்தச் சேரியப் பற்றிச் சிந்திக்கச் சிந்திக்கப் பன் கண்ட கழுதாயம் தர்ன்னாபகம் வரும் உம். போகப் போக அதெல்லாம் புரியும். நிங்க போயிற்று வாங்க...

ரோமு சென்று திரும்பி அறையை அடைந்த பின் சம்பாஷனை தொடர்கிறத.

ரோமு: ராமு! உங்களுக்கு என்னுலை கொஞ்ச நாளைக்குக் கடருச்சாய்த் தூனிழுக்கும். வேலை தேடுறது இந்த நாளிலை விஸ்வங்கம் தான் என்னுடையக்குத் தெரிவும்... வேறே ஆரின்றாயும் உதவியில்லாமல்தான் உங்களைக் கட்டப்படுத்த வேண்டியிருக்கு...

ராமு: அதெல்லாம் எனக்கு ஒன்றும் கொமமல்லை ரோமு. அன்னி கட்டத்தீவே அந்தனையும் எழுதியிருக்கா... பி. ஏ. படிப்பிதுக்கேக! முடிந்தளவு முயற்சி செய்து பார்ப்போம்..... கிளம்புங்க.

வோழு: எங்கே பேசு?

ராமு: வன வாசத்துக்குத் தான். வேறே எங்கே?

வோழு: வனவாசத்துக்கா?

ராமு: ஆமா! வேலை வேட்டைக்கு ஜெறிற்கே போகழுதியும், காட்டுக்குத் தான்! இந்த அயோத்தி நகாத்திலேயே ஆரணி சுக் காடும் இருக்கு. இந்த மாநகரக் காட்டிலே எத்தனை விதமான மனித விளங்குகள் இருக்கு என்றிருது. போய்ப் பார்த்தாத் தெரியும் முதல்லே நான் வேலை பார்க்கிற இடத்திலேயே வேட்டையழூரம்பிக்கலாம் – புறப்படுங்க.

(காட்டி மாற்றம்)

அங்கம் 18

அவைகம் வீட்டுச்சுற்றத்தில் கிடை தீவனிக்கொண்டும், யோகம் முற்றும் செருக்கிக்கொண்டு மிருக்க, கமலி தாய்க்குக் கோப்பி கொள்கிறுவந்து கொடுக்கிறார்கள்.

கமலி: அண்ணன்றை கடிதம் வந்தும் இரண்டு கீழமை யாக்கி, ஏன் எழுதாமலிருக்கிறோ தெரியாது..... போயும் இரண்டு மாநகரத்துக்கு மேலேயாய்ப் போச்சு. இன்னும் வேலை கிடைக்கிறுக்காதே அம்மா?

கங்கம்: கிடைக்கிறுக்கும். அதைக் கவனிக்கிற தொலைகளிலே நேரம் இஸ்ஸாமலிருக்கும். இஸ்ஸட்டிப் பிள்ளை எழுதாமல் விடமாட்டான் ..

யோகம்: எதும் வருகுத்தம் கிருத்தமோ தெரியாது...

கமலி: (கோபமாக) ஏனக்கா அப சுகுனம் மாதிரி அப்பிடிச் சொல்லிறியன்.

களாகம்: ஓருக்கள் காக்க! நாங்கள் படத் திட்டங்களை என்றார் பின்னோக்கரும் ஒன்னிட்டால் பிறகு இருந்தென்ன?

கமலி: கம்மாயிருங்கோம்சா! இந்த அக்காவுக்கு எப்ப என்ன கநதுக்கிறதென்டு தெயியாது .. அப்பிடி ஏதுமேன்டால் வர்க்கி அக்காவுக்கு இராமநாதன் எழுதியிருப்பார் தானே! கடி தம் வந்ததோ என்டு போய்க் கேட்டாலே?

கணகம்: ஒம் வேலை.....

கமலி: அங்கையும் கடிதம் வரேவிலையென்டால், நான் அண்ணோம்கு இன்னென்று கடிதம் எழுதப் போறுன்.....

யோகம்: எப்பிடி?

கமலி: எனக்கு அண்ணோலையும் பார்க்க ஆகையாயிருக்கு. வேலைடெட்டாட்டிலும் காரியமில்லை. உடனொடுக்கோ என்டு எழுதப் போறுன்.

யோகம்: அதில்லைக் கமலி! முத்திரைக்குக் கூடக் காரில்லா சல் எப்பிடிக் கடிதம் எழுதப் போருங்? எழுதினாலும் திரும்பி வர அண்ணனாட்டையும் காசிருக்குதோ இல்லயோ.....

களாகம்: உங்கள் அந்த மனிசன் இருந்து துலாங்கட்டை அடிக் கென்டாலும் அடுப்பெரிஞ்கது. பட்டம் படிச்ச பெத்த மகனிறுந்தும் ‘ஹரோசாம் வீடு பட்டினி’

கமலி: (கண் கலங்கித் தன் இரு தோடுகளையும் கழற்றித் தாயிடம் கோடுத்து) அம்மா: இந்தாங்கோ!

கனகம்: என்னது?

கமலி: அண்ணன் பட்டினி கிடந்து வாங்கித் தந்ததோடி வீடு பட்டினி கிடக்க என்கேளம்மா! விததோ ஈடுவச்சோ வேறுமானதை வாங்குக்கோ — ஆனாலும் அண்ணனைச் சம்பாத்தி குறை சொல்லாதெங்கோ...

யோகம்: (கூட்டுவதை நிறுத்தி விழங்கதயிற் சென்று தேவீ பியபாடு) எல்லாம் என்னுலோ தானே வந்தது... அன்னனுக்குக் கடிடம் கூட ஏழுத முடியேன்றையென்று எனக்குத் துக்கமில்லை யே... அந்தக் கூடத்திலே தானே நானும் கொள்ளலுள்ள... அதுக்காக இப்படிவரேன் இப்பிடிக் கெய்ய வேணும்....

கலைம்: மனம் பொருமல் நான் ஒரு வார்த்தை கோன்ன துக்கு நீங்களேன் மக்கள் ஆளுக்காள் மனம் சோநிறியன்.....? தோட்டைப் போடு கமலி... நான் எங்கையன் போய்க் காக மாறிக் கொண்டு வாறன்.

(காட்சி மாற்றம்)

அங்கம் 19

(சோமு வேலை தெடிக் கொழுப்பு நாளிட பல இடங்களில் ஏறி இறங்குவதும் அலைவதுமான பெளனக் காட்சிகளின் சுற்றில் மாலையில் ராமுசுகிதம் காலிமுகத் திடலில் ஒரிடத்தில் அமர்ந்த சம்பாஷிக்கும் காட்சி நலைக்கிறது)

ஊழு: சோமு! அப்ப உங்க நீங்மனி தை நிங்க மாற்றிக் கவே போறுதில்லையா?

சோமு: இஸ்லை ராழு. முன்று மாதமாச்சு. வொழுங்பிலே வேலை தேடாத இடமில்லை. என்றால் குடுப்பத்துக்கு மட்டுமில்லை. உங்களுக்கும் கூட நான் பராமாய்ப் போயிட்டன்.

சோமு: இன்னும் இரண்டொரு வாரமின்னாலும் இருந்து மாற்றுகிட்டுப் போறுது நல்லதின்னு நினைக்கிறேன்.

சோமு: வென்டாம் ராழு. நாளைக் காலமை மாழ்தேவீயி கோயே நான் போக வேணும். நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திட்டன். நிங்கள் கொல்ல மாத்தி இங்கை வனவாரம் இருந்து, ஒருதன் மற்றுவன்றை கண்ணோக் குத்திப் பிழைக்கிறதை விட ஊரிலை

மன்னைக் கொத்திப் பிழைக்கிறது மேல் போறத்துக்கு மட்டும் ஒரு பதினைஞ்சு ரூபாய் காச மாறித் தந்திடுவதோ... போன்றும் எப்பிடியும் அனுப்பி வைப்பேன்.

ராமு: முனு மாசத்திலே என்னமோ முற் பிறவித் தொடர் புள்ளவங்க மாதிரிப் பழகிட்டோம். கொல்றேன்று தப்பா நினைக் காதிங்க. கவிதைகளைப் படிச்சிட்டு பாசம், மானம், பண்பாடு, இலட்சியமான்று கொஞ்சம் அதிகமாகவே அலட்டிக்கிறிங்கள்று எனக்குப்படுது.

ரோமு: ஏன் அப்பிடிச் சொல்றீங்கள்?

ராமு: உங்களோடு பிரியமாயிருந்த அந்த தீபா எங்கிற பெண்ணைப்பற்றி சொன்னிங்க. சேயலா இருக்காங்களோ விலா சமும் உங்களிட்டே இருக்கு. உத்தியோடும் தேட ஒத்தாசை செய் வாங்களோ! பேசவே யாட்டேன்று பிடிவாதமாக இருக்கிறிங்களோ.....

ரோமு: ராமு! என்னையும் தீபாவையும் பற்றிய கதை முழுதுமே உங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். அது முடிஞ்ச போக்கு. முடிஞ்ச கதை தொடர்ந்தில்லை என்டு சொல்லுவாங்க. எக்காரணத்தைக் கொண்டும் மறுபடி நான் தீபாவின் வாழ்க்கை யிலே குறிக்கிடுவதில்லை. என்று விருதம் பூண்டிருக்கிறேன்.

ராமு: உங்க வாழ்க்கைக்கு வழி தேடிறது அவங்க வாழ்க்கையிலே குறுக்கிடுதா எப்படி ஆகும்?

ரோமு: ராமு! போற பாதையிலே பூணை குருக்கே வந்தாலே பொல்லாத காலம் என்று பொச்சிக்கிறது மனித கபா வம். ஒவ்வொருத்தர் வாழ்க்கையிலே பூணைகளை விட மனிதர் தான் அதிகம் குறுக்கே வருகினம் என்றது என் சின்ன வயசுக்குள்ளே நான் கண்ட அனுபவம்..... தீபாவின் வாழ்க்கைப் பாதையிலே நான் பூணையாக விரும்பிவேன்.

அவ்வழியே வந்த சுதந், சோமுவைக் கண்டு அருகே நெருங்கி.

சுகத்: யானு! ஹலோ! தங்க சோமுதாவே?

சோமு: ஆ! சுகத்! மைகோட்!

சுகத்: ஐ ஆம் சோ லோட் சோமு! எப்ப வந்தது கொழுஷ் புஞ்சு?

சோமு: முன்னு மாசமாகுது சுகத்.

சுகத்: தீரீ மந்தல்! ஏன்பா! எங்களை எல்லாம் ஞாபக மில்லையா? எங்க அட்றல் கூட மறந்து பேச்சா?

சோமு: அட்டே! இவரை அறிமுகப்படுத்த மறந்திடன். தீவர் மில்டர் ராமநாதன். ஒரு மூலம் கம்பெனியிலே வேலைபார்க் கிருஷ்..... ராமு! இதுதான் சுகத்.

ராமு: ஹலோ..... கும்பிடப்போன பூனை குறுக்கே.... ஐ ஆம் சோறி ... கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்த மாதிரி உங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கிட்டிருக்கிற நேரம் தரன் நின்களும் நத்திச்சிருக்கிறங்க.....

சுகத்: அப்பிடியா? என்னைப் பற்றிப் பேசுகிற அளவுக்கு குறுக்கம் இருக்கா இருக்கு. அது போதும்..... சோமு, உங்களைப்பற்றிப் பேசுவதும் ந்தைய. வாருங்க. மூனுப்பேருமா எங்கா வது ஜோட்டஸ்லே போய்க் காப்பிடடுக்கிடே பேசலாம்.....

சோமுவை சுகத், கையைப்பற்றி அழைக்கிறார்.

சோமு: ராமு.....

ராமு: சோறி! என்னை மன்னிக்கனும் சுகத்! சோமு! உங்க விஷயத்திலே நான் பூனையாக மாறக்கூடாதில்லே?

சுகத்: பறவாயில்லை..... வாங்க

ராமு: நோ நோ! நான் அயசுமாப் பேசுவதும்! சோமு! நீங்க போயிற்று விடுகே வந்துமே.....

திட்டில் திறுத்தியுள்ள தன் காரர் அனுபியதும்.

சகதி: அப்பயண்டு உங்களைப் படினேர் பள்ளிடு முதல்

ராமு: வேணுங் வேணுங் நான் போயிடறேன்...

ரோமு: நான் சுறுக்கு வந்திடுவன் ராமு சீழு!

சாமு விலக, ஒசாமூவும் சகத்தும் காரிக் கறிச் சப்பா
ஷித்தபடி செல்லுதைக் காரரா தொடர்சிறது, மன்றத்
யல்ளியா தூராட்டலீல் அவர்கள் சிறுஞ்சிச்சாலையீ
லுள் நுகழுகிறார்கள். எஃ, எஸ் பெர்னூன்டோவின் இதை
நீஞ்சுசியும் “காப்ரோ” நடவடிக்கை பின்னணியில் நீழு
உணவருந்தியபடி சம்பாவிக்கிறார்கள்.

சகதி: ரோமு! உம்முடைய அப்பா இறந்தது பற்றிக் கூட
அறியிக்கல்லியே! வெடிந்துக்கு நீர் வரக்கூடும் என்னும் தீபா
எதிர்ப்பார்த்தான். அப்பா இறந்தது அவனுக்குக் கூடத் தெரி
யாது.

ரோமு: தீபா ககமா ...?

சகதி: ஒ யெஸ்! புருஷனேடே எஸ்டேட்டிலே சுகமாயிருக்
கிறான். குழந்தை ஒன்று கிடைக்கப்போற்றாப் போன வாரம்
தான் கடிதம் எழுதியிருந்தான். உம்மைப் பற்றிக் கூட நியூஸ்
ஏதும் தெரியுமானாலும் விராக்கி எழுதியிருந்தான்.

ரோமு: என்ன மறுமொழி எழுதினீர்?

சகதி: தெரிஞ்சாத்தானே எழுத ஏற்றும்!

ரோமு: தெரியாம் இருக்கிறதே நல்லது! என்னை இன்
டைக்குக் கண்டதைக்கூட எழுதாமல் விட்டால் பெரிய உதவியா
விருக்கும்

சகதி: செயர் அப் ரோமு!

ரோமு: உம்!..... உம்முடைய அமரா விடையால் என்
ஞாக்க அந்த?

சுகத்: எனக்கு உத்தியோகமே இப்பதானே ஆகியிருக்கு சோமு. இரண்டொரு வருஷம் போக வேணுமா?

சோமு: அதுவும் சரிதான்.. நேரமாகுது. போகலாமாச கத?

சுகத்: சோமு! நாளைக்கு கண்டிப்பாய் போய்த்தான் ஆக ஆலுமா? நீர் ஆட்ஸ் டிகிறி என்றிரதாலிதான் கஷ்டம். தீபா எஸ் டேப்லே விருப்பமான போஸ்டிலே வேலைபார்க்கலாம். அதுக் கும் சம்மதிக்க மாட்டேங்கிறீர் சரி இரண்டொரு மாசம் என்கடவே தங்கலாம். எப்படியும் ட்ரை பண்ணி ஏதாவது ஏற்பாடு செய்வேன். ஆன நிரோ

சோமு: வற்புறுத்த வேண்டாம். சுகத். நல்லாய் யோசிதீ துத்தான் நான் இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன். என்னைத் தயவு செய்து தடுக்க வேண்டாக.

சுகத்: இதுக்கு மேலே உமக்கு எப்பிடிச் சொல்றுதின்னே புரியல்லே. சரி..... நாளைக்கு நீர் போயிட்டாலும் எங்களை ஞாபகமிருந்கட்டும். எப்போ என்ன உதவி முடியுமோ அதைச் செய்ய நாங்க காத்துக்கீட்டிருப்போம்.

சோமு: தாங்ஸ..... போகலாமா?

சுகத்: ஈரட..... (சமிக்ஞை செய்து) வெயிட்டார்...

பில்லுக்குப்பணம் கட்டி அவர்கள் புறப்படாத காட்சி கரைகிறது.

அங்கம் 20

சோமுவை ஏற்றிச் சுவன்னம் கூத்தின் கார், பின்னர் யாழ் தேவி, பஸ் ஆகியவை ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிக் கரைத்து, மாறி, அவன் வீட்டிட அடையும் காட்சியாக நிலைக்கிறது.

கமலி: அண்ணு! அக்கா - அண்ணு வந்திட்டார்!

யோகம்: வந்திட்டங்களான்று..... வாங்கோ.... கை
காலைக் கழுவிற்று வாங்கோ காப்பிட.....

கமலி: முரி பாண்டி, ஸ்டெமி அக்காவையோடை அப்
போதை, போனவ வயதுக்கு, இன்னும் காணோல்லை, வரட்டும்,
நீங்கள் சாப்பிடுக்கோ.....

யோகம்: உளவுக்குறுகி (சொழுவுக்கு மேலும் பரிமாறி)
உம்! சாப்பிடுக்கோ... அங்கையும் உப்பிடிச் சாப்பி மால்
கிடந்து தானுக்கும் உந்தக் கோலம் ...

கமலி: அண்ணே! எத்தனை நாள் விவிலை வந்தவரிங்க...?

சோழி: (அட்டுச் சிரிப்புடன்) உம்...! விவோ? அவு
கள் நாள்.....

யோகம்: வேலையைப் பற்றி விசாரிக்கேல்லை; அதுக்கேட்ட
மிலே விவைப்பற்றுக் கேட்கிறு.....

கனகம்: (முற்றத்தில் நுழைகையின் சொழுகை கழுவி
வருவதைக் கண்டு) யோகம்! ஆர்? தம்பி வந்திட்டாரே?.....
உதெங்ன ஓலை உன்றை கோலம்? என்ன ராசா?...வேலை
சரியாய்ப் போக்கே?

சோழி: உம்!... ஓம் அம்மா! வேலை கிடைக்கிடுது?

கனகம்: என்ன வேலை மேனை? நஸ்ல வேலையே?

சோழி! (விருந்தைக்குச் சென்று மன வெட்டியைத்
தூக்கிட தோலில் வைத்தபடி) ஓம் அம்மா! ஆரூங்கும் கை
கட்டிச் கனக்குநக் குடிக்காத பேலை..... அப்புவும் அப்புவின்றை
அப்புவும் அவின்றை முன் பரும்பரை முழுதும் பாத்த முதல்தர
மான வேலை.

கனகம்: என்ன கேள்வுறுய்?

சோமு: (அண்ணமக் காட்சியில்) ஒம் அம்மா! ஆரூக்கும் அடினமக் சேவகம் பண்ணுமல் ஊருக்கும் உலகத்துக்கும் உணவு குடுத்து உயிர்குடுத்துக் காப்பாத்துறையே ஒரு தோழில் இதுதான். உழவுத் தோழில். உயந்த தோழில். உண்ணத் தான் தோழில்!

கணகம்: (கரீத சுதிப் பலவெட்டான் அண்ணமக் காட்சியில்) இதுக்குத்தானு ராஜா நாய்க்கள் இவ்வளவு கல்லப் பட்டு உண்ணோப் படிக்க வைக்கோம்? பக்கத்துவீடு அக்கத்து விடெவ்வாம் பங்குக்குப் பத்தாத்துச் சொல்லுக்குத் தோல்லு சொட்டு. சொல்லக் கூன்பாடி ஏன்னிக்கு இரண்டு மூர்க்குன் கூடும் வழியில்லாயல் கண்டு கூரத்தானேக் கூறப்படி வித்துக் காசதேடி நாலுக்கு நான் கோழிக்குப்போட எழும்பி “நான் காலம் யரும், நல்ல காலம் வரும்” என்று நம்பி நம்பி நெருப்புத் தின்டு நான் அப்பும் கட்டு வித்து விழுந்து படிக்கிற வயதிலே விடியங்களில்த் தண்ணி பாய்க்கி, விஸா குறியத் துலா உழுக்கி அப்பா போத்துக் கணக்கச் சில்லறை சேத்துக் கோத்தத்துப்படி, இதுக்குத்தானு ராஜா நாய்க்கள் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உண்ணோப் படிக்க வைக்கோம்? இதுக்குத்தானு ராஜா? இதுக்குத்தானு?

வெம்பி வெடித்துப் புவப்புகிறோன்,
அ/இத பலவெட்டான் அண்ணமக் காட்சியில்.

சோமு: அம்மா! எறுங்கு நான் படிக்கேன்? சுதிகளை அருசு மணியிலே இருந்து மதியம் இரண்டு மணி மாட்டு ஆலாயப் பறந்துபழக்க அப்பர் ஏலாப் பருவத்திலே “வேலா, கந்தா துளை” யென்டு ஒரு மூலையிலேயே நிங்கியோய் முங்கவிட வேணுமென்றுக்கிள்ளையா? நீங்கள் பெத்துத்தந்த இந்த இரத் தினங்களை இரண்டு முத்துத்தோடுகள் மதிரி கைத்துக் காப்பாத்த வேணுமென்றாலும்கிள்ளையா? நான் சின்னானும் இருந்த போது யோன்விறுமாய் இருந்த உங்கள் மும் தன்றிற மிழந்து தண்ண குடிசி உயிரிடக் கதுத்து காடுகிடைக்குதே அம்மா, அந்தத்தாய் உயிர்ந்திலே பாஸ் வாத்துத் தாபரிக்க வேணுமென்றாலும்கிள்ளையா? இதையெவ்வாய் யோடிக்க நடம்கிற புத்தினை என்குந் தந்தது படிப்பில்லையாம்யா?

யோகம்: யாறுபுக்குரிய உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டிய நிலைகள் இப்பிழப் பச்சை மன்ற கொத்திப் பிளழுக்கலேஜு மா அஸ்ஸீனா?

வோமு: உனக்கு நூபகம் இருங்கா யோகம்? அஜ்ஞாட்டக் கெரு நாள்.....

ஏத ஆரம்பத்து ரூதல் அங்கத்துக் குதிலிச் சம்பவங்களை மீண் காட்சியாக வருகிறது.

யோகம்: ஒங் கமலி! இன்னொன் படிக்கிறது அறிவுக்காக இல்லை. எனக்கும் உனக்கும் தெனம் சம்பாதிக்க.

வோமு: அறிவுக்காகப் படிச்ச அந்தக்காலம் யோயிட்டே யோகம். இப்படிப்பு உத்தியோகத்துக்காக. உத்தியோகம் பணத்துக்காக. என்னைப்போல ஏழைகளுக்குப் பணம.....

யோகம்: எங்களைப் போலச் சோதாரிசனங்களுக் கெளத் துக்காக. இல்லையா அன்றா?.....

மீண் காட்சி முடிந்து விட காட்சியாத திருப்ப.

வோமு: ஓம் யோகம்! நீ அப்ப நிலைச்சமாதிரி, நான் இப்ப நிலைக்கிறேன். அறிவுக்காகத்தான் படிப்பு வேணும். தேவறிலுக்காக இல்லை.

கமலி: அன்னை! அதுவும் பி. எ. படிக்டீட்டு வந்தா தோட்டு கெய்யப் போற்றுகள்?

வோமு: கமலி! பி. எ. என்டாஸ் என்ன கருத்துச் சொல்லு பார்ப்போம். “பிடி என்று” என்டாதத் தான் அப்பிடி கால்கி பி. எ. என்டு சொல்லுது. ஏ பிடிக்கிறதிலே நான் பி. எ. படிதான். விளங்கிக்கொடு?

கமலி: அன்னை! அன்னை! பேச்சிலே நிக்கன் பெரிய. பி. எ. தான்.

சோழ: உமி செயலிலும் பெரிய பி. ஏ. தான். கொல்லு
பி. ஏ.?

கமலி: பிடி - ஏனு!

(அட்சி மாற்றம்)

அங்கம் 21

"பி. ஏ. பிடி ஏனு" என்ற பல்வீரி கொஞ்ச பாடவீர் பிர்ஜனீயில் சோழ, தன் குடும்பம், முனியான்டி குடும்பம், இளக் மக்காரர் கழக அங்கத்தவர் சிதம் தோட்டத்தில் உழவு இயந்திரக் கருவிகள் துணையுடன் கமம் செய்து செழிப் படையதும். கட்சிகளை அடைப்பதும், அவன் குடும்பத்தவர் தோற்றத்தில் செழிப்பின் கேரளம் புளப்படுவதுமான காட்சி கள் கோவையாக மலர்ந்து கால நகர்வையும் குடும்பச் சிறப்பு வளர்ச்சியையும் குறித்துச் சென்று. ஈற்றில் இளக் மக்காரர் கழக அலுவலகக் காட்சியாக நிலைக்கிறது. ரட்னம், ஆணந்தன், கனகு, சோழ ஆகியோர் அங்கு உரையாடுகிறார்கள்).

கட்சி: சோழ! கல்டிக் காவிரியை இளம் கமக்காரர் கமக்கத்தார் எப்பிடிம் பொன்னியீரு பூமியாக்கியிருக்கிறோம் பதிநிதியே?

ஆணந்தன்: எவ்வாறும் சோழவின்னர் முயற்சிதான் காரணம். இத்த வருசம் உண்ணோச் சுங்கத் தலைவராக்கின்னதாலே தான் நாங்கள் இவ்வளவு வேலையும் செய்யுடின்கூது சோழ.

கனகு: அப்ப எங்கட உழைப்போன்றும் இதிலை சேத்தி விளையோ அங்கான்?

ஆனந்தன்: உடலுறையப்பாலை காட்டும் காளி விளையிற கால மிலிலீக் கணது இப்ப. முளை உழைப்பும் இதிலை சேந்தாத்தான் உழவன் என்டு ஏளனம் பண்ற நிலை மாறும்.

சோழ: ஏளப்பா இதுக்குத் தர்க்கம்? இரண்டும் தேவை நான், பாடுப்படாஸ் காட்டும் விளையும், படியறிவு சேந்தாஸ் வல்லும் கூடும்.

ஆனந்தன்: அதைக்கானே நானும் சோல்ரன், ஏ. பி. என்டு எழுத்துக் கூட்டத் தெரிஞ்சவனே ஏற்பிடிக்கத் தயக்கிற நாளிலே பி. ஏ. படிச்சிட்டு நீ பிறந்த ஊரை மறந்து போகாமல் வந்து தோட்டம் செய்யிறது சிறந்த சேவையில்லையோ?

கனகு: அதையார் இப்ப இல்லையென்டது? ஆனால் தனி மரம் தோய்பாகாது எண்டதைக்கான் நான் சொன்றன்.

ரட்னம்: ஆனால் தோய்பாகிறதுக்குத் தனி மரங்கள் நான் முக்கிய துணையாகுது. நாங்களும் முந்திச் சங்கம் நடந்தின நாங்கள்தான். ஆனால் இவ்வளவு முன்னேற்றம் எப்ப வந்தது? சோழ வந்த உடனை சங்கத் தலைவராக்கிறோம். அதுக்குப் பிறகு எவ்வளவு செய்து போட்டான். அரசாங்கத்துக்கு எழுதிக் கூட்டிக் காணியைச் சங்கத்துக்கு எடுத்ததார்? கோழிப்பண்ணை, கால நடைப் பண்ணை துவக்கின்றார்? மூக்கும் புகையிலையும் வெங்காயமும் என்டு கிளிநோசிக்கு அங்காலை லொறி லொறியாய் எங்கடை சங்கம் எப்ப அனுப்பத் துவங்கினாது?

ஆனந்தன்: கனக்க வேண்டாம் சங்கத்துக் கெண்டு இந்தக் கட்டிடமே சோழ தலைவரான பிறகு தானே கனகு உருப்பட்டது. இந்த ஒரு வகுஷ்டத்துக்குள்ளே ஊழுக்கே ஒரு செழிப்பு வசத்துவம் யிருக்கு.

ரட்னம்: கொஞ்ச நஞ்ச படிச்சும் கிறுக்கிலை உத்தியோகம் தேடி வேலைவெட்டி பாடாமாலிருந்த எங்களுக்கும் இப்ப செழிப்பு வுத்தான்.

கனகு: ஏன்றாப்பா? சோமுவுக்கும் இப்ப செறியபுத்தானே!

ஆனந்தன்: அதும்தேன் மச்சான் உணக்கு மனஞ் சுதிப்படி.

சேருமு: சரி போதும் நிறுங்குதுங்கோ. இப்ப என்னைக் காரணமாய் வைச்சு நீங்கள் பேசுகப்படுத்துவதால் நான் போறுள் சங்கத்துக்குப் போதுவிலை. பிரயோசனங்களை எதும் பேசிற தெண்டால் பேசுக்கோ.

கனகு: உவன் ரட்னம் எப்பவுக்கப்படித்தான் சோமு கொழுவறது. பேசுக்கு ஒன்று சொல்லவிடமாட்டான்.

ரட்னம்: சரி இனித்தாக்கத்தை விட்டாப்பா. ஆனந்தன் நீ கொள்ளு. எங்கடை சங்கத்தின்றை ஆண்டு விழாவும் வருகுது.

ஆனந்தன்: அதுதான் ஆண்டு விழாவை இம்முறை வறு திறப்பாய்க் கொண்டாட வேணும். பிரமுகர்கள் அழைக்க, கலை நிகழ்ச்சிகளைல்லாம் வைச்சு வடிவாய் நடத்த வேணும். சேருமு ஏன்ன சொல்லினார்ய?

சோமு: செய்வோம். பிரமுகர்கள் அழைக்கிறது கவனம், அரசியல், கட்சி, அது. இதென்று தங்களுக்குத் தமபட்டமெட்க இற தலைவர்கள் போன்றும். பிரபலமான போதுக்கலைஞர் இரண்டொரு பேர் வந்து எங்கடை ஊர்ச் சனங்களுக்குப் பயணபட்டு கூடிய ஒரு நலை கலைநிதிகழிச்சியை நடத்தினாக கூடப் போடுக்.

ரட்னம்: ஒரு யோசனை! இப்ப எஸ்லை இடமும் விஸ்திரம் பட்டுக் கூசேரிகள் பிரதித்தமாய் நடக்குது. எங்கடை விழாவிலும்.....

ஆனந்தன்: நல்ல யோசனை ஆனால் ஆரை ...

சோமு: விஸ்துக் காசேரி என்றால் வீரமணி தான்.....

ரட்னம்: ஆர்? நடிகவேன் லடிஸ் வீரமணிதானே... .

கோழு: ஒமோம்! விந்யமாய்க் கபைக்கு ஒரு சூழ்மிடுபோட் அட்டு விஸ்விலே கோலை வீசி அந்தாள் பாடத்துவமினால், பிறகு தேவைமறைதான்.

கணகு: கோழு கொள்ளுப் பிறகு என்ன அட்டி?

கோழு: கொழுங்கிலே அவரை நேரிலை கந்திச்சப் பழகிற வாய்ப்பும் கிடைக்கது.

ராணி: அப்ப வசதியாய்ப்போக்கு, அவரையே ஏற்பாடு செய்திடலாம்.

ரட்னம்: ஒன்டு கொள்றன். கோழு - நீதான் கவிதை எழுதிறவனுக்கே எங்கடை கணக்களுக்குப் போடுத்தமாய் நீயே புதுச்சை ஒரு விஸ்வுப்பாட்டெழுதி அவரைக்கொள்டு பாடுவிக்கால்?

ரட்னம்: ஒம் கோழு அருளமயான யோசனை.

கோரூரு: உம், நான் போதுமோ தெரியாது. எதுக்குஞ் சில்குக்கு ஏழுதிக்கேட்டு ஏற்பாடு செய்யோம் என்ன கொழுங்கு சீரிரண்டாமநாதனுக்கும் அவரைத் தெரியும் கந்திச்சப்பேசி ஏற்பாடு செய்யக் கொள்ளி அவற்றுக்கும் ஏழுதுவோங்...

(காட்சி கர்ரிதது)

அங்கம் 22

வோகம் பணங்கட்டவில் வீது போறுக்கவந்த இடத்தின் கோழு கைக்கிளில் வந்து எந்தித்து இருபியமாக உரையாடு கிறார்கள்.

குமார்: உம்முடைய அம்மா, என்னை என்னுடைய ஜூட்டா எஸ்பாரும் கம்மதியினம். ஒன்று உம்மாவட்டை எப்பிடி இதைப் பற்றிப் பேசுதேன்டு தான் பயறாயிருக்கு.

யோகம் அன்னட்டகே சொன்னன் குமார் நிங்கள் கூரை, நான் தஸி, இரண்டும் காதலிர்கால் கை கூடாதென்டு. சவர்களை இடிச்சவிட்டால் எக்கும் என்டு சொன்னின்றன. அந்த உறுதி உய்களுக்கு இருக்கும் எண்ட நம்பிக்கை எனக்கு வர வருக வேறஞ்ச போக்கு.

குமார்: இன்னும் கொஞ்ச நாள் பொறும் யோகம். நீர் அன்னடக்குச் சொன்னமாதிரி என் காலிலேயே நான் ஊன்றி நிக்கிற உறுதி எனக்கு இன்னும் வருவில்லை. பேருக்கு சேஷ்யோக் கட்ட என் பேரிலையிருந்தாலும் பிடி இன்னும் அம்மாவட்டத்தான். அவ்வை பீறி நான் ஏதும் செய்தா நானும் நிரும் நடுத்தெருவிலை தான் நிக்க வேணும்.

யோகம்: பீறி யென்றாலும் நிங்கள் ஒரு வழி செய்யாவிட்டால் நடுத்த தெருவிலை நிக்கிற நாதிகூட எளக்கிலை குமார். அன்னன் உத்தியோகவில்லாவிட்டாலும் உதுகு விளதைக்கு உழைஷ்க ஒரு படியாய் உங்கடை கடனை அடப்சுப்போட்டார் எப்பிடியும் என்கூட கஸ்யானப் பிரச்சினை சீக்கிரம் தலைதூக்கும். தங்கச்சியும் காத்திருக்கிறார். அன்னன் எடுப்புப் பார்க்காதவர். எங்கடை எளிமைக்குத் தகுந்த எது வந்தாலும் பார்த்துச் சம்மதம் கேட்டுபார்.

குமார்: நீர் என்ன பதில் சொல்லுவீர்... ? ...

யோகம்: குழந்தை மாதிரி என்னட்டடயே இந்தக் கேள்வி கையக் கேட்கிறீங்களே குமார். பொறுப்பில்லாத செல்லக் குழந்தை. இன்னும் அம்மாவிடமே பணம் வாங்கிப் படம் பார்த்து, நண்பரோடு கள்ளுக்கொட்டிலில் கலையளந்து ஊர் சுற்றும் உல்லாசக் குழந்தை. அந்தக் குழந்தைக்கு என்னை விளையாட்டுப் பாறவையாகக் குடிப்கோ என்டு சொல்லுவன்... .

குமார்: ஏன் யோகம் இப்பிடி என்னை உதாசினமாய்ப் பேசிந்தீர் ?

யோகம்: உதாசினத்துக்கில்லை. மனத்தின் உணவும் நினை உறுத்தட்டுமேன்டு பேசிறன். உயர் உயருப் பறக்காமல் நிங்கள்

உலகத்திற்கு இறங்கி வந்து ஒழுங்காகச் செப்பின்டியன்களுக்கு கெய்யணவுக்க வெறுமென்ற உணர்ச்சியிலே பேசிறன். என் பேச்சையும் கொஞ்சம் போசித்து ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வாருங்கோ... ...

குமார: யோகம்

யோகம் விறகுக்குப் போனவளைக் காணோஸ்ஸிலியென்டு
விட்டிலை தேவேவினம். நான் வாறன்.

அவன் விருட்டென்று புறப்பட்டுக் கொல்க, குமாரி திகைப்புற்று அங்கு சென்று மறைவதைப் பார்ந்து நினைவு காட்டி களர்ந்து மறுகாட்சியாக மலர்கிறது

அங்கம் 23

திறந்த வெளியான ஊர்க்கூட்டு வெளியிற் சோடித் தொட்டை மேடைக்கு முன்னால் உயரே திருவிழு அமர்த் திருக்கிறது. மேடையில் வில்லுப்பாட்டுக் குழுவினர் நிறுத்திக்கூத் தயாராக இருக்க அறிவிப்புக் கேட்கிறது.

ஆண்டன்: இனி, நீங்கள் ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்த வில்லுப்பாட்டுக் கூட்டுரை நடைபெறும். வில்லினா வேந்தர் நடிக வேள் லடில் வீரமனி குழுவினர் வழங்கும் “கற்பக விருட்சம் காதை.” இதை எழுதியவர் எங்கள் இளங்கூக்காரர் சங்கத் தலைவர், கவிஞர் சோமசேகரம்.

(கூட்டுரை நிறுத்துமுடிய காட்சி மாறுகிறது)

அங்கம் 24

பிற்பகு. தம்பர் வீஜு

தம்பர்: முருகனே இப்ப கொஞ்ச நாளாய் இந்தப் பக்கங்கும் காணவில்லை. எனின் பாளை தள்ளினாலும் ஒழிய ஆள் இந்தப் பக்கங்கும் எட்டிப் பாக்கிறதில்லை.

சௌ: அவனுக்கும் இப்ப புதுாய்ப் பெருமை வந்திருப்பது.

தம்பர்: புதுாய் அதென்ன பெருமை?

சௌ: ‘கற்பக ஸ்ரீநிவாஸ்’ என்கே அங்காலைப் போடியன் பெரிசாய்ப் பலையை உயர்த்து உயர்த்தித்தன்று உயர்த்தி விழிலுப் பாட்டுக் கஷ்டேரியோன்டை நடத்தப்போய்த் தான்.....

தம்பர்: - உங்கள் குறுக்கு மூலையும் ஒரு முக்கியானப்பார் எப்பிடியும் அதுகனை எந்தக் கடைக்கணக்கையும் இழுக்க விரைக்க மோட்டந் தலை - மூழ்க்கால முடிச்சுப் போட்டிவோய்,

சௌ: ஓமேஷம்! எங்கூட உடலையும் அவை முடிச்சுக் கோட்டினங்கும் தானே. ஒரு யாதிரி இழுத்துப்பறிச்சுக் கூடன் தீர்த் துக்கக்கிலை நாலு சுதந்தித்துக்கண்ட உடலை அவைக்குக் கண்ணன் தெரியேல்லை. அப்பக் குடுகூட விட்டங்கள்லே:

தம்பர்: முந்திக்கடன் காச க்ரேஸ்லை தரேஷ்மி. என்னடு திட்டங்கள். இப்ப தந்திட்டுமென்று திட்டிருப்: வேண்டாம் பேண்டாட்டி வைப்பாக் குற்றம் வாயிப்பாக் குற்றம் எண்டு நியாயம் நான் உணக்கு

செல்: எட்டிப்பாருக்கோவன். வேலியுமஸ்லே நாளைக்கு அடைக்க அடிக்குப்பண்ணியிருக்கினாம்.

தம்பர்: அந்தக் கிள்ளப்பிள்ளை கலீச்சமாடு இஞ்சாலே வா அதுக்குக் முந்தி நீ முளிஞ்சனி தானேயப்பா.....

செல்: கிள்ளப்பிள்ளை... பா... அதுகான் ஆக எடுப்பாடு. ஒரு கோடித் தோட்டேட்ட திரிஞ்ச பெட்டை அள்ளடைக்குக் கிளைத்தடியிலே நிற்கிறேன். கண்டிட்டு, அங்காலை நினை தயக்கையைக் கூப்பிட்டு, “கழுத்துர் சுவிலியை என் கழுற்றி வைச் சிட்டு நிக்கிரியள் அங்கா கிளைத்தடியிலே?” என்னுடே கேச்குது; அந்த நூள்ளான் பெட்டை எனக்கு விடுகுது நொட்டை;

தம்பர்: நீ அதுகளைத் திட்டிற திட்டைக் கேட்டால் நொட்டை பேசுங்கள் தானேயப்பா.....

செல்: உங்கள்டைக் கொல்ல வந்தன் நான்.... இவன் குமார் நின்டான் என்கா? குமார்.

(கூப்பிட்டலாண்ம பின் விழுந்தைக்கு வந்த செல்லாச்சி கிளைத்தடியைப் பார்க்கிறான். அங்கு இப்புறம் குமாரும் அப்புறம் யோசனை நிற்கிறார்கள்.)

செல்: அடே குமார்! என்னார் அது கையிலே? ஆ? கடிதமா? ஓடா இங்கே ...

(யோகத்திடம் கடிதத்தை நீடியிய குமார் தாயின் தூரல் கேட்டுத் தவிர்வரி அதைக் கிளைற்றுவது நடவடிக்கையிலே, உடம் பயந்து வீட்டுக்கு விரைந்து சொக்கினை எடுத்துக் கொண்டு வெளியிழந்திருக்கிறான். இவைகளைத் திறக்கும் யோகத்தை நெருங்கித்த தொடர்வுகிறான் செல்லாச்சி)

என் கேளே? ஏடி மோ குடிக்கிறோய் நி? பூஜையோலை பொகுக் கிடாய்த் தாங்கே பஞ்சாக்கிக் கிளைத்தடிக்கும் விட்டுக்குறாய் நி நாறு தரும் திரிஞ்சது இதுக்குத்தானே? நல்லாயிருக்கு நாசி அார்... நல்லாயிருக்கு.....

யோகம்: இல்லை மாமி நானில்லை.

செல்: ஆஹா! மாமி..... மாமி முறை கொண்டாடி ராசாத்தி - என்ன ஆசை மருமகளே? (குரல்கேங்குக் கிணறு றடிக்கு வரும் கனகத்தை விளித்து) வாருங்கோ மக்ஞாள்..... உங்களை செல்லவேள் யோகமா செவ்வையான யோகம் கொண்டந்து சேர்க்கப் பார்க்கிறீர் உங்களை குதீச்பத்துக்கு வந்து பாருங்கோ.

கனகம்: என்னக்கா அது?

செல்: ஜேயோ..... அங்கா என்னு கூப்பிடாதேயுங்கோ, அங்பந்தி என்னு கூப்பிடுங்கோ.....

கனகம்: என்ன நடந்தது யோகம்?

யோகம்: (அழுதபடி) நானுண்றுமில்லைமா.....

செல்: அழு மேன் அழு! அழுகள்ளி தொழுகள்ளி ஆசாரக்கள்ளி அவளிலை இவ்வாறும் ஒரு கள்ளி எண்டானும். கடிதம் குடுக்குறுய் - என்ன? அவன் கொஞ்சம் கண்ணுக்கும் குளிர்க்கியாய் கையிலை மடியிலே காசமுள்ளவாறுய் இருந்தவுடனை தங்கசிக்குக் காதல் வந்திட்டோக்கும் ... பிடிச்சாலும் பிடிச்சாய் பிள்ளை புளியங் கொப்பாய்ப் பிடிச்சாய்.....

தம்பர்: (விருத்தையில் வந்து நின்று) செல்லாக்கி.....

செல்: சாயும் பேசுய் நீர் ஓய்மானக் கதிரையிலை.....

கனகம்: யோகம். உண்மையைச் சொல்லு..... குஙாருக் குக் கடிதம் குடுத்தியா?

யோகம்: இல்லையம்மா?

செல்: அவளைன்ன கேக்கிறுங்? எப்படிப்பார் கிணத்துக்களை. பிள்ளை தெரியாத்தனமாய்க் கைநீட்டிய வாங்கினாத நான் கன்ன

டிட்டாப்போலே கை நடிகித் தமோறிக் கடிதம் கிணத்துக்கை விழப், பெய்பிளையன் மாதிரி வெட்கத்திலே வெளிக்கீட்டு ஓடி ருன். வெட்கதுக்கமில்லாமல் இன்னும் வீருப்போடை நிக்கிறுன் உண்ணர மக்ஸரு வெட்க துக்கம் எப்படி வரும்? ஆக வேண்டிய வயதிலே ஆக வேண்டியதைச் செய்யாமல் குமரப் பழியைத் திராமஸ் கூவக்கக் கொண்டிருந்தால், அது என்ன செய்யும்?...

கனகம்: யோகம் - வாடி இஞ்சை! வா...

கனகம் யோகத்தைத் தலைமயிரிப் பிடியாக இழுத்துச் சென்று அறைக்குள் தள்ளிக் கதவை உள்ளிருந்து அடைத் துக்கொள்கிறுன். யோகத்துக்குப் பலத்த அடி வீரம் ஒலிமட்டும் வெளியே கேட்கிறது. பூட்டிய காலில் கமலி ஒங்கித் தோட்டந்து அறைத்தவண்ண மிருப்பதை மட்டுமே கரா எட்டுகிறது

கமலி: அம்மா - கந்வைத் திறவுங்கோ அம்மா அக்காவை அடியாக்கத்துயுங்கோம்மா.....

கமலி கதவைத் தட்டிடி தட்டிச் சோர்ந்து கால்மடித்து கதவடியிலேயே அமர்ந்து விழுகிறுன். போகத்தை அடித்துக் களைத்த கனகம் கதவைத் திறந்து தலைநிமிர, முற்றந்தில் வரும் கோழுவுக்கு உள்ளே கட்டிலில் வீழ்ந்து படுத்து விழுமாக யோகமூட வாசலில் களைத்தமர்ந்த கபவியும் தெரிவிருக்கன்.

கோரு: என்னம்மா கமலி ? யோகம்! என்னம்மா நடந்தது..... (கோபமாக) அம்மா! என்ன நடந்து இங்கே?

விழுந்தையிற் சென்று ஏப்போடு சாய்ந்து தலையை இடு கூவளாலும் தாங்கி அமர்ந்திருந்தபடி,

கனகம்: உண்ணர இரண்டு ரூத்துத் தோடுகொய்யும் தான் கேள்வ....

கோமு: யோகம், என்னது? என்ன முகமெல்லாம்?
அம்கா! அடிக்கிள்களா? ஏன்மா? அம்மா ஏதுக்கு அடிக்கா?

யோகம்: ஒன்டுமில்லையன்று!

கோமு: அம்மா ணக நீட்டி - அதுவும், மோகம் உண்ணில்
அடிக்கிறதென்பதூ என்னவோ பரதாரங்கள் விஷயத் தட்டங்
திருக்க வேணும். யோகம் ... கமலி! நீயாவது சொல்லு....
சொல்லு...!

துறிக வெட்டாக மாறி மாறிக் கமலியும் சோமுவும்
அண்ணமல்க்காட்சிகளில்.

கமலி: அக்கா...!

கோமு: அக்கா?

கமலி: அதுத்த வீட்டுக் குமாருக்கு

கோமு: அதுத்த வீட்டுக் குமாருக்கு?

கமலி: கடிதம்....

கோமு: கடிதம்?

கமலி: கடிதம் குதேத்தாக அங்கோ அடிக்கான்று.

கோமு: ஆ?..... யோகம்... யோகம்: உண்ணமயா?

யோகம் கெஞ்சம் பாவனையில் ‘இல்லை’ என்றி தலை
யசைக்கிறுக் கிம்மியபடி.

கனகம்: (புலம்பலாக) எண்ணொயின் அந்த மனுசன்
இப்பிடித் தவிக்க விட்டுப் போக்கதோ? புண்ணியவானே! உள்ள
ஏர் புத்திர பாக்கியின்கள் எனக்குச் செய்திற் சீர்வானாரயப்
பாரப்பு..

கோரு: யோகம்... உண்ணமலைச் சொல்லு... எம்மா....
உன்ற அன்னனாக்குக் சொல்லு...

(யோகம் சோமுவிள் காலதியில் முழுதாளில் விப்தூ
'இல்லயில்லை' என்ற பாவணையில் தலையசைத்து வெற்றியமு
க்குள)

கமலி: உண்ணமலை நான் சொல்லிறன் அன்னா!

யோகம்: (கெஞ்சலாக) வேண்டாம் கமலி!

கமலி: (தீர்மானமான குரவில் கட்டோ இடுவதுபோல்) கடி
துங்களைக் குடுக்கோ அக்கா, அப்புவுக்கு அப்புவாயிருக்கிற எப்
கடை அண்ணாட்டை. குமார் எழுதிய அத்தனை கடிதம்களையும்
குடுக்கோ.....

யோகம்: வேண்டாம் கமலி...

கமலி: அப்ப நான் எடுத்துக் குடுக்கிறேன்.

யோகம்: (கையெடுத்துக் கெஞ்சி) என்னோ கமலிக் குஞ்
சல்லே, வேண்டாம்... அவருக் காட்டிக் குடுக்க வேண்டாம்...

யோகத்தின் குட்டேசிலிருத்து கட்டாகக் குமாரின் கடி
துங்களை எடுத்து சோமுவிடம் கொடுக்கிறுள்ள கமலி

கமலி: அக்கா அவரிலே விருப்பம் என்றது உண்மை. ஆன
அந்தான் முன்னுடைய முன்னமாய் எழுதினா இத்தனை கடி
தத்துக்கும் அக்கா ஒரு பதின் எழுதினதில்லை. இது சுத்தியம்.

சோமு கடி தங்களுடன் வெளனமாக விருந்ததக் கநிகர
விற் சென்றமரகிறுன். இரவு பார்க்கிறது. அவன்றுகில் விளக்
கேறுகிறது. அதில் ஒவ்வொன்றுக் கிராமமுடிவும் அவன்
கடிதங்களைப் படிக்கிறுன். அவன் காடிலவர் அமர்ந்து கமலி
ஆப்படியே நூலிலிருக்கிறார்கிறது. (காட்டி கார்க்கிறது)

அங்கம் 25

(ஓலை புள்ளிரது. சோழ வீட்டில் எல்லாம் மென்றாமாக வழகமொக்க தடக்கிறது. சோழ முருகன் படத்தின் குள் வேங்கி, தேநீர் பருதி, ஏடிதக் கட்டுடன் அடுத்த வீட்டு முற்றத்தில் நுழைகிறான்)

தம்பர்: (சோழவை முற்றத்திற் என்று) வா தம்பி! இஞ்சாலே மேசே வா...

சோழ. அம்மா இல்லையா ஐயா?

தம்பர்: இருக்கிற, இருக்கிற! அவ இல்லாமல் எங்கூ போறு? இந்தா... எனை.....

(சோழ விருந்துதயில் உறிக் கதிரையில் அமர்கிறான்)

சௌ: (வெளி யை வந்தபடி) பார் தம்பி உங்கா தங்கை செய்திருக்கிற வேலையை.

சோழ: தெரியும்.....

சௌ: (சௌத் தகிப்பாற் கண்ணோத துடைத்த வண்ணம்) அந்தக் கூயோடை நெற்று விட்டைவிட்டு வெளிக்கிட்ட குமார், இன்னும் இல்லை. ஆள்ளிட்டு எல்லா இருமும் தேடியாக்க கடையில்லை இல்லை. வெட்கக்கேடு தாங்காமல் என்னென்ன செய்தானே .. எத்தக்குளம் குட்டையில்...

சோழ: அப்பிடி பொன்னும் நடந்திராதம்மா.

சௌ: இராது தான், குமார் புத்தியுள்ளவன்.

சோழ: இல்லையம்மா. துணிச்சலி இல்லாதவன்.

செல்: என்ன தங்கி சொல்லுய்.

சோ: கேவலம், ஒரு பெண் பிள்ளை - அதுவும் தன்னுடே வின் பழிச் சொல் கேட்டுப் பரதச்சில நிக்கிற நேரம் - தன்னைப் பெத்த தாயையே நிமிர்ந்து பார்த்து உண்ணமையச் சொல்லத் துணிச்சல் இல்லாமல் ஓடிப்போன ஒருத்தனுக்கு உரிரை விடுற துக்கு ஒருபோதும் துணிச்சல் வராதங்மா! அவன் நல்வென் தான். ஆனு வஸ்வவனில்லையம்மா?

செல்: நான் கண்ணுலே கண்ட உண்ணமக்கு மேலே -

சோழ: கண்ணால்களா? யோகமக்கிடுதம் குடுத்ததைக் கண்ணுலே கண்ணால்களா?

செல்: இவ்வீ. ஆனு அவன் குடுத்த கடிதத்தை அவன் கையிலே கண்டன்.

சோழ: அவன் குடுத்த கடிதத்தையா? அவன் கூடுக்கந்தீர்க்க கடிதத்தையா? எங்கே அது?

செல்: கிணத்துக்கை நழுவி விழுந்திட்டு.

சோழ: (மேஜையிற் கடிதச் கட்டை - வீசி) இந்தாய்கோ! நழுவி விழாமல் தப்பின இவ்வளவு கடத்தனதும் பாருங்கோ... சிந்தனைக்குப் பதிலாய் என்கர தங்கச்சி எழுதின ஒரு கடிதத் தைத் துருக்கி என் முன்னுலே விடுக்கோ... நான் எழும்பிப் போயிடிறன்.

செல்: (கடிதங்களிற் கண்ணேட்டம் விட்டு) இந்த அநி யாயத்தைப் பாருங்கொவன். இப்பிடிச் செய்திருக்கிறுனே போய்...

தம்பர: உங் உம். இப்ப மட்டும் என்னை என்ன பார்க்கச் சொல்கிறோய்? இவ்வளவு காலமும் எல்லாத்தனதும் நான் பார்த்தும் பார்த்துப் பேசாமலிருந்து தானே இப்பிடி ஆகியிருக்கு.

செல்: அரட்டும் அவர்...

சோமு: அக்மா! ஆத்திசப்பட்டு ஆகிறதோன்னுமின்லை. குமா
கும் இப்பிடி ஒளிந்து மறைந்திருக்க ஒன்றிரண்டு நாளிலை
வரைந்து அவமானமாய்ப் போய்து.

செல்: அவமானமென்ன இல்லோ? அதன் ஆம்சினா, சேலு
கண்ட இத்தை விதிசூத தின்னாரி என்ற இத்தை கழுவிற்
நுப் போவான்.

சோமு: அப்பிடிக் சேர்ஸ்லாதெயுங்கோ.... வாழ்ந்தாள்
முழுக்க ஒரு பெண்ணை வாழாவோ டியாக்கின பாவும் உடக்கீச்சு
குழும்....

செல்: அப்ப பின்னை என்ன தம்பி - இரண்டு பேருக்கும்
கன்யானத்தைக் கட்டி வைக்கச் சொல்லுப் போடுப் போலை.

சோமு: அதைவிட வேறுதெண்டாலும் கிளவிலக் கடிய
நிலை எனக்கிருந்தா நிங்கள் யோசிச்சக் கொல்லுவதோ.

செல்: என்ன கைத் தமிழி நி கிளவிற கைத? உங்களுக்கு
கும் எங்களுக்கும் ஏனி வச்சாலும் எடுமோ?

சோமு: (கடிதங்களைத் திருப்பி எடுத்து) நிலைமை தெரி
யாமற் கைத்திற்யன் அக்மா! இந்தக் கடிதங்களை வைக்க
நான் உங்களை வாழ்வதுத் தமிழ்யும் வழக்குக்கூடத் தொடரவாம்
விருங்பினுல். ஆனால் அதை நான் விரும்பேன்னே.

செல்: என்ன தம்பி வெகுடியிறியா?

சோமு: இல்லையம்மா! துகிச்சல் இல்லாதவன் நான்மா
வெகுடியிறுக்காத வெறும் வார்த்தை போவான் அப்பது
வெளிக்கீட்டு ஒவேன். நான் அப்பிடி செய்யிறுவன்னிலை. உங்களை
உடையக் காசிருக்கு. வழக்குப் போட்டால், வசீன் வசை
வாதாடுவின்னன். ஆனால், (கடிதங்களைக் காட்டி) இதுக்கு முன்
ஞேலே தோற்பிங்கள். உங்களை மகன் குதூஷுற்றுன். குதூஷு
தோற்றதை வாராடிவெல்ல முடியுமாக்கா?

சோழ: அங்மா அங்மா! இன்னுமா உங்களுக்கு நீண்டம் விளங்காமலிருக்கு? சரி. பணத்தைக் கொண்டே எனினார அள விட்டுப் பழகிற்றியன். அந்தப் பாலங்களிலே பேசினால்தான் உங்களுக்கு விளங்கும். நான் நங்பிக்கை முறிவு வழக்குவைக்கால் நீண்டன் நஷ்டாடு கொடுக்க வேணும் அங்லது வாழ்நாள் முழுக்க என்றால் தங்கள்க்கு மாதுப் படி கட்ட வேணும். அப்பிடிச் செய்யச் சொல்லிங்காரா?

செல்: யேஷ்டாம் வேஷ்டாம்! (தங்பரிடம்) பேசாமலிருக்கிறியனே. ஏதும் சொல்லுக்கான.

தும்பர்: சொல்லாத்தி! நியே உண்காமுடிவைக் கொல்லாத்தி!

சோழ: நான் கொல்லறன். நீங்கள் என்களுக்குக் காக கட்டிற தொல்லை ஜேஷ்டாம். நான் உங்களுக்குக் காகவட்டிறவு

செல்: என்ன தங்பி - நோடி போடுவு?

சோழ: (போய்மாக, விவகார தோரணையில்) அங்மா! என்னை தங்கள்கி வோகம்மாவுக்கு உங்களை மகன் குமாரருக்கல்யானங் பேசி வந்திருக்கிறன். எவ்வளவு தீவாக கோவிறி யன்?

செல்: சரி! நாறும் ஒது முடிவுக்கு வந்திட்டன். எங்களை அந்தஸ்துக்கும் பணத்திதுக்கும் மாப்பிளையின்ஸை தோழி ருக்கும் படிப்புக்கும் வடிவுக்கும் ஏற்றதாய்க் கீதனம் பொருந்தினால் நானினக்கே கண்யானங்ம?

சோழ: எவ்வளவு?

செல்: மொத்தம் ஐம்பதினையிரம் பெறுமதிக்குச் சீதனம் குடுக்க முடிஞ்சூர, கனது.

சோழ: (சிறை மேலிட) அங்மா! என்னை அளவு மீறி நெகுங்காடிங்க.....

செல்: சரி எல்லாமாய் நாற்பதாயிரம்.....

சோமு: அம்மா! நிகழ்ச் சிந்தனை வற்புறுத்துகிற படியால் கண்டியாய்ச் சொல்லேன். முப்பதாமிரும் பெறுமதிக்குக் காசோ போருளோ பிச்சை எடுத்தேண்டாலும் தனுவன். கம் மதுவா?

செலி: முப்பத்தென்றஞ்சு

சோமு: ஊரும்! கூட ஒரு சதம் கிடையாது.

செலி: சரி! போருளாய் வேண்டாம். காசாம் முப்பதாமிரும். தர வேண்டும்.

சோமு: சரி! எப்ப முகர்த்தம் வைக்கலாம்?

செலி: எப்ப காச ஆயத்தமோ அப்ப!

சோமு: அப்ப யகிளைச் சுறுக்குக் கண்டுபிடியின் வீட்டுக்குக் கொண்டாங்கோ. நான் வர்ந்த.

(துரித வெட்டாக்காட்சி மாறுவிறது)

அங்கம் 26

(இ) மு முன் பா பா வி நிச்சு மு நூக் கி டூக்கு கே சென்று அயர்களுடைய உணவு வருமால் நூரிடமினாலேக் காட்சிகள் கோர்வதும் யாது கொட்டார்த்து நூபகல்ல அவன் வீடு திரும்பி விழுத்தகவிச் சாலும் கூட்சிவாக நிலைக்கிறது)

சோமு: கமலி! அந்தக் காணி உறுதிகளை எல்லாம் எடுத்திட்டு வா.....

காணகம்: ஏன் சேன உறுதியள்?

சோமு: வாற கிழமை யோகத்துக்குக் குஙாகுக்கும் கள் யென்றாம் அம்மா!

காணகம்: தமிழி என்ன சொல்கிறுய்?

சோழ: செல்லாச்சி 'மாமி' சுமத்திக்காச்சி. முப்பதினுடைக் குபரங் காஶாய்ச் சிதனம் கொடுக்க வேணும்.

களகம்: அதுக்கு?

சோழ: விடுவாவு, வயல், பளை வளாவு, தோட்டக்காலி எல்லாம் சடு வைக்கப் போறன். போதாட்டி விக்கப் போறன். களகம்: எங்கை? ஆருக்கு?

சோழ: தினிலே முருகனுக்குத் தெரிஞ்ச ஈழியிடக்கிற ஓராள் இருக்காம். முருகனையும் கூட்டிக்கொண்டு போறன். பிந்தினு நாளைக் கால்வைமதான் வருவன். கமலி! எங்கை உறுதியள்? ...?

களகம்: ராகா! ஒன்றையும் முன்பின் யோசியாமல் இதென்ன மேஜை?...? எவ்வாத்தையும் வித்துச் சட்டுப்போட்டு நாங்கள் எங்கை போறது? சின்னாவனை என்ன செய்விறது? அவன் உள்குத்த தயக்கியில்லையே!

சோழ: அங்மா! என்னேநை உருத்தரும் ஒன்றும் இப்ப பேசக்கூடாது. தயவு செய்து நான் கொல்றபடி தடவுக்க.....

களகம்: முருங்கா! நீ விட்டவறி! தகப்பைப் பேசல் இவ நும் இப்பிடி ரோசம் பிழிக்கவறும் வந்து செந்திருக்கிறோன்.....

கமலி: (உறுதிகளை சோழுவிடம் வைவனித்த பின் தயங்கி) அன்னை.....

சோழ: என்ன?...

கமலி: குமாரைக் காணோஸ்லையாக.

சோழ: உம்! அவன் அங்கை களகுவோன்ற குடிச்சுப் போட்டு முனியானாடி வீட்டிலை கேட்கிறானும் வீட்டை ராகவக்கு வந்திடுவான், முனியானாடி என்னாம் கவுனிப்பான்..... (கயலிலை உற்றுப்பார்த்து) ஆ? கமலி..... உள்ளர உது காதுத் தோட்டேக்கே?

கமலி: (காலைத் தடவி) ஆ? ஜேயோ? ஈரை இளகிக் கிடந்தது - எக்கேயோ விழுந்து போக்காக்கும்.

சோழ: உம்! தேடிப்பார்த்து.....

கமலி: ஜேயோ பொறுங்கோன்னை. போகாதோங்கோ.....

சோழ: ஏன்?

கமலி: (பதகளீத்தபடி) எனக்கு மனத்தை ஏதோ செய்யுது. நீங்கள் வெளிக்கிடற நேரம் பார்த்து அப்படினம் மாதிரி

ஒத்துநூல் போகு..... ஜபோ தேடி எடுக்கு
மட்டும் கொஞ்சம் பொறும்போன்னே.

சோழ: உள்ள! இந்தச் சகுனம் அபங்குளம் எல்லாம் பார்க்காதே என்னுடையதை தரக் கொள்றது. உம்? ஆத்தாத்துக்குச் சாத்திரம் இல்லை. போமாம் போய்த் தேடி எடு. உம் போ...

(தயங்கித் தயங்கிக் குதிவீவானில் நின்றபடி சோகும் குதவாச.)

யோகம்: அண்டே!

சோழ: என்னமா?

யோகம்: நாளைக்குத்தான் வருவீங்களா?

சோழ: உம்!

யோகம்: அப்ப சாப்பிடிட்டு....

சோழ: அங்கை முருகன் காத்துக் கொண்டிருப்பான்.

யோகம்: (ஞால் தழுதமுக்க) என்றை கையாலே சாப்பிட்டிடுப் போக்கோ அண்டே.

சோழ: (தேறுதவாக) கரைக்கல் படுத்தாதே ராணுத்தி. நேரம் போக்கு. உணக்காகத்தானே போறுன்.... எங்கே? கிரிக்கை கொண்டு போயிட்டு வாங்கோ அண்டே என்று சொல்லு!

யோகம்: (காத்தமாக சோகுப் புன்னகை படர்த்தி) போயிட்டு வாங்க அண்டே....

சோழ: ஏடு! வடிவாய்க் கிரியடி.... வாறு கிழமை வயிறு கூட்ட உன்றை கண்யானாக சோழ சாப்பிடப்போக்கேன்றி உன்றை அண்ணன். கமலி.... அம்மா.... நான் போட்டு வாறன்.

(அவன் புறப்பட மாண் வயங்கி கிரவு புலர்த்த சென்று கூட்டி தெய்கிறது)

அங்கம் 27

ஏறத்தாழ நன்றிபவு, வார் உறங்குகிறது. நாய் ஒன்று வணியிட.., குயார் கற்றுத் தடுமாறிய வண்ணம் வீடு திரும்பி விழுதிதெயில் ஏறுகிறது. காத்திருத்து வாசற்படியில் நூக்கி விழுதிதிருந்த செல்வாச்சி விழித்துக்கொண்டு விளக்கை ஏற்று விடுக்)

செல்: என்ன ராசா! ஈக்கோடா சேர்வனி? நேற்றும் பின்னேரம் துவக்கம் இந்தச் சாமம் மட்டும் நான்பட்டபாடு....

குமார்: அம்மா! அதேயளவு நேரம், அதை விடக் கூட நான் உட்பொடு உங்களுக்குத் தெரியாது.

செல்: ஏன் குமார்? நீ எப்பைபோன்னி?

குமார்: முனியாண்டி விட்டிலை இருந்தன். எனக்கேல்லாம் தெரியும். சோழ முனியாண்டிக்குத் செல்வி, முனியாண்டி எனக்கேல்லாம் கொண்டுள்ளன.

செல்: என்னடா? குடிச்சியா? நீ நஸ்லாய்க் குடிச்சிருக்கிறோய் எப்படா இத்தப்பழக்கம் எல்லாம் பழகிறோய்!

குமார்: அது கன காலங்! அங்மா! நிங்கள் தான் எல்லாத் துக்கும் காரணம்.

செல்: நான்?

குமார்: ஓம்! நிங்கள் என்னைக் கோழையாக்கிட்டங்கள். செல்லம் தந்து தந்தும், சின்னப்பின்னை மாதிரி நடத்தியும் என்னைக் கோழையாக்கிட்டங்க!

செல்: பிதற்றுத்தயபா! காப்பிட வா!

குமார்: காப்பாட்டைத் தந்து உட்மபைத் தானம்மா வளத் தீங்க. உணர்ச்சியைத் தந்து உள்ளத்தை வளக்கேள்ளே. இப்பதான் எல்லாம் உணர்ந்திட்டன. உங்கள் கடுப்பாட்டை விட்டுப் போன இருபத்திநாறு மனித்தியாலத்திலே நான் எல்லாம் உணர்ந்திட்டன.....

செல்: நீ கொவிலுற ஒண்டும் எனக்கு விளங்கேல்யேடா குமார்

குமார்: உங்களுக்கு இது விளங்காதும்மா/ விளங்கியிருந்தா இவ்வளவு தூரம் என்னை ஒரு குழந்தை மாதிரியே வளர்த் திருக்க மாட்டங்கள். விளங்கியிருந்தா ஒரு பெண்ணை முப்பதாயிரம் ரூபாங்கு விலை வேடியிருக்கமாட்டங்கள். விளங்கி யிருந்தா என்றை ஜயாவுவ நிங்கள் எனக்கு அம்மாவாக்கி யிருக்க மாட்டங்கள்.

செல்: குமார்! ஆகைகொஞ் பின்னையாய்ப் பிறந்த உள்ளைத் தவிர உலகத்திலே எனக்கு ஒரு பற்றுப் பாசு எதுவும்

கிடையத்தா? நியே கண்டப்படி வாய்க்கு வந்தமாதிரி என்னை ஏதேதோ சொல்லிறியே! நான் என்னடா செய்ய?

குமார்: ஒன்றிம் செய்ய வேணும் அம்மா. நீங்கள் சொன்னபடி நான் நடந்த காலம் முடிஞ்சுது நான் நடக்கிறபடி நீங்கள் கன்று கொள்ளவேண்டிய காலம் வந்தாச்சு. நானைக் காலை பிலேயே நான் யோகத்தைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளப் போகி ஹே.. எந்தவித நிபந்தண்ணும் நீங்கள் போட்டுடியாது. சீதாம் பாதனம், அது, இது - ஹற்ச! முசு! யோகம் எனக்குத் தெய்வம் மாதிரி அம்மா! நீங்களென்ன? உலகமே அவனுக்கு முன்னுலே எனக்கு ஒரு துக... தூ *ம்மா!

சேல்: சரி... சரி உள்ளர விருப்பம்! நீ இனி என்ன சொல்நியோ அப்படியே செய்யிறந். இயா வா... சாப்பிட்டிட்டுப் படு... காலைமை உள்ளர விருப்பம் பேசல் செய.....

குமார்: உம்? நானைக் காலைமை! நானைக் காலைமை எல்லாம் முடிஞ்சிரும்... எல்லாம் முடிஞ்சிரும்...

(அவன் உள்ளுமையே ஈறைக்குட் சென்று கட்டிவில் சாய்காட்சி கரைகிறது)

அங்கம் 28

(காலை புலர்கிறது. சோழனும் முருகனும் சோழ வீட்டை அடையும் முடக்கைச் சமிபிக்கின்றாரன். வீட்டுத் திக்கிலி சூந்து அழு குரல் கேட்கிறது. அவர்கள் எட்டி நடந்து ஒழுங்கையில் இறங்க முனிபான்டி கண்டு வீட்டு அவர்களை நோக்கிப் புலயபியபடி விழர்கிறார்கள்)

முனி: சின்னையா... மோசம் பண்ணிட்டாங்களே! சின்னாம்மா மேசகம் பண்ணிட்டாங்களோ...

(சோழ படலைத் திறந்து உள்ளே ஓடுகிறார்கள். சின்னத்தடி வில் யோகத்தில் பிரேதம் துணியால் மூடிவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஊர் மக்கள் சுற்றி நிற்கிறார்கள்)

சோழ (பிரேதத்தை அணுகிக் கந்றலாக) யோகம் யோகம்

“ஆனந்தக் கண்ணீரோ” என்ற பாடளின் இசை காட்சி மற்றிலும் பின்னணியில் கேட்கிறது.

(மலினி ஆட்சி சென்று தனமாக கீர்க்க அதற்கிய வள்ளுப், யோகத்தின் ஆட்சம் ஒன்றை அவனிடம் கொடுக்கிறான். அவன் அதை விரிக்க, யோகத்தின் குரலிற் அடிதம் படிக்கப்படுகிறது. அங்குரவின் பின்னனையில் ஈமச் சடஞ்சுகள் ஊர்ச் சம்பிரதாய முறைப்படி தாந்து மூடுகின்றன. ஒன்றின் மீதநான்று பதிவுக் காட்சிகளாக மயானத்தின் தனம் வரை காட்சிகள் தொடர்கின்றன. இந்தியில் சிலை எரியும் காட்சிக் கலப்புடன் திரை இரு பிரிவாகத் தோற்றம் கருதப்படுகிறது. ஒரு பாதியில் சிலைக்கு நடுத் தொலைக் காட்சியாக, சோழ கமலியைத் தன் இரு கரங்களாலும் நெஞ்சொட்டணை துப் பாதுகாப்பாக இருக்க தழுவிக் கணமுடி நிற்கிறான். மறு பாதியில் சிலைக்கு நடுத் தொலைக் காட்சியாக, ஆயார் முழுக் காலைக் கட்டியவன்னாம் தலையைக் கால்களிடை புதைத்துத் திகைத்திருக்கிறான். இரு பாதிக் காட்சிகளும் ஈற்றில் உறைந்து அசைவின்றித் தரித்து நிலைக்க, படம் முற்றுகிறது.)

யோகம்: (குரல் மட்டும் கேட்கிறது) என்ன உயிரான அண்ணோ! யோக முதல் கண்டியாக உங்களை பார்த்ததைத் தோடு வணங்கிற பாக்கியம் கூட எனக்குக் கிடைக்கேல்லை. கண்டியாப் போற நேரம் என்றை சொல்ல உங்களுக்குச் சாப்பாடுபோட மாட்டேனே என்றீர்க்கின்றேன். அதூடும் எனக்குக் கிடைக்கேல்லை.

எங்களை கமலிக்குருகு வயசிலை சின்னவள் என்டாலும் அறிவிலை என்னை விடப் பெரியவள். என்னைவிட உலகத்தை அதிகம் அறிந்து கொண்டு எவ்வளவோ கேட்யதான். அவன் தான் அடிக்கடி சொல்லுவான் - இந்த அக்காவுக்கு எப்பவும் கிணறுதான் கதி என்னுடைய சாத்திரம் சொன்ன மாநிரி அவன் வாக்குப் பலிச்சிட்டது. கிணறே எனக்குக் கடைகிக்குதியாய்ப் போக்கு! நீங்கள் ஆசையாய் அவனுக்கு வாங்கிப்போட்ட தோட்டிலை ஒன்னுடைய துல்லஞ்ச நேரமே எனக்குத் தெரியும். உங்களை முத்துத் தோடுகளிலை ஒன்றை நிங்கள் இழக்கப்போறியள் என்னுடைய அப்பவே நான் தீர்மானிச்சிட்டன்.

ஏம்மா சொன்றது நினைவிருக்கா அண்டோ? யோகக்காரி என்னுதான் யோகமா என்னுடைய எனக்குப் பேர் வச்சினையாம். நான் யோகக்காரிதானே அண்டோ? உங்களைப்போலே ஒரு உயிரான அண்ணையோ, கமலி போலே உருகிற நெஞ்சள்ள அருகையைத் தங்கட்டியை, அங்மாவைப் போலே தீயாகமே உருவான்

தானை, அப்புவைச் சோலே ஒரு மாக்கடலை, பெற்றிருந்த நான் ஒரு யோகக்காரிதானே?

உங்கள் மட்டிலே ஒரு பிழை செய்திட்டன். உங்கள் எல் வெள்ளியும் விடக் கூடுதலாய் வேறிறுந்ததரை நேரிட்டிட்டன். நான் பெம்பின் அண்ணு. ஆஸபடியால் அது இயங்குதானாக்கும். அவர் இனித் திரும்பி வந்தாலும் அவரோடு நான் இளையிறு அபிப்பாது ஆனாலும் நான் அவற்றை சொத்தென்டு ஒரு நாள் ஒரு நொடி யைக்கத்திலே வாங்குக் குடுத்திட்டன். தாகம் தீர்க்கத் தண்ணி தாற் எங்கடை கிறை சாப்சியாய் வாங்குக் குடுத்திட்டன். அந்தக்கிளைத்துக்கே என்னைப் பலியிடு தாங்கு அவுவும் ஒரு காணம். குடுத்தவாக்காக் காப்பாத்தகத் தானே வேறும்? அவற்றை கட்டுகிற கடிதத்துக்கே நான் வாசிக் கேள்வி. அது இந்தக் கிளைத்திலே தான் இளைஞ்சு போக்க. அந்தக் கடிதத்தோடு நான் இளைஞ்சு போவன்.

இளையாத தோடுகளைப் பற்றி அண்ணேன் எழுதின பாட்டு மூலம் மிருக்கு. நானும் அவரும் கூட இளையாத தோடுகளால் போயிட்டும். அண்ணேன், உங்களை பாட்டு இண்டைக்குக் கூட விளம்புது உலகத்திலே எல்லாமே இளையாத தோடுகளாய்த்தான் கிடக்கு.

அண்ணேன். முப்பதினுயிரம் ரூபாபோலே வந்து நான் இந்தக் கடிதத்தை வாசிப்பியள். தணியாத தாகத்தாலை தலைக்கிற உலகம் இது. பணத்தாகம் பதவித் தாகம்.. கல்வித் தாகம்.. காதற் தாகக்... எத்தனை எத்தனையோ தாகங்கள். இந்தத் தாகம் தணியாத உலகத்திலை எங்கடை கமலிக்குஞ்சு தடுமாறிப் போவான். எனக்கெண்டு நீங்கள் வாங்கிவாறு சிதனம் கமலியை எண்டாலும் வாழ்விக்கட்டும். அவருக்கு.. குமாருக்கு.. என்ன சொல்ல..? தேறுதல் சொல்லும்கள். அண்ணு.. அம்மா.. கமலி.. நீங்கள் மட்டுமோ? செல்லாக்கி மாயி. மாமா. முளியான்தி. ஸ்காரி. முருகன். சிறுமி வன்றா... எத்தனையேர் - எல் லோருக்குக் கிறுதி வணக்கம்...

மீண்டும் மீண்டும் உங்களுக்கே தங்கையாய்ப் பிறக்க வேணு மென்ற ஒரோ தணியாத தாகத்தோடு போகிறேன். போய்வருகி நேன் அண்ணு!

உங்கள்
போகம்

— வணக்கம் —

ஒரு திறன் நோக்கு ...

கலை, இலக்கியம் சம்பந்தப்பட்ட கலை துறைகளிலும் சிரத்தை மிகச் செலுத்தித் தன் திறமையைப் பளிச்சிட வைத்து வரும் சில்லையூர் செல்வராசன் திரைப்படத் துறையுடன் நெடு நாள் சம்பந்தம் கொண்டவர். தினகரன், வீரகேசரி பத்திரிகை களில் பணியாற்றிய 1950-ம் ஆண்டுத் தொடர் வருடங்களில் தம் விமரிசனங்களாலும் கட்டுரைகளாலும் தரமுயர்ந்த சினிமா ரசனைக்கு இலங்கையில் அடிகோவியவர். ஈழத்தின் முதலாவது தமிழ்ப் படமான ‘சமுதாயம்’ முதற்கொண்டு நம் நாட்டுச் சினிமாத் துறையிற் சிரத்தை செலுத்தி வருகிறோம். ‘நிர்மலா’, ‘மஞ்சள் குங்குமம்’ படங்களில் தான்தோன்றிக் கவிராயரான அவரின் பாடல்கள் ஒலித்தன. சிங்களப் படத்துறையிலும் அவர் அபிப்பிராயங்கள் அதிகாரபூர்வமானவை. இரண்டு சிங்களப் படங்களின் கதைகளில் அவர் உழைப்புண்டு. FCJAC என்ற பிரபல இலங்கைத் திரைப்பட விமர்சகர், எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஸ்தாபக இணைச்செயலாளர் அவர். ஏறத்தாழ 27 பல்-சவை விவரணத் திரைப்படங்களுக்கும் பல விளம்பரக் குறுந் திரைப்படங்களுக்கும் பிரதி எழுதிக் கூல்கொடுத்திருக்கிறார்.